

Една първокласна писателка

МЕРЕДИТ РИЧ

Предназлива
оферта **II**

Издателска къща
КОМПАС

**МЕРЕДИТ РИЧ
ПРЕДПАЗЛИВА ОФЕРТА
ЧАСТ II**

Превод: Иглика Стойнешка

chitanka.info

Мередит Рич е вече утвърден член в клуба на автори на бестселъри. След шумния успех на „Бижу“ и „Голата истина“ вестник „Ню Йорк таймс“ седмици наред държа в челото на класациите и новия ѝ роман „Предпазлива оферта“.

Вълнуващо красива и впечатляващо интелигентна, тя ръководи просперираща малка агенция. Винаги е имала излъчване на успех, но сега за пръв път в живота си е на крачка да покори големия връх в кариерата си. И точно сега се сблъсква с опасни, прелъстителни мъже, със ситуации, в които не просто трябва да докаже високия си професионализъм, но и да опази дори живота си...

II

ГЛАВА ПЪРВА

Рик Даймънд смъкна гюрука на сребристото си порше, възстановен класически модел от 1955 година — същият модел, с какъвто бе катастрофирал Джеймс Дийн — и подкара от Лос Анджелис към Санта Фе. Пътят щеше да му отнеме почти четиринадесет часа. Знаеше, че би било по-разумно да вземе самолет, но имаше нужда от малко време за размисъл. Напоследък животът му бе станал твърде заплетен. Трябваше да обмисли всичко. Пътуването през пустинята щеше да му се отрази добре, въпреки голямата юлска жега.

Рик пхна компактдиск в устройството и увеличи докрай. Дрезгавият глас на Род Стюарт изпълни колата и пространството наоколо. Той запали едно боро и отпи от студената *Корона*^[1], която си беше купил от магазина на бензиностанцията. След като я изпи, изхвърли бутилката в безлюдната пустош на Източна Калифорния. Не обичаше да изхвърля отпадъци навън, но караше с около 180 километра в час. Ако го спряха за превишена скорост, не искаше да намерят празна бирена бутилка в колата му.

Известно време пъ заедно с Род. Рядко имаше моменти, когато се чувстваше толкова добре, толкова *свободен*. Започваше живота си отново, слагаше ново начало. Никога вече няма да надничат през рамото му. Вече нямаше да бъде жертва. Щеше да плува заедно с големите акули и да стане като тях.

Рик беше тръгнал за дома на новия си шеф в Санта Фе, където двамата щяха ден-два да обсъждат бизнес стратегии. Това беше втората къща на шефа му. Или може би третата, или четвъртата? Знаеше само, че този човек е богат и преуспял, във всяко отношение равен на собствения му богат и преуспял баща.

Рик — Ричард Чарлз Даймънд младши — страшно мразеше своя старец. Разбираше, че това е класическа история — дете на разведени родители расте пренебрегвано от известния си баща. Но фактът, че отчуждението между него и баща му не е единствено по рода си, съвсем не намаляваше въздействието му върху живота на Рик.

На Р. Ч. явно не му пукаше особено за Рик и сестра му Джина, след като цял живот не беше им обръщал внимание. Майка им беше ги отгледала сама, след като Р. Ч. я бе напуснал. О, да, старецът винаги пращаше пари, не беше ги изоставил напълно. Но да изпраща пари съвсем не беше същото, като да прекарва времето си с тях. Да, той плащаше таксите в началното училище и колежа, но Рик бе сигурен, че баща му дори не помни деня, в който той се беше родил преди двадесет и осем години. Сигурен беше, че някоя секретарка се занимава с изпращането на картичката и чека, които получаваше всяка година за рождения си ден.

На Рик му бяха трябвали пет години психоанализа, за да признае силната омраза, която изпитваше към баща си. Преди това се бе опитвал да се самоунищожи с наркотици, защото се бе чувствал недостоен. Ако собственият му баща не го обичаше, тогава кой би го обичал? Но всичко това се бе променило. Сега той управляваше живота си. И го обичаше... *жената* на баща му.

Много скоро баща му ще се опомни. Р. Ч. ще трябва да разбере, че синът е по-корав от баща си. Ще бъде принуден да го приеме като равен.

Телефонът в поршето звънна и Рик вдигна слушалката:

— Да?

Беше Шарлот, неговата доведена майка и любовница:

— Здравей, опитвам се да се свържа с теб от часове и накрая се сетих за телефона на колата ти. Къде си, по дяволите?

— В момента пресичам границата между Калифорния и Аризона. Какво има?

— Р. Ч. обади ли ти се? Казах му, че имаш нова работа и искаш да говориш с него.

— Какво си намислила, Чарли? На Р. Ч. въобще не му пука. Знаеш това — каза Рик твърдо.

— Всъщност се обаждам, защото имам лоши новини. Вчера имах възможност да видя някои снимки. На нас двамата, като се държим за ръка. В онзи ресторант в Грийнвил, където се срещрахме. Онзи, който мислехме, че е толкова забутан.

— По дяволите! Нали каза, че Р. Ч. никога не те следи?

— Не беше Р. Ч. Снимките ми показа един човек, когото познавам, президентът на една фирма, казва се *Ковингтън*.

— Джереми Уелш — досети се веднага Рик.

Той намали и отби поршето в лентата за аварийно спиране на магистралата. Трябваше му минута-две да схване всичко. Какво ставаше там?

— Добре, чакай малко, Чарли. Нещо не схванах. За какво му са на този Уелш снимки на нас двамата?

— Не знам. И аз това се чудя. Започвам да ставам параноичка.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Но нека се върнем малко назад. Все още не разбирам как така този Уелш ти показва снимките? Р. Ч. беше ли там?

— Не. Р. Ч. не знае нищо за това. Дълга история. Джереми изглежда си пада по мен. Не ми каза откъде е взел снимките, но явно искаше да разбере кой си.

— Какво му каза?

— Истината. Казах му, че си син на Р. Ч. и не се разбираш с баща си и че аз се опитвам да ви помиря. Както си е. Просто не споменах, че ние с теб имаме връзка.

— Това ли е? *Връзка?* Аз те обичам, Чарли! Мислех, че си влюбена в мен.

Така е, но след като се виждаме толкова рядко, нашето би следвало да се нарече по-скоро връзка, отколкото нещо повече, не мислиш ли? И кой е виновен? Ти си зает да тичаш из цялата страна.

— Ти май също не си си губила времето, Чарли! Как би могъл Уелш да си пада по теб, ако не си му дала повод?

— Няма да удостоя това с отговор — изрече Шарлот с леден глас.

— Добре, какво стана със снимките?

— Скъсах ги и ги изхвърлих.

— Божичко, Чарли, толкова си наивна — възкликна Рик. — Ами негативите? Трябва да ги вземеш. Не можем да рискуваме Уелш да ги покаже на Р. Ч.

— Негативите? Господи, дори не бях помислила за тях. Чакай мал... — Шарлот замълча. — Р. Ч. тъкмо влиза. Ще се чуем по-късно.

Тя бързо затвори.

Рик излезе от колата да се поразкърши. Отдалечи се малко от шосето и се скри зад едни храсти да се облекчи.

— По дяволите! — изруга той на глас. Защо някои хора си живееха толкова безметежно?

За него животът ставаше все по-труден и по-труден.

В *Ковингтън интернешънъл* Джереми се срещна с Рандолф Пинкни и Брус Райнхарт рано сутринта, за да обсъдят стратегията си за битката и да се обадят заедно на Злотник в Ню Йорк. Адвокатът по предотвратяване на изкупуванията изглежда бе съвсем наясно с положението. Той вече пишеше черновата на предложение за поправки към фирмения правилник на *Ковингтън*, които правеха по-трудно, макар и не невъзможно, за Даймънд или друг да започне да се разпорежда с Управителния съвет.

Все още, обаче, не бяха се измъкнали от опасността.

Пинкни ги осведоми, че е говорил с другите осем попечители на фондацията *Ковингтън*. Дори бе успял да събуди известно възмущение у стария Коуви Хилиърд, като му казал за възможността *Ковингтън* да бъде завладян от външен човек. Други двама от представителите на семейството също бяха реагирали по този начин. Неколцина изглежда не се чувстваха обвързани с дяловете си в *Ковингтън* и докато им носеха печалби, не ги интересуваше откъде идват парите. Те бяха дали да се разбере, че ако Даймънд им предложеше голяма премия за техните акции, щяха да се замислят сериозно над предложението му. Това правеше четирима срещу Даймънд и четирима, които бяха склонни да обмислят евентуално негово предложение.

Деветият попечител беше Лангхорн Ковингтън, праправнука на основателя на фирмата. Ланг Ковингтън живееше в Колорадо и беше ревностен природозащитник. Той оглавяваше една фондация с идеална цел, наречена *Горски пазители*. Ланг бе заявил на Пинкни, че не обича финансовите акули. Той обаче не си падаше много и по корпорациите.

— Ланг казва, че той самият чувства, че може би е време да се оттегли. — Рандолф погледна бележките, които беше нахвърлял при разговора им. — Казва, че от известно време е назрявал душевен конфликт между съвестта му и семейния бизнес. Не одобрява онова, което нарича *противоприродните дейности на Ковингтън*.

— Чудесно — промърмори Джереми. — Не бихме ли могли да го убедим, че *Ковингтън* е направил огромна крачка към подобряване на

екологичната си политика?

— Разбира се, можем да опитаме — съгласи се Рандолф. — Да му изпратим всичките си планове за опазване на околната среда? По дяволите, да му изпратим предложенията на ВИП. Те би трябвало да го убедят, че сме поели в правилната посока.

Уелш кимна:

— Ще накарам хората ми да ги изпратят още тази сутрин. Бих могъл да отида да се срещна с него, ако това ще е от полза.

— Предполагам, че няма да навреди, ако можеш да отделиш време — Рандолф вдигна рамене. — Така, да не забравяме, че четиримата отстъпници от семейството само са *склонни* да продават на Даймънд. Може в последния момент съвестта им да се пробуди.

— Да се надяваме — изсумтя Брус. — Да им изпратим и на тях последните данни за фирмата. Може би ако успеем да ги увлечем, ще се пробуди лоялността им към *Ковингтън*.

— Струва си да опитаме. Жалко, че нямаме фирмен химн, който да им изпеем по телефона — отбеляза саркастично Джереми.

— Струва ми се, че засега направихме всичко, което е по силите ни — обобщи Рандолф. — Господи, мразя да седя и да чакам нещо да се случи. Кога мислите, че Даймънд ще предприеме нещо?

— Чувал съм доста истории за това колко е странен — обясни Джереми. — Говори се, че е непостоянен и непредсказуем. Конкретно на въпроса ти: *кой знае?* Но може би има начин да научим. Жената на Даймънд.

Брус хвърли на Джереми поглед, изпълнен с тревога, но Рандолф незабавно се заинтересува:

— Какво за нея?

— Запознах се с Шарлот Даймънд и разполагам с информация за нея, така че можем да се пазарим.

— Недей, Джери — предупреди го Брус. — Ако се опиташ да я изнудваш, тя може да намеси Даймънд.

— Не, не, няма да е изнудване. Ще действам внимателно. Имайте ми доверие.

— Това не ми харесва — каза Брус.

Не съм сигурен, че и на мен ми харесва — съгласи се Рандолф. — Но, дявол да го вземе, съпругът ѝ се кани да получи контрол над

тази фирма. Струва си да се опита всичко, което би могло да го спре. *Всичко*. Ако, разбира се, действаш внимателно.

— Знам точно как да действам — увери ги Уелш.

Брус се върна с Джереми до офиса му, преди да тръгне за центъра на града, където се намираше адвокатската му кантора.

— Джери, това никак не ми харесва.

— Кое не ти харесва?

— Че ще изнудваш Шарлот Даймънд.

— Казах ти, ще действам така, че изобщо няма да е изнудване. Това, което аз не харесвам, е, че ще трябва да приемем поправките и цялото това сплотяване на роднините, което е в крайна сметка срещу моите интереси.

— Казах ти вече. Ако Даймънд действително реши да ни завладее, ти само ще си стоиш и ще гледаш, освен ако не си подготвен. Трябва да го разкараме, за да може ти и Шулц да започнете на чисто.

— Ако Шулц започне. Първо уговаря среща, после я отменя. Кой знае какво става в главата на този човек! По дяволите, това става доста по-сложно, отколкото съм си го представял някога.

— Хайде, Джери, никога не си си мислил, че ще е лесно. Трябва време. Много неща могат да се случат, докато се готвим за битка. Много. Запази спокойствие и просто си гледай работата както и преди. Ще ти се обадя по-късно.

След като Брус си тръгна, Джереми нареди на Нора да подготви пакет за Ланг Ковингтън, в който да сложи предложенията на *Ковингтън* за пречистване на реките, както и копие от предложената от ВИП кампания. После затвори вратата си, отключи средното чекмедже на бюрото си и извади снимките на Шарлот и негативите. Знаеше какво ще направи, за да я накара да му даде сведения за Р. Ч. — щеше да ѝ предложи негативите. Можеше това да не я интересува и да му затвори телефона. Но колкото повече гледаше снимките и мислеше за обяснението ѝ, толкова по-голямо впечатление му правеше как те с доведения ѝ син се държаха за ръце. Ако между двамата имаше нещо, сигурен беше, че Р. Ч. ще се интересува от това.

Имаше обаче един малък проблем. Предишните пъти му се беше обаждала Шарлот. Не смееше да ѝ телефонира в плантацията *Даймънд*

бей, тъй като телефоните може би се подслушваха. Вероятността тя самата да му се обади скоро беше много малка, почти никаква.

Тогава Нора му звънна и каза, че някоя си Люси Гуолтни го търси по телефона.

— Коя е тя?

— Каза само, че имате обща приятелка.

— Добре — въздъхна Джереми. — Свържи ме.

— Мистър Уелш? Аз съм сестрата на Шарлот Даймънд. Тя иска да се срещнете отново. На четири очи.

— Кога? — попита Джереми, напълно сащисан.

— Тя ще се върне в Атланта по-късно днес. Какво ще кажете за тази вечер?

— Добре. — Той даде на Люси домашния си адрес и ѝ каза, че Шарлот може да дойде да го види в осем часа. Прецени, че това е най-безопасното място, където можеха да се срещнат. Никой нямаше да ги зърне случайно. А знаеше, че Р. Ч. не я следи.

После се обади у дома и даде нареждания на новата си икономка англичанка, мисис Аткинс. Каза ѝ да изстуди бутилка шампанско, да подреди студена вечеря за двама и да си вземе свободно време до сутринта.

Като свърши с това, той излезе от сградата на *Ковингтън* и взе такси до центъра *Пийчтрис*. Влезе направо в телефонна кабина и набра домашния номер на Шулц.

— Шулц слуша.

— Ед, обажда се Джери Уелш. Какво става? Отмени срещата ни.

— Джери, промених решението си.

— Имам новини за теб. Р. Ч. Даймънд купува големи дялове акции на *Ковингтън*.

— Вече чух.

— Няма ли да направиш нещо?

— Не. Ще оставя Даймънд да прави каквото си е намислил. Да видим какво ще стане. После може да говорим пак. — Шулц замълча за момент. — Прегледах информацията за *Ковингтън*, която ми изпрати. Изглежда обещаващо, но трябва да го обмисля.

— Твоя работа, но ако чакаш твърде дълго, може да не съм на разположение. — Джереми беше извънредно раздразнен. — Тази

сделка е много важна за мен. Няма да си седя и да гледам как Даймънд поглъща *Ковингтън*.

— Спокойно, Джери, ще се чуем пак, каквото и да реша.

Джереми се качи на такси до *Ковингтън* и се опита да разгадае какво ставаше с Шулц. Бяха толкова близо до сделката, че вече надушваше парите.

Какво бе накарало Шулц да промени решението си?

Същата вечер в осем и десет Шарлот звънна на вратата на голямата къща стил *Тюдор*, където живееше Джереми. Когато той отвори вратата и я поздрави, тя се опита да прикрие тревогата си. Беше дошла за негативите, но разбираше, че трябва да се престори, че е дошла да го види.

— Здравей, Джереми. — Тя се усмихна лъчезарно. — Изглеждаш чудесно. За първи път те виждам без костюм. Харесваш ми по дънки.

— Благодаря, Шарлот. Ти пък изглеждаш направо страхотно. Както винаги.

Тя го последва в ниската дневна с тапети в приглушени тонове, на цветя и геометрични фигури, които се допълваха добре:

— Чудесна къща, но не е обзаведена както си я представях. Не е в твой стил.

— Бившата ми жена се занимаваше с това. Тя напусна Атланта след развода ни и аз купих нейния дял от къщата. Твърде е голяма за мен, но нямам време да си търся друга. Шампанско? — попита той, отивайки към барчето.

— С удоволствие.

Донесе бутилка първокласно *Жозеф Перие* и наля в две чаши, после седна до нея на дивана.

— Обаждането ме изненада. Мислех, че ми се сърдиш.

— Така беше — отвърна Шарлот. — Но после си припомних подробно целия разговор и разбрах колко разстроен си бил. Мислел си, че тези снимки с Рик означават, че между нас двамата има нещо. Разбирам колко уличаващи са ти се сторили, но както ти казах, са съвсем невинни. Откъде ги взе? — попита тя небрежно.

— Един човек, който се грижи за интересите ми, се натъкнал на тях. Аз ги купих от него, за да не се разпространяват.

— Наистина ли? — Стори ѝ се искрен. Все пак не знаеше дали да му повярва. — Колко плати за тях?

— Няма значение. Защо? Да не искаш да ги купиш от мен?

— Не, съвсем не! — После се постара да се овладее. — Просто ми е неприятно, че съществуват. Толкова е *долно*. Не мога да повярвам, че живеем в свят, където всеки шпионира всекиго. Ужасно е. Ненавиждам това.

Тя беше превъзбудена и несъзнателно му подаде празната си чаша. Той я напълни отново.

— Съгласен съм. Но ако ти сама се поставяш в компрометиращо положение...

— *Какво?!* — изписка тя. После си припомни, че не може да си позволи да избухва пак.

— Искам да кажа, че на мен също ми е неприятно, че снимките съществуват — обясни Джереми. — Знам, че не би искала Р. Ч. да ги види. Би могъл да ги разтълкува погрешно, както направих и аз.

— Той ще ми повярва — каза Шарлот отбранително. — Знае, че искам отново да се сближи с децата си. През цялото време му говоря за това.

Джереми вдигна рамене:

— И така да е. Искаш ли негативите?

Шарлот не беше сигурна дали предлага да ѝ ги даде или да ѝ ги продаде, затова попита на свой ред.

— Защо мислиш, че ще ги искам?

— Защото си *тук* тази вечер. Защо иначе би дошла?

— За да те видя, разбира се.

Кичур от русата ѝ коса падаше над очите ѝ. Тя го отметна с върха на пръстите си и го погледна сериозно:

— Толкова добре прекарахме на Деня на независимостта, нали? Мислех, че това означава, че ще прекарваме още по-добре в бъдеще. После ти ми показа снимките и... — тя не довърши. — О, Джереми, от тогава не съм престанала да мисля за теб!

— Аз също мислих за теб — усмихна се той. — Какво ще кажеш да вечеряме? Икономката ми е приготвила студено пиле и салата. Гладна ли си?

— Не, всъщност не съм.

Той се наведе към нея и докосна устните ѝ със своите, съвсем лекичко:

— За *това* ли дойде?

— Да — прошепна тя и отвърна на целувката му. Трябваше непременно да го накара да повярва, че не ѝ пука за негативите. Ако знаеше колко са важни за нея, вероятно щеше да вдигне цената.

След първата целувка, обаче, Шарлот вече не беше толкова сигурна дали е убедила него или себе си. Самото физическо присъствие на Джереми я накара да осъзнае, че той беше много по-привлекателен и много по-зрял от Рик. Желанието, което първоначално бе изпитала към него, се пробуди с цялата си сила. Тя му прости, че ѝ беше показал снимките. Реши, че го бе направил, защото я обича. И защото ревнува.

— Къде е Р. Ч. тази вечер? — попита той.

— У дома.

— А къде мисли, че си ти?

— У сестра ми до понеделник сутринта. Тогава ще идва в града по работа. После ще ме накара да се върна с него на острова.

— В *Ковингтън* ли ще идва по работа? — Джереми я целуна отново.

— Мммм. Мисля, че да. Дватамата с Фиги се съвещават на четири очи от цяла седмица. — Знаеше, че Р. Ч. не би искал да казва на Джереми, но по дяволите, тези негативи ѝ трябваха. — Можем да се видим през този уикенд, а?

— Страхувам се, че ще бъда извън града — каза той, като бавно плъзна ръка от вътрешната страна на бедрото ѝ. — Но можем да се възползваме докрай от тази нощ.

— Да... хайде — въздъхна тя и го остави да смъкне бикините по бедрата ѝ. — Докрай.

Почти не се наложи да я възбужда, защото тя беше готова. След няколко минути бяха вече в спалнята, голи, отдадени на сладка, *непозволена* страст. Джереми беше първият от мъжете, с които беше се любила през живота си, който сякаш поставяше нейните нужди над своите собствени. Бяха дотолкова в съзвучие, че първият път стана лесно, а също и вторият, и третият... Беше невероятно, *диво*.

Много по-късно през нощта, когато Джереми вече беше задрямал до нея, Шарлот лежеше будна и се наслаждаваше на изпитаното

доволство. Щастлива беше, че снимките са ги събрали отново, че Рик беше настоявал да ги вземе. Горкичкият Рик! Шарлот знаеше, че след Джереми, доведеният ѝ син е вече минала история.

На следващата сутрин Шарлот се събуди от аромата на силно кафе, нахлул в ноздрите ѝ. Тя отвори очи и видя Джереми, който се усмихваше надвесен над нея. Облечен бе в спортен екип и ѝ подаваше чаша, над която излизаше пара.

— Кафето е черно. Надявам се, че го пиеш така, защото изглежда нямам мляко.

— Черно е добре. — Тя също се усмихна в отговор и пое горещата чаша с кафе. После погледна часовника до леглото и каза: — Рано си станал.

— Трябва да отивам на работа.

— О, не, Джереми! Не можеш ли малко да позакъснееш?

— За съжаление имам делова закуска. Но ти можеш да останеш докогато искаш. Икономката ми ще дойде чак към обед.

— Ще съм си тръгнала много преди това. — Тя се поизправи и се облегна на таблата на леглото, като нарочно остави чаршафа да се смъкне и да открие гърдите ѝ.

Той се наведе и нежно докосна с устни двете зърна:

— Моля те, разбери. Не мога да остана, но съм оставил негативите и скъсаните снимки в един плик до чантата ти.

— *Негативите?* — Шарлот внезапно си спомни защо всъщност беше дошла. — Колко искаш за тях?

— Нищо.

— Благодаря ти, Джереми, но как мога да съм сигурна, че не си извадил още снимки?

— Ще трябва да ми вярваш. Виж, твои са, не ми дължиш нищо.

— Благодаря ти — каза тя още веднъж, но сега вече му вярваше. — Ще ти запиша номера на сестра ми. Можеш да ѝ предаваш съобщения за мен.

— Трябва да тръгвам вече, Шарлот. Закъснявам.

Шарлот се заслуша как стъпките му постепенно заглъхват в къщата. Надяваше се, че ще промени решението си и ще се върне, но след няколко минути чу колата му да тръгва по алеята.

С въздишка на разочарование тя се измъкна от леглото и влезе в банята. Изми зъбите си с четката на Джереми, после взе душ като натърка хубаво цялото си тяло със сапуна му с дъх на сандалово дърво, за да запази мириса му върху себе си през целия ден. Използва и дезодоранта му, който откри в аптекката, и бързо се облече.

Време беше да си върви, но някак си не ѝ се тръгваше. Страхуваше се, че ако излезе, ще изгуби топлото усещане на доволство. Започна безцелно да отваря чекмеджета и да разглежда нещата на Джереми, чорапите му, ризите му, вратовръзките и копчетата за ръкавели. Имаше чифт копчета от чисто сребро във формата на стари американски коли, нещо като форд. Бяха просто прелестни и много вероятно Джереми сам си ги беше купувал. Сигурна беше, че бившата му жена никога не би му взела нещо подобно. Шарлот ги взе да ги разгледа по-отблизо.

В дневната провери плика, за да се увери, че вътре са както снимките, така и негативите. Слагайки пакета в чантата си, осъзна, че все още държи копчетата. Разтвори пръстите си и ги остави да паднат в чантата ѝ. Сега всеки път, когато ги погледнеше, щеше да си спомня за нощта, прекарана с Джереми.

---

[1] Марка бира. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

— Добро утро, Рандолф. — Джереми влезе в офиса на изпълнителния директор и си наля чаша кафе, преди да седне.

— Добрутро, Джери. — Пинкни вдигна поглед от купчината писма, които разписваше. — Какво има? Научи ли нещо?

— Даймънд ще бъде в Атланта в понеделник. Знам го от съвсем сигурно място.

Рандолф се ухили широко:

— Джери, негодник такъв, свършил си добра работа.

— Благодаря. Освен това говорих с Лангхорн Ковингтън. Утре летя за Колорадо, за да се срещна с него. Не съм сигурен, че можем да го спечелим за каузата, но мисля, че си струва да се опита.

— Съгласен съм — кимна Рандолф. — Знаеш ли, мисля, че ще е добра идея да извикаме и сър Виктор за срещата с Даймънд.

Сър Виктор Никълсън оглавяваше международните операции на *Ковингтън* с център Лондон. Той, Пинкни и Уелш заемаха трите най-високи административни поста във фирмата.

— Ако сър Виктор е тук, когато Даймънд удари, ще представляваме силен фронт.

— Добра идея. Да се свържа ли с него или искаш ти да се заемеш с това?

— Аз ще се погрижа.

Сър Виктор Никълсън лежеше върху масивното легло с балдахин в имперски стил. Огромното му голо тяло лъщеше от пот. Беше се отпуснал и почти беше задрямал, докато чакаше Анабел да донесе маслото за масаж. Освен че беше страхотна в леглото, любовницата му беше и страхотна в масажите. Всъщност, точно това бе занятието ѝ преди сър Виктор да я подмами да зареже работа, като ѝ нае апартамент в *Бийчъм плейс*, който споделяше винаги, когато можеше. Сексът с Анабел беше страхотен, но щом свършеха и тя се захванеше

да разтрива тялото му, сър Виктор започваше да се чуди кое от уменията ѝ предпочиташе.

— Виктор, скъпи — каза Анабел, — вкъщи ли се прибиращ след това? Маслото без аромат ли да използвам?

— Няма значение — отговори той сънливо. — Керълайн замина извън града за тази вечер. Аз трябва да се връщам в офиса.

Ан излезе от банята. Беше увила хавлия около тънкото си кръстче, но тя не се затваряше плътно:

— Искаш да кажеш, че Керълайн е извън града, а ти *няма* да останеш?

— Бизнес, скъпа моя. Клиенти от Брюксел. Трябва да ги заведа на вечеря — обясни. — Може би ще се върна по-късно.

— Защо да не мога да дойда с теб? Не сме излизали заедно от сума време. Откакто ме докара в този апартамент, ме превърна в истинска затворничка.

— Затворниците не могат да излизат — поправи я сър Виктор. — Ти не си затворничка, ти си моя *метреса*...

— Предпочитам да ме наричаш *компаньонка*.

— ... и да си вкъщи, когато дойда, влиза в служебните ти задължения.

— Когато започнахме да се срещаме ме извеждаше — изхленчи Анабел. — Виктор, наистина скучая. Не си спомням скуката да е влизала в служебните ми задължения.

Той се обърна по гръб и се втренчи в нея. Беше доста хубавичка, с естествено розовото си лице и тъмна кестенява коса.

— Не искам да те дразня, скъпа моя, но е невъзможно да те взема с мен довечера. Един от колегите от Брюксел познава жена ми. Би било, меко казано, неудобно. Сега можем ли да продължим с масажа? Става късно.

— Масажирай се сам, Виктор — сопна се тя. — Съгласих се на условията ти, защото те обичам. Но нямам намерение да остана твоя проклетата компаньонка, ако очакваш от мен да си пропиляя живота в тази златна клетка. В живота има по-важни неща от това да седя и да те чакам. *Моля те*, Виктор! Нека започна отново да работя. Така ще има с кого да си говоря през деня.

— Не. Ако ходиш на работа, няма да си тук, когато съм свободен.

— Това съвсем не е разумен довод.

Телефонът звънна, но Анабел не му обърна внимание. Продължи да стои и да го гледа изпепеляващо, като очакваше той да отстъпи.

— Ще вдигнеш ли проклетия телефон, а? Сигурно е за мен.

Личният помощник на сър Виктор, Иън Макинтаър, знаеше наизуст телефонния номер на Анабел, но му беше наредено да се обажда в апартамента ѝ само по спешни дела.

— Ти го вдигни! — Тя се обърна и влезе в банята, като хлопна вратата след себе си.

С въздишка на раздразнение той вдигна телефона:

— Да, Иън?

Изслуша съобщението, което Иън му предаде. Наистина беше спешно и сър Виктор не се зарадва на новините.

— Добре тогава. Обади се на Пинкни и му кажи, че ще бъде там — нареди той. — Освен това, Иън, ще взема *Конкорд* за Ню Йорк в събота. Моля те, запази две места, апартамент в хотел *Карлайл* и ранен полет до Атланта в понеделник сутринта.

Сър Виктор отиде до банята и почука на вратата:

— Анабел, излез от там. Имам изненада за теб.

След малко вратата се откряна леко и тя го погледна подозрително:

— Каква изненада?

— В понеделник имам работа в Атланта. Реших, че можем да отидем по-рано и да прекараме уикенда в Ню Йорк.

Очите на Анабел се разтвориха широко и тя радостно се засмя:

— Наистина ли, Виктор? Никога досега не съм била в Щатите.

— Наистина, мила. А сега какво ще кажеш за масажа ми?

Шийла прекара вечерта с трите деца на семейство Райнхарт. Сестра ѝ Ели беше отишла в Савана с колата и щеше да спи там, за да бъде с някаква нейна приятелка, която щяха да я оперират на сутринта. Брус, както винаги, работеше до късно.

След вечеря Шийла игра на *Монопол* с Ани и Уил, докато бавачката приспиваше петгодишния Тими. После направиха пуканки и гледаха на видео филм за Батман. Когато филмът свърши, беше малко след десет и Шийла беше уморена. Изпрати Ани и Уил да си лягат и

прекоси задния двор, за да отиде до къщата за гости, където я бяха настанили.

Шийла обичаше да бъде само с племенниците си, без Ели и Брус, само че след това Джеси ѝ липсваше още повече. Том също ѝ липсваше. Беше му се извинила, защото се разстрои заради далматинеца, но все още си говореха малко напрегнато, когато му се обаждаше по телефона. Поне приближаваше уикендът и можеше да вземе самолета за Лос Анджелис и да му се извини лично.

Ноцта беше гореща, но Шийла изключи климатика в къщата за гости. Отвори прозореца и пое дълбоко въздух. Тежкият, опияняващ аромат на цъфналите магнолии беше единственото, което някога обичаше през горещите летни нощи на Юга.

Напълни ваната със студена вода и тъкмо се канеше да влезе в нея, когато телефонът иззвъня.

— Тъкмо се канех да влизам във ваната — каза тя на Катлийн Симънс. — Не може ли да ти се обадя или да почака до сутринта? Ще идваш на работа, нали?

Катлийн си беше взела свободни дни, за да си търси апартамент и Шийла не беше я виждала през последните два дни.

— Искан да ти кажа, че си намерих страхотен апартамент. Утре ще работя, а след това се връщам в Лос Анджелис, за да се заема с преустройство на живота си.

— Добре. — Шийла копнееше да стигне до ваната. — Ще се видим утре сутрин.

— Чакай, Шийла — продължи Катлийн. — Има нещо, за което искам да поговоря с теб. Нещо, за което не искам да говорим в офиса... Дейвид може да ни чуе.

Шийла седна на леглото. Явно ваната трябваше да почака:

— И какво е то?

— Знаеш много добре какво ще кажа.

— Не, не мисля, че знам — отвърна тя нетърпеливо.

— Джереми Уелш. — В гласа на Катлийн изведнъж се появи нотка на враждебност.

— Какво за него?

— Говоря за теб и Джереми. Говоря за това, че двамата с него вечеряхте в *Бъкхед дайнър* онзи ден. Не го отричай, защото аз бях там и ви видях.

— Не смятах да го отричам — отвърна Шийла объркана. — Какъв е проблемът?

— Дейвид и аз вечеряхме на барплота. Вие с Джереми бяхте от другата страна на залата. Твърде погълнати един от друг, за да забележите някого. Дейвид не ви видя, но аз да.

— Това е нелепо. С Джереми говорихме по работа. Съвсем не сме били погълнати един от друг.

— С Дейвид те поканихме да вечеряш с нас, а ти каза, че трябва да телефонираш — продължи Катлийн гневно, с обвинителен глас. — След половин час беше там с Джереми. Ти си една двулична кучка, знаеш ли? Вече имаш един мъж в живота си. Освен това си лъжкия. Каза ми, че не се интересува от Джереми.

— Катлийн, да не си пила?

— Точно така, опитай се да смениш темата. Но искам да знаеш, че аз знам. *Не се обвързваме с клиенти, забрави ли?* — изимитира я тя.

Шийла се опитваше да запази спокойствие, но това вече беше прекалено:

— Катлийн, само се чуй. Правиш от мухата слон. Беше просто импровизирана делова вечеря. Нищо повече.

— Да, разбира се — отвърна Катлийн саркастично. — Щом *ти* го казваш.

— Знаеш ли, струва ми се, че трябва да си потърсиш психоаналитик. Ако си нямаш друга работа, освен да седиш и да си измисляш лъжи за мен, явно си много нещастна. Опитах се да ти бъда добра приятелка, но през последната година ми беше все по-трудно. — Шийла млъкна и се опита да се успокои. — И още нещо. Този твой план да се преместиш в Атланта е направо абсурден. Мислиш си, че можеш да избягаш от проблемите си, но те ще се преместят заедно с теб. Ядосана си на Хенри, че те е напуснал. Ядосана си на мен, защото имам Том и съм доволна от живота си. Ревността ти е съвсем безпричинна и ако не порботиш сериозно върху себе си, тази ревност ще те погуби.

Катлийн мълчеше от другата страна. Няколко мига никоя от двете не проговори.

— Слушай, Катлийн, казвам ти го за твое добро, като приятелка. Наистина трябва да потърсиш помощ. Трябва да си изясниш проблемите. Трябва да погледнеш навътре в себе си.

— А ти трябва да се вгледаш в себе си, Шийла. И ти не си чак толкова щастлива. Защо иначе би хукнала след Джереми, щом вече си имаш някого? Но все пак няма да го имаш. Никога.

— Престани! — изкрещя Шийла в слушалката. — Не съм го *искала*. И не желая да продължавам този разговор. Лека нощ. — Тя затвори и откачи слушалката, за да не може Катлийн да се обади отново.

Пъхна се във ваната и се опита да се отпусне, но не можеше да престане да мисли за Катлийн. Не след дълго, обаче, на замрежената врата на къщата за гости се почука:

— Шийла? Аз съм, Брус.

— О, по дяволите — измърмори Шийла през зъби. Зет ѝ беше последният човек, с който ѝ се занимаваше в момента. — Един момент.

Тя бързо се изтри, облече хавлиен халат и отиде до мрежестата врата, но не я отключи.

— Здравей, Брус. Какво има?

— Видях, че свети. Няма ли да ме поканиш?

— Готвя се да си лягам.

— Нося наистина превъзходен коняк — той вдигна бутилка запазена марка *Лафит-Ротшилд*, за да ѝ я покаже — и две чаши. Не искаш ли да пийнеш с мен? Беше дълъг ден.

— Страхувам се, че не, Брус. Късно е.

— Страх те е, че ще се възползвам от отсъствието на Ели?

Точно така си мислеше, но се усмихна и каза:

— Не, просто съм изморена.

Брус я погледна през мрежата и също се усмихна. Шийла си помисли, че и той изглежда уморен.

— Значи ще трябва да си пия сам.

— Съжалявам. Лека нощ.

Той тръгна обратно през двора и изчезна в кухнята. Тя затвори вратата на къщата за гости и заключи. Брус поне не прекали, помисли си. Беше благодарна и за това. Последното, което ѝ трябваше, беше сцена със зет ѝ.

На следващата сутрин в *Ковингтън* Шийла и Дейвид обсъждаха идеи за програмата в полза на служещите. Прилагаха метода на мозъчна атака, когато се появи Катлийн, с повече от час закъснение. Тя ги поздрави студено и веднага се пхна в един от съседните офиси, които *Ковингтън* бяха отделили на ВИП.

— Олеле — каза Дейвид, когато Катлийн мина край тях. — Това преднамерено ли беше или просто не се радваше да ни види?

Шийла се усмихна и поклати глава. Ако Катлийн не променеше отношението си, щеше да се наложи да я освободи, преди да са приключили работата в *Ковингтън*. Това би означавало допълнително натоварване за останалите, но беше за предпочитане пред това да се разправят с променливите настроения на Катлийн.

Телефонът в офиса на Шийла звънна и тя отиде да го вдигне. Обаждаше се Джереми Уелш:

— Шийла, вие с Дейвид утре тръгвате за Лос Анджелис, нали?

— Само аз. Дейвид остава през уикенда.

— Чудех се дали не искаш да се възползваш от самолета на фирмата. Трябва да отида в Колорадо, за да се срещна с един от нашите попечители. Той е голям природозащитник. Изпратих му предложението на ВИП за промяна на имиджа и е много впечатлен. Бих искал да присъстваш на срещата, за да отговориш на въпросите му. После пилотът може да те откара до Лос Анджелис, докато аз обсъждам другите неща с него.

— Разбира се, Джереми — съгласи се Шийла. — С удоволствие. Така щеше да пристигне в Лос Анджелис по-късно, но какво да се прави, това беше по работа, а и щеше да пътува безплатно.

— Чудесно. Чакай ме във фойето в един и ще отидем заедно до летището.

— Какво става? — Катлийн влезе само секунда след като Шийла бе затворила телефона. — Чух те да говориш с Джереми.

— Нищо не става. — Дейвид работеше в съседната стая, затова Шийла отиде да затвори вратата. — Седни. Трябва да поговорим.

— Ще стоя права, благодаря. — Катлийн дръпна от цигарата си и я изгледа предизвикателно.

— Така не може да продължава. Подслушваш телефонните ми разговори, обвиняваш ме, че между мен и Джереми има нещо, когато

това не е вярно. Не мога да работя с теб, ако продължаваш да се държиш така, Катлийн.

— Уволняваш ли ме?

— Мисля да смятаме това за предупреждение. Или се стегни, или...

— Или какво?

— Или си вземи малко отпуска. Остани в Лос Анджелис и обмисли всичко. Не се хвърляй да се местиш в Атланта толкова внезапно. Обмисли всички възможности — посъветва я Шийла. — После, ако решиш да се местиш, добре. Ще знаеш, че решението ти е правилно, защото няма да е прибързано.

— Точно това искаш. Да ме изпратиш на няколко хиляди мили от Джереми. Каква подла кучка си!

— Добре, край! Изтърпях колкото можах! Опитах се да бъда разумна, но ти отказваш да разбереш. Уволнена си, Катлийн. Давам ти заплатата за два месеца, за да ти помогна с преместването в Атланта, докато си намериш друга работа.

Катлийн я погледна с отвращение:

— Точно това си целяла през цялото време. Винаги си се дразнела, че работя във ВИП. От месеци искаш да ме уволниш.

— Знаеш, че това не е вярно. Преди работеше чудесно за ВИП. Беше истинска опора за фирмата, но се промени. Повярвай ми, много ми е неприятно, че трябва да се разделим по този начин, но вече не можем да работим заедно.

Катлийн изгаси цигарата си в бюрото на Шийла вместо в пепелника:

— Заплата за два месеца е твърде малко.

— Това е неимоверно щедро, Катлийн, а освен това с всичко, което ВИП може да си позволи. Правя го само заради някогашното ни приятелство.

— Мислиш си, че ще се отървеш от мен, но няма да стане. Ще си направя собствена фирма тук, в Атланта — заплаши Катлийн. — Ще се съревновавам с теб за всяка работа, за която кандидатстваш. Ще ти натрия носа.

— Забрави за двата месеца обезщетение. — Шийла беше бясна, но не повиши глас. — Ще ти дам стандартните две седмици плюс парите за отпуската, която не си използвала. А сега се разкарай оттук.

— С удоволствие.

Шийла продължи да седи мълчаливо до бюрото си и се опита да се успокои. Противно ѝ беше, че прекрати отношенията си с Катлийн по такъв неприятен начин, но не ѝ беше останал друг избор. В края на краищата, Катлийн бе отишла твърде далеч.

Тя се надяваше, че са приключили веднъж завинаги, но като познаваше Катлийн, беше сигурна, че това още не е краят.

ГЛАВА ТРЕТА

ДжерEMI закъсняваше. Беше преровил чекмеджето си, за да търси чифт сребърни копчета за ръкавели, онези с форма на стари пикапи. Той рядко ги слагаше, но бе помислил, че биха били подходящи в чест на това пътуване на Запад и срещата му с Лангхорн Ковингтън. Не можеше обаче да ги намери никъде, затова си сложи чифт златни с тюркоази.

Отиде в кухнята, където наетата преди две седмици икономка пиеше чай *Ърл Грей* и четеше *Атланта джърнъл* — конститушън.

— Мисис Аткинс, не мога да открия чифт копчета за ръкавели. Сребърни, с форма на стар модел *Форд*.

Възрастната англичанка вдигна поглед от вестника:

— Сигурна съм, че не съм ги виждала, мистър Уелш.

— Бяха в чекмеджето при другите.

— Съжалявам, мистър Уелш, ще ги потърся като почиствам днес. Може би са паднали зад нещо.

— Може би. — Не й вярваше. Тя беше единственият човек, който влизаше в къщата, освен него. Ще трябва да я наблюдава по-внимателно. Ако още нещо изчезнеше, ще я освободи. — Добре, аз тръгвам. Ще закъснея.

— Приятно пътуване, мистър Уелш.

Реактивният *Gudfsteam G-4* на *Ковингтън интернешънъл* за двадесет и един милиона долара прелетя ниско над назъбените върхове на Скалистите планини, направи завой и кацна на частна площадка в Южно Колорадо. Самият Лангхорн Ковингтън посрещна ДжерEMI и Шийла и ги отведе до изпръскания с кал джип. Праправнукът на основателя на *Ковингтън* беше малко над петдесетте и носеше стари дънки и карирана риза от *Ралф Лорен*. Няколкодневна брада красеше приятно загорялото му лице, а черната му, тук-там посребряла коса стигаше до раменете.

Отзад в колата седяха три големи кучета, немска овчарка и два пойнтера, които радостно се разляяха, щом го видяха.

— Съжалявам за бъркотията — каза Ковингтън и разчисти няколко огромни купчини писма от задната седалка, за да може Шийла да седне.

Закопчаха коланите и потеглиха по неравен, черен път към ранчото на Ковингтън, което се намираше на около петнадесет минути път от там. Беше слънчев следобед и гледката беше просто изумителна. След като минаха през портите на ранчото *Съркъл С*, продължиха още десетина минути край доста големи езерца, потоци и водопади.

— Ранчото ви е направо огромно — обади се Шийла.

— Около сто хиляди акра — отвърна Ланг Ковингтън. — Изглежда по-голямо, защото отвсякъде е оградено от национални гори.

Шийла никога не беше виждала толкова красиво място. Наоколо им се простираха километри земя, някъде гориста, някъде открита, цялата леко хълмиста и зелена, оградена от Скалистите планини. Явно беше, че ранчото е действащо. Тук-там пасяха млечни крави, огромни полета бяха засети с царевица и разни зеленчуци.

— Тук всичко отглеждаме органично. Започнахме също да отглеждаме марули и домати безпочвено, във вода. Ще ви покажа, преди да тръгнете. Ако това ви интересува...

— Много — отвърна Джереми с неубедителен ентузиазъм, който накара Шийла да се засмее.

Спряха пред къщата, широка, двуетажна дървена постройка с широка веранда отпред, кацнала на зелен хълм и оградена с поляна от пъстри диворастящи цветя.

— Заповядайте в библиотеката. — Ковингтън ги поведе през огромната дневна с таван от дървени греди.

— Рейвън — извика той на някого, когото не можеха да видят, — донеси ни кафе, минерална вода и нещо за ядене.

В разхвърляната библиотека отново се наложи да разчиства книги и списания от столовете, за да могат Шийла и Джереми да седнат. Красива индианка на средна възраст, от племето навахо, донесе напитките и купа питки от царевично брашно и гуокъмоле^[1], които постави на бюрото.

— Благодаря ти, Рейвън. — Ковингтън се настани зад огромното орехово бюро и качи краката си отгоре. Индианката му се усмихна и

излезе.

— И така, Джереми — започна Ланг. — Знам защо си тук, но не знам защо си направил труда да идваш. Мислех, че съм изразил съвсем ясно мнението си като говорих с Рандолф миналия ден.

— Наистина — кимна Джереми. — Разбирам твоите противоречиви чувства. Не мога да те виня за това, че смяташ да изтеглиш парите си от Ковингтън, но сега не е подходящият момент да го направиш.

— Може би. — Ланг погледна към Шийла. — А вие защо сте тук?

— Джереми сметна, че ще е от полза, ако отговоря на евентуалните ви въпроси за новия имидж на *Ковингтън*, върху който работим. Мога да ви разясня какво ще предприемат Ковингтън, за да станат по-малко опасни за околната среда.

— Изпратих ти предложението, което фирмата на Шийла, ВИП, разработи — напомни му Джереми. — Те подготвят голям проект за нас.

Ковингтън погледна отново към Шийла:

— Повечето от предложенията ви ми харесаха. Само че не отивате достатъчно далеч.

— Ако говорим откровенно, опитвахме се да получим работата — усмихна се Шийла.

Ковингтън се ухили:

— Имате право.

— Имаме си работа с огромна корпорация, както сам добре знаете — продължи Шийла. — Не можехме да предложим радикална промяна на Ковингтън, защото знаехме, че няма да имаме никакъв шанс за финансирането ѝ. Трябва да започнем с малки стъпки и постепенно да ги увеличаваме.

— Пфу! Нали видяхте всички тези дървета по пътя насам? — каза предизвикателно Ковингтън. — Изглеждат много, нали? Хиляди и хиляди акри. Понеже някъде по света все още има много дървета, хората сякаш не вярват, че те могат да свършат. И то в не много далечно бъдеще. Нали разбирате за какво говоря, млада госпожо?

— Да, сър, разбирам.

— Дървета. — Ковингтън насочи вниманието си към Джереми. — Те не са просто безсмислен лукс или пък суровина. Те са убежище

на застрашени видове. Те поглъщат въглеродния двуокис, който превръща планетата ни в гадна оранжерия. По дяволите, та те произвеждат кислорода, който дишаме. Ако няма дървета, няма да има и хора.

— Напълно си прав, Ланг.

Шийла погледна към Джереми, отново развеселена от привидната му загриженост.

— Затова създадох *Горски пазители* — продължи Ковингтън. — За съжаление корпорации като тази, която принадлежи на семейството ми, ни тласкат към пълен провал.

— Би трябвало да разбираш, Ланг — прекъсна го Джереми, — че ако останеш свързан с Ковингтън, би могъл да влияеш върху природозащитната ни политика.

— Опитах се да остана вътре. Опитах се да говоря с Коуви Хилиърд, когато той беше изпълнителен директор. Той не искаше да ме послуша и не вярваше на нищо, което му казвах.

— Ковингтън вече засажда всички гори, които изсича. А и както знаеш, Коуви вече не е активно действащо лице във фирмата — добави Джереми. — Рандолф и аз сме новото бъдеще на Ковингтън. Наистина са били допуснати грешки, аз самият с готовност го признавам. Но грешките ще бъдат поправени. Работим върху това.

— От собствен опит знам — отбеляза Ковингтън, — че големите корпорации лъжат, че се опитват да опазват околната среда. Точно като проклетото правителство. Печалбите стоят над всичко.

— Джереми не лъже за това — обади се Шийла. — Управата на *Ковингтън* е загрижена. Затова ни наеха да променим имиджа на фирмата. Трябва да дойдете в Атланта и да видите отблизо какво правим. Можете да окажете действително влияние, тъй като това е фирмата на семейството ви. Може би да се разправяте с корпоративна Америка по принцип е трудно, но в *Ковингтън* вие бихте могли наистина да промените нещо.

— Изразено по този начин, обвързването със семейната фирма започва да звучи привлекателно. — Ланг се обърна отново към Джереми. — Предупреждавам те, обаче, че ако дойда в Атланта, ще се наложи да изслушате предложенията ми. Някои от тях са доста радикални. Не искам само да се съгласявате с мен на думи. Защото ако

стане така, ще се върна в ранчото и ще продам акциите си на първия, който поиска да ги купи.

— Можем да работим заедно, Ланг. Сигурен съм — увери го Джереми.

— Знаеш ли — обърна се Шийла към Джереми. — Фирмата би получила широка гласност, ако се свърже по-дейно с *Горски пазители*.

— Тази дама ми харесва — каза Ковингтън. — Но знаеш ли какво не ми харесва. Лъскавият самолет, с който пристигнахте. Той е чисто пилеене на пари и на гориво. Точно тази разточителност е основният проблем на Америка.

— Въздушният флот на *Ковингтън* наистина е твърде голям — съгласи се Джереми. — Коуви Хилиърд ги поръча. Но през следващата година предстои доста съкращаване на разходите. Ако успея да убедя Рандолф, смятам да продадем повечето от тях. Нищо не пречи да се лети с втора класа, освен при извънредни случаи като този.

Още час и половина обсъждаха плановете на Ковингтън за бъдещето. Когато Шийла спомена, че трябва да тръгва за Лос Анджелис, Ланг Ковингтън се опита да я разубеди.

— Останете да вечеряте с нас — предложи той. — Прясна пъстърва, уловена направо от някой поток в ранчото, и екологично чисти зеленчуци. Рейвън е най-добрата готвачка в тази част на света.

— Благодаря, Ланг, но дъщеря ми ще бъде безкрайно опечалена, ако не съм вкъщи преди да си легне.

— Разбирам — той се усмихна и топло стисна ръката ѝ. — Едно от момчетата ще те закара до самолетната площадка. Надявам се да се видим скоро в Атланта.

Вече навън, след като Шийла се сбогува с Ланг Ковингтън и влезе в джипа, Джереми се приближи и също стисна ръката ѝ през прозореца на колата:

— Благодаря ти, че дойде, Шийла. Свърши добра работа — усмихна се той. — Ще се видим в понеделник.

Свърших добра работа, мислеше си Шийла, докато джипът подскачаше сред високите борове на Колорадо, под най-синьото небе, което някога беше виждала.

Това беше повратна точка. VIP вече не бяха група досадници, които Джереми не много търпеливо понасяше. Той има нужда от нас, помисли си тя, и го знае.

Докато реактивният самолет на *Ковингтън* се отделяше от малката писта и се издигаше над огромните гори, които Ланг Ковингтън така запалено бранеше, Шийла усети как вълнението обхваща цялото ѝ тяло като наркотик. Вече сме вътре, помисли си тя, *в играта сме*.

Пристигайки в Лос Анджелис, Шийла се почувства много щастлива, че си е у дома и вижда Джеси. Кученцето далматинец, Лъки, беше наистина сладко. Джеси му беше направила в една кутия място за спане и двете с Кирстен явно го обожаваха. Когато Лъки завъртя опашка и облиза лицето ѝ, Шийла усети, че не може да му устои. Реши, че едно куче всъщност е хубаво допълнение към семейството им.

— Кога ще дойде Том? — Шийла бе изненадана, че не е там да я посрещне.

— Каза да му се обадиш, когато имаш време.

През следващите двадесетина минути Шийла се гушна до Джеси на дивана и изслуша всичко, което се беше случило през седмицата. После отнесе куфара си в спалнята и се обади на Том.

— Ще те видя ли тази вечер? — попита Шийла. — Няма ли да дойдеш?

— Не. Помислих си, че можем да отидем да пийнем някъде след като сложиш Джеси да спи. Да кажем в *Дан Тана*? В девет?

— В *Дан Тана*? — изненада се Шийла. — Но там е толкова шумно?

— Трябва да свършвам, Шийла, говоря по другия телефон. Ще се видим в девет.

Тя затвори, озадачена, и се замисли какво може да е станало. Вероятно има проблеми с новия сценарий, реши тя. Или някой в студиото го е разстроил с нещо. Може би и двете.

Шийла поигра на *Не се сърди, човече* с Джеси, докато стане време да я сложи да спи. После ѝ почете Елоиз, целуна я за лека нощ и се върна долу. Смени деловия костюм с пъстра пола на волани и тясна блузка с гол гръб. Освежи грима си, сложи си парфюм и тръгна с колата за бар *Дан Тана*, който се намираще на булевард *Санта Моника* в западния край на Холивуд.

Когато пристигна, Том вече седеше на една маса в малкия бар. Тя му се усмихна широко вместо поздрав и го целуна. Той отвърна на целувката ѝ, но като че ли малко сдържано.

Сервитьорът донесе водка с лед за Том, а Шийла си поръча бяло вино и сода.

— Как мина седмицата? — попита тя. — Звучеше умърлушено, когато ти се обадох. Да нямаш спорове със студиото?

— Не, през седмицата всичко беше ОК. Сценарият върви по график.

— Кученцето е чудесно — призна Шийла. — Съжалявам, че избухнах така. Просто когато съм далеч, всичко, което се случва тук, ми изглежда толкова значимо. — Тя го погледна въпросително. — Да не би все още да си ми ядосан? Изглеждаш толкова хладен. Защо изобщо избра това място?

— Искях да те видя на *неутрална* територия.

— Но защо?

— Защото имаме да обсъдим много неща. Мислех, че ще е по-добре да стане на обществено място.

— Какво има? Не изглеждаш много радостен.

— Честно казано, не съм — отвърна той. — Ти обаче изглеждаш страхотно. Направо сияеш.

— Цяла седмица бях под пара, но наистина съм много развълнувана. Струва ми се, че президентът на *Ковингтън* започва да приема идеите ни. Днес на път за вкъщи спрях с него в Колорадо. Срегнахме се с един от попечителите, Лангхорн Ковингтън, праправнука на основателя на фирмата. Така или иначе, след срещата Джереми ми благодари за помощта ми.

— *Джереми*? Вече сте на малко име?

— Разбира се. Искам да кажа, нали работим заедно все пак?

— Само това ли? — попита заядливо той. — Аз чух нещо друго.

— Какво си чул? Не разбирам.

Помисли си, Шийла. Какво има за разбиране? Имаш връзка с президента на *Ковингтън* само след седмица там. Имаш връзка с Джереми — додаде той с отвращение.

Внезапно ѝ стана ясно точно какво се беше случило.

— Говорил си с Катлийн, нали? Тя ли ти се обади?

— Да — призна Том. — Обади ми се. Всъщност не искаше да ми казва за теб и Уелш. Почти я изнудих, за да ми каже, но накрая реши, че е по-добре за мен самия да знам.

— О, Господи... — въздъхна Шийла.

— Светът е малък, нали? Трудно е да държиш нещо в тайна, когато най-добрата ти приятелка работи с теб. — Том направи знак на сервитьора да му донесе още една водка.

— Катлийн от доста отдавна вече *не е* най-добрата ми приятелка, знаеш това. Сега вече изобщо не ми е приятелка — осведоми го Шийла. — Моля те, изслушай ме. Тя лъже за мен и Джереми Уелш. Всичко е само една нейна измислица. Хенри я напуснал и тя се е побъркала. Вчера в крайна сметка трябваше да я уволня и явно ти се е обадила, за да си отмъсти, за да ми го върне.

— Точно така ми каза Катлийн, че ще кажеш. — Сега Том изглеждаше не толкова ядосан и много по-нещастен.

— Какво друго бих могла да кажа? Това е истината! Катлийн ми е бясна. Би казала какво ли не, за да създаде проблеми между нас. Това, което ме тревожи в цялата история, е, че ти изглежда й вярваш, вместо да вярваш на *мен*.

— Не, Шийла, много по-сложно е — отвърна Том. — Знам, че ти не си истински щастлива с мен. Аз просто съм *удобен*. Затова се колебаеше толкова преди да се съгласиш да се омъжиш за мен. После толкова неоснователно ми се ядоса заради кучето. Е, добре, когато Катлийн ми каза, че си била сама с Уелш на вечеря предишната вечер, всичко започна да ми се изяснява.

Той я погледна натъжено:

— Но не повярвах, докато не те видях тази вечер, грейнала от щастие. Всичко ми става ясно. Не знам дали вече си спала с него и това всъщност е без значение. Изглежда, че между нас всичко е свършено, Шийла. Зная, че не ме обичаш.

— Не мога да повярвам, че казваш това. Че би повярвал на нещо, измислено от една психически неуравновесена жена, вместо да вярваш на мен. Няма нищо между мен и Джереми Уелш. Но ако ти смяташ да вярваш на лъжите на Катлийн, вместо на истината, това изобщо не говори добре за отношенията ни. В такъв случай, съгласна съм, че между нас е свършено. Няма начин да продължи, ако ти не ми вярваш.

— Съжалявам. Това ме убива — промълви той. — Аз наистина обичам Джеси.

— Да, зная. — Шийла взе чантата си и стана. — Лошото е, че никога не си обичал *мен* истински.

Тя излезе с бавни стъпки от претъпканото заведение и подаде талончето на момчето от паркинга. Щом докара нейното чероки, тя му даде бакшиша и потегли. Твърде разстроена беше, за да се прибере у дома, затова подкара към хълмовете, заобиколи каньона Колдуотър и накрая сви вдясно по *Мълхоланд драйв*. Светлините на Лос Анджелис блестяха над нея, показваха се и се скриваха от погледа ѝ, докато се изкачваше по стръмния криволичещ път. Почувства непреодолимо пространство между себе си и този град, между себе си и живота ѝ в него.

За по-малко от седмица всичко беше се разпаднало. Бъдещето вече не се простираше пред нея, ясно и удобно. Сега вече нямаше бъдеще, само настояще — Джеси, ВИП и работата в *Ковингтън*.

Шийла прокле Катлийн, задето бе предизвикала всичко това, но Катлийн бе просто един стършел със счупено крило. Как би могла да мрази някой толкова достоен за съжаление? Катлийн бе изгубила представа за действителността и беше отчаяна и нещастна. В този смисъл, въпреки че Шийла ѝ беше много ядосана, тя ѝ прощаваше за онова, което бе сторила.

Човекът, на когото не можеше да прости, беше Том.

---

[1] Смес от авокадо, домати и лук. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Едгар Шулц не можа да си наложи да пие сока от нар, нито пък чая за отслабване, който му беше дала Мадам Лаберж в Нови Орлеан. Диетата, на която го подлагаше Линдзи, беше достатъчно гадна, макар че той кръшкеше винаги, когато можеше. Беше изпълнил обаче заръката винаги да носи със себе си онова около трисантиметрово парченце миризлив корен, който Мадам му беше дала като талисман за защита. Ходеше с него навсякъде. Всеки ден скришом го местеше от джоба на един костюм в джоба на друг, като винаги внимаваше Линдзи да не го види, за да не помисли, че е откачил.

Един ден много бързаше. Беше неделя и с Линдзи се бяха върнали по-рано от къщата си в Саутхемптън, за да присъстват на някаква годишнина в Уестшър същата вечер. Едгар реши да отиде за един час в офиса си и едва на път за центъра си спомни, че е оставил корена на Мадам върху бюрото си.

Когато се върна, той беше изчезнал.

— Линдзи, върху бюрото ми имаше нещо, а сега не е там. — Лицето му беше все още доста зачервено от това, че бе вървял цели тринадесет преки до дома си. Шофьорът му го беше оставил до парка на *Петдесет и девета улица*, за да изпълни ежедневната си доза движение. Линдзи го преследваше да прави някакъв тип физически упражнения всеки ден, тъй като кракът му все още не беше достатъчно укрепнал за тенис.

— Какво? — Линдзи се беше изтегнала на фотьойла в спалнята им и четеше биографията на Идит Уортън. Вдигна поглед разсеяно и смъкна очилата, които използваше при четене. — Не съм местила нищо.

— Сигурна ли си? Беше някакво... парче от... корен.

— О, онова нещо ли? Миризмата му се носеше из цялата стая. Хвърлих го на боклука — призна Линдзи с изражение на погнуса. — Не можех да си представя откъде е дошло.

— *Мое* беше. Едгар отиде до кошчето за боклук и погледна в него. — Не е тук.

— Занесох го долу и го изхвърлих в кухненската кофа. Не исках повече да уонява стаята.

— По дяволите! — избухна той. — Беше на *мое* бюро. Нямах право да правиш каквото и да било с него.

— Съжалявам, Еди — промълви тя разкаяно. — Нямах представа какво е. Ще сляза до кухнята и ще го донеса. Няма проблем. Като се върна, би могъл да ми обясниш защо си толкова загрижен заради някаква клечка, която мирише като потен молец.

След пет минути Линдзи се върна в общата спалня с празни ръце:

— Страхувам се, че имам лоши новини. Пийт вече си е тръгнал и изглежда е изхвърлил боклука. Впрочем, обадох се на семейство Елдридж и им казах, че съм болна. Не ми се трамбоваше чак до *Понд Ридж*. Искам да прекарам една тиха вечер с теб. Нямах нищо против, нали?

— Къде е изпразнил Пийт боклука?

— Какво? Не зная. Предполагам, че в камерата за горене. Струва ми се, че там изхвърля всичко, което не се преработва. Проверих до задната врата, но там нямаше чували с боклук.

— По дяволите, Линдзи! Нямах право да вземаш нещо мое и да го изхвърляш.

— Скъпи, казах ти, че съжалявам. Беше само някакъв си корен. Защо е толкова важно за теб?

— Не съм длъжен да ти казвам.

— Мисля, че трябва да ми кажеш. Виж само как се вълнуваш заради това. Какво ти става? — Тонът ѝ стана по-мек, тя отиде до него и го целуна по челото. — Мечо, можеш да ми кажеш.

— Не. Ще помислиш, че съм откачил.

Линдзи се засмя и поклати зачудено глава:

— Какво ти става, за бога! Никога не съм те виждала такъв.

— Обещавах ли да не ме мислиш за луд?

Линдзи кимна, все още усмихната.

— Обещавах ли никога да не казваш на никого?

— Разбира се, Еди.

Едгар най-после ѝ разказа всичко за Мадам Лаберж, как я е посещавал от малък. Линдзи го слушаше с широко отворени очи, но не се присмя на онова, което ѝ каза:

— Еди, това е една твоя страна, за която изобщо не съм подозирала. Обичам те! — възкликна тя. — Никога не съм предполагала, че си толкова суеверен. Искам да кажа, виждала съм те да се пазиш от черни котки и да хвърляш сол през рамо, но не съм разбирала, че го вземаш толкова навътре.

Той се усмихна смутено:

— Не мислиш, че съм за психото, нали?

— Не, скъпи. Малко си ексцентричен. Мисля, че това е очарователно. Във всеки случай, защо не се обадиш на тази мадам как ѝ беше името и не я накараш да ти изпрати друг корен с *Федерал експрес*?

— Тя няма телефон и съм сигурен, че изобщо не е чувала за доставки в срок до двадесет и четири часа.

— Тогава иди дотам и си вземи друг, ако това означава толкова много за теб — предложи Линдзи. — Майка ти ще бъде очарована да те види пак толкова скоро.

— Нямам време. Седмицата ми е плътно ангажирана.

— Тогава просто ще трябва да караш без талисмана си. Справял си се чудесно без него досега. Знаеш ли, Мечо, държиш се малко глупаво за това.

Той я изгледа свирепо:

— Нали каза, че няма да ми се подиграваш?

— Не ти се смее, Еди — побърза да го увери Линдзи. — Само ти напомням, че това е малко като бащата на Глупчо. Ако се чувстваш по-добре като вярваш в него, добре. Мога да го разбера. Но ти нямаш нужда от него.

Едгар изпусна дълбока и отчаяна въздишка. Не можеше да не се съгласи, тя беше права. Малко се унасяше със суеверията си. Да разнасяш със себе си парче миризлив корен беше доста смешно, трябваше да го признае.

— Добре, скъпа. Да забравим за това. — Той започна да се съблича. — Ще отида да взема душ, а ти включи телефонния секретар, после свали този халат и си сложи спиралата. Ще те чакам в дневната след пет минути.

— Разбрано, шефе. — Линдзи се усмихна изкусително. — Както кажеш.

Тя не си направи труда да проверява телефонния секретар, защото знаеше, че е включен. Не се разправя и със спиралата. Нарочно бе престанала да я използва преди повече от година, но това като че ли не помагаше. Едгар имаше три деца, така че явно проблемът не беше при него. Нещо не беше наред с нея. Не можеше, обаче, да го обсъди с Едгар, защото той настояваше — повече никакви деца.

Линдзи ужасно искаше да си има бебе. Винаги беше искала дете, но ѝ беше трябвало твърде дълго, за да се ожени. Противно на желанието на съпруга си, тя беше решила да се опита да забременее. Смяташе, че щом го постави пред свършен факт, той ще промени мнението си.

Сега това изглеждаше без значение. Е, налагаше се да се задоволи с онова, което имаше. Животът ѝ вървеше гладко във всяко друго отношение, защо да се терзае за това?

— Идвам — извика Едгар от стълбите. — Готова ли си?

— Готова съм и те чакам. Слизай още тази минута! — Тя също се провикна в отговор.

Линдзи обожаваше секса с огромния си съпруг. Освен това, можеше да се надява, че все още има шансове. Може би някой ден щеше да зачене.

На следващата сутрин, в понеделник, въздухът по административните етажи в централата на *Ковингтън* в Атланта беше изпълнен с напрежение. Сър Виктор Никълсън пристигна в офиса преди осем часа и закуси в трапезарията на фирмата с Рандолф Пинкни, Джереми Уелш и Брус Райнхарт. Американците му разясниха в подробности какво бе довело до предстоящия сблъсък с Р. Ч. Даймънд и описаха как очакват да се развие срещата.

Макар сър Виктор да не харесваше особено американските си колеги, той бе доволен, че е дошъл за срещата. Да чуе стратегиите им от първа ръка, със сигурност щеше да му е от полза.

Още през 1987 година, когато Никълсън сля конгломерата си *Никълсън Ентърпрайсиз лимитед* с *Ковингтън индъстриз*, той бе осъществил първата стъпка към една дълго лелеяна мечта. *Ковингтън* се нуждаеха от фирмата му, за да разширят международните си

операции. Той се нуждаеше от *Ковингтън*, за да стъпи здраво в Щатите. След консолидацията на фирмите, те се превърнаха в *Ковингтън интернешънъл*. Сега сър Виктор оглавяваше дейността в Европа, а Пинкни и Уелш ръководеха операциите на американския фронт.

Оттогава Никълсън беше увеличил печалбите на *Ковингтън* от международна дейност с почти петдесет процента, но американската икономика беше ужасно нестабилна. Поглеждайки назад, той разбираше, че неговата фирма е трябвало да погълне *Ковингтън*, вместо да се слива с тях. Сега американците се нуждаеха от сър Виктор много повече, отколкото той от тях. И въпреки това се държаха с него като с външен човек, сякаш беше някакъв далечен английски братовчед. Правеха се, че се вслушват в мнението му, но той усещаше, че не му оказват нито доверието, нито уважението, което заслужаваше.

Сър Виктор смяташе да поправи това положение и то доста скоро.

В девет и половина телефонът в офиса на Рандолф Пинкни иззвъня:

— Добре, поканете го да влезе — каза той на секретарката си. После се обърна уверено към останалите. — Тук са. Сега да се повеселим.

Р. Ч. Даймънд, елегантен в двуредния си ленен костюм и бяла риза, влезе нахакано, следван от пълничкия си, поомачкан финансов съветник Фиг Болтън. След като официално бяха представени на останалите и се ръкуваха, всички седнаха в креслата около старинната инкрустирана маса за кафе. Секретарката на Пинкни сервира кафе и веднага се върна във външния офис.

Фиг Болтън започна:

— Както вероятно вече знаете, Р. Ч. проучваше *Ковингтън*. Много е впечатлен от онова, което е видял. Всъщност, би искал да засили позициите си.

— Разбирам — промълви Рандолф и кимна.

Р. Ч. бе седнал самодоволно, с кръстосани крака, без да продумва. Явно беше, че очаква да купи с парите си всичко, което пожелае.

— След като обмисли внимателно всичко — продължи Фиг, — Р. Ч. смята, че най-удачният начин да увеличи дела си е фондацията *Ковингтън* да му продаде своя пакет от акции на *Ковингтън*. Разбира се, той има намерение да ги плати с щедра премия над сегашната им пазарна цена.

— Предположихме, че може да последвате тази логика — каза Рандолф. — Затова говорих с председателя на Фондацията Коуви Хилиърд. Той ми заяви недвусмислено, че не желае да продава. Нито пък би го препоръчал на някой от другите попечители. Самият аз като такъв не съм съгласен да продаваме.

— Дайте ми имената на другите членове на фондацията — обади се Р. Ч. внезапно. — Сам ще им се обадя, за да им направя предложението си.

— Ще ви дам списък с имената — кимна Рандолф. — Но само ще изгубите от ценното си време. Гарантирам ви, че те са доволни от сегашното положение.

— Знаете каква е другата възможност — прекъсна го Р. Ч. — Ще изляза на свободния пазар. По един или друг начин ще се сдобия с контролен пакет акции във фирмата.

Той се облегна назад, доволен от себе си.

Рандолф не се смути:

— Няма да е толкова лесно, колкото си мислите. Брус е подготвил проект за пълномощно, който ще разpratим преди следващото събрание на акционерите. Брус, носиш ли черновата, за да може Р. Ч. да се запознае с нея предварително?

— Разбира се. — Брус Райнхарт бръкна в дипломатическото си куфарче и подаде документите на Даймънд.

Р. Ч. не ги взе.

— Кажи ми какво пише вътре.

— В основни линии се предлагат две поправки, които искаме да направим към фирмения правилник. Насочени са срещу опити за завладяване. Едната е поправка за почтена цена. Всички акционери да получат по същество еднаква цена в случай на опит за изкупуване.

— Убихте ме, момчета — прекъсна го саркастично Р. Ч. — Да предписвате отровни хапове. Хайде де! Мога да ви съдя.

— Другата предложена поправка — продължи невъзмутимо Брус — ще позволи стабилност на управителния съвет. Според нея за една

година само една трета от тях ще могат да бъдат преизбирани.

— Ще трябва първо да убедите акционерите си да приемат поправките, нали знаете? — отбеляза Даймънд.

— И тъй като аз вече съм крупен акционер, настоявам още тук, веднага, да ги оттеглите. Няма да гласувам за тях. Те не са в мой интерес. Дявол го взел, те не са в *ничий* интерес.

Изведнъж, сякаш по даден знак, една муха се спусна от тавана и започна да кръжи безцелно точно до главата на Даймънд. На останалите това им се стори забавно, защото изглеждаше сякаш този тормоз е част от предварително планираните действия. Даймънд вдигна и двете си ръце и раздражен ги размаха необуздано край главата си. При това ръкавите на ризата му се показаха от тези на сакото.

Джеремии с изумление забеляза, че Даймънд носеше сребърни копчета с форма на стар модел Форд. Точно като онези, които бяха изчезнали от чекмеджето му.

— Нямаме намерение да оттегляме поправките, Р. Ч. — каза Джеремии. Сега се сети, че беше забелязал липсата им точно след като Шарлот прекара онази нощ с него. — Съжалявам, че не ги одобряваш. Смятаме, че това е почтено действие по отношение на акционерите ни.

— Управителният съвет одобрил ли ги е вече?

— Все още не сме ги гласували — отговори Рандолф. — Членовете на съвета, с които съм разговарял, са *за*.

— Ще променят становището си като им кажа, че аз като крупен акционер съм абсолютно против.

— Съмнявам се.

— Никога не приемай нищо за дадено — предупреди го Р. Ч. — Искам да се свържете с абсолютно всички. Кажете им какво мисля аз и вижте дали ще променят становищата си.

— Както знаете, те са от цялата страна. Сега е юли и мнозина са на почивка.

— По дяволите, опитвате се да ме изиграете. Няма да търпя това. Искам да говориш с управителния съвет, Рандолф. Възможно най-скоро, чуваш ли? Искам да им представиш моето предложение в положителна светлина.

Рандолф се ухили и поклати удивено глава:

— Ама, Р. Ч., как бих могъл да направя това? Ние подкрепяме поправките, в противен случай въобще не бихме се занимавали с тях.

Р. Ч. се обърна към Фиг и му кимна рязко. Фиг се усмихна нервно:

— Искам да изясним това напълно. Трябва ли да разбираме, че вие няма да се поколебаете да прокарате тези *отровни хапове*, които предлагате?

— Точно така — потвърди Рандолф. — С удоволствие ще осведомя управителния съвет за становището на Р. Ч., когато говоря с тях. Но в никакъв случай няма да ги посъветвам да гласуват против поправките.

— Добре — продължи Фиг. — Тогава смятам, че Р. Ч. няма основателна причина да иска да задържи акциите си от *Ковингтън*, след като има толкова условия, свързани с тях. Може би ще е най-добре да ви предложим да ви ги продадем обратно.

— Можем да обмислим подобно предложение. — Рандолф погледна към останалите и те закимаха в съгласие. — Колко акции притежаваш до този момент, Р. Ч.?

— Около пет милиона — отговори Фиг вместо него.

— При четиридесет и шест на акция, това прави... Някой има ли калкулатор подръка? — попита Рандолф.

— Някъде около двеста и тридесет милиона — изчисли Брус.

— Това са много пари. Какво мислите вие, сър Виктор?

— Мисля, че бихме могли да го уредим без особени проблеми — отговори Никълсън. — Не виждам пречки мистър Даймънд да получи чек за тази сума до утре сутринта.

— Чакайте малко — обади се Р. Ч. — Благодарение на мен акциите се качват. Вече струват по шестдесет.

— По дяволите, иска ми се да може да смятам наум — каза небрежно Рандолф и се обърна отново към Брус.

— При шестдесет на акция ще трябва да платим триста милиона — изчисли Брус. — Тоест седемдесет над пазарната им стойност.

— Фю-ю, това е доста голяма надценка. Какво ще кажете за това, сър Виктор? — обърна се Рандолф към англичанина.

— Не мисля, че би следвало да казвам онова, което мисля — усмихна се добродушно Никълсън. — Може да ме съдят за клевета или нещо подобно.

— Слушайте, заслужил съм си го — настояваше Р. Ч.

— Вие сте тези, които ме прецакват. *Отровни хапове*, а? Аз просто исках да си взема добро парче от фирмата ви. Струваше ми се, че мога да донеса ценен опит в управителния съвет.

— Много мило от ваша страна — отвърна дипломатично Рандолф. — Но се страхувам, че за седемдесет милиона повече нямаме належаща нужда от акциите ви. Аз, разбира се, оценявам положението ви. За да загладим нещата, предлагам да съберем премия от пет милиона и да откупим акциите ви.

— Това не е приемливо. Петдесет и седем на акция или не продавам.

— Това пък не е приемливо за нас. — Рандолф се обърна към останалите. — Вие, господа, съгласни ли сте да пренебрегнем предложението?

Останалите се съгласиха.

— Ще съжалявате за това си решение. — Явно Р. Ч. не беше предполагал, че срещата може да се развие така. — Никой не си играе с мен. Хайде, Фиги, да се махаме от тук.

На вратата Даймънд се спря и ги погледна:

— Надявам се, че сте настроени за битка. Няма да ви оставя да прокарате тези поправки.

— Ако трябва да се бием, ще се бием — отвърна Рандолф.

— В такъв случай, считайте се предупредени. — Р. Ч. отвори вратата и излезе навън, последван бързо от Фиг, който се опитваше да го настигне.

Рандолф въздъхна и потърка брадата си:

— Изглежда ще си поиграем на война, ако той говори сериозно.

— Може да стане напечено — промълви Брус. — Голяма част от акциите на *Ковингтън* са собственост на институционни инвеститори и корпоративни пенсионни фондове. Ако Даймънд удари там, има голяма вероятност да ги привлече на своя страна. Те биха подкрепили поправки срещу изкупуване не повече от него. Всъщност, на тях им харесва да се правят опити за изкупуване, за да се покачват акциите им.

— По дяволите — изръмжа Рандолф. — Да видим тогава какво ще правим с Даймънд.

Те обсъждаха стратегиите си още почти цял час. Сър Виктор слушаше с интерес и си водеше записки, тъй като по време на срещата с Даймънд в главата му се беше зародил нов план. Доста се вълнуваше от това.

Когато заседанието приключи, Пинкни предложи да заведе сър Виктор на обяд.

— Не, не. Трябва да се връщам в Ню Йорк. Още работа, нали знаете как е — каза той, мислейки си за Анабел, на която беше наредил да го чака гола в апартамента им в хотел *Карлайл*.

— Благодаря ви, че се отзовахте толкова бързо — му каза Пинкни. — Оценяваме проявената солидарност.

— Беше голямо удоволствие за мен. — Сър Виктор се ръкува с Пинкни. — Ще се видим на заседание на управителен съвет. Тогава ще обядваме заедно.

На път за летището сър Виктор се обади на помощника си в Лондон:

— Иън, искам да ми уредиш среща с Р. Ч. Даймънд. В хотел *Карлайл*, колкото е възможно по-скоро. Увери се, че разбира необходимостта всичко да е съвсем поверително. Никой не трябва да знае за това, разбра ли? *Никой*.

Сър Виктор облегна огромното си тяло назад върху кремата кожена тапицерия на мерцедеса и доволно се усмихна. Нещата се уреждаха по-бързо, отколкото очакваше. Бизнесът така го опияняваше...

ГЛАВА ПЕТА

След срещата, вече в своя офис, Джереми се отдаде на гнева си. Той се свърза със сестрата на Шарлот Люси, а по-късно същата сутрин тя самата му се обади от плантацията *Даймънд бей*.

— Здравей, скъпи — измърка тя. — Р. Ч. беше доста разстроен от станалото на срещата. Вие момчета... наистина сте му дали да се разбере. Той е свикнал да става на неговата, нали знаеш. Няма значение, кога ще те...

— Много странно — прекъсна я Джереми. — По някаква случайност Р. Ч. носеше копчета за ръкавели, съвсем като един чифт, изчезнал от чекмеджето ми преди няколко дни. Ти си ги взела, нали?

— Ще ти обясня как стана и ще ти ги възстановя. Дори ще ти дам и някой чифт на Р. Ч. — каза тя през смях.

— Не виждам нищо смешно в това.

— Просто стана грешка. Виждаш ли, сутринта като си тръгнах, реших да ти купя подарък. Погледнах в шкафовете и чекмеджетата ти, за да добия представа за вкуса ти. Случайно видях тези сладурски стари коли и ги взех да ги разгледам по-отблизо. Точно тогава се чу шум откъм кухнята ти, предполагам, че икономката беше дошла. Все едно, аз просто се стреснах, грабнах си нещата и избягах навън, колкото се може по-бързо. Като стигнах до колата, видях, че все още държа копчетата ти за ръкавели.

— Не разбирам само как така Р. Ч. ги беше сложил днес? — прекъсна я студено Джереми.

— Ще стигна и до това — отвърна Шарлот. — Като се прибрах, ги хвърлих на леглото и отидох да потърся кутийка, за да ти ги изпратя обратно. Точно тогава влезе Р. Ч. и ги видя. Реши, че съм ги купила за него, така че нямах друг избор, освен да се престоря, че е така. Наистина съжалявам, скъпи. Следващия път като се видим, ще обиколим по магазините.

— Извинете, мистър Уелш. — Нора почука леко, после главата ѝ се показа на вратата му. — Исках само да ви напомня, че имате среща за обяд. Трябва да бъдете в *Сити грил* след десет минути. Колата чака.

— Благодаря ти, Нора, тръгвам.

— Слушай — каза той в слушалката. — Трябва да вървя. Забрави за копчетата, а също и за нас двамата. Не можем да се срещаме повече.

— Но защо, Джереми? — Гласът на Шарлот звучеше разстроено. — Не искам всичко между нас да свърши.

— Шарлот, нищо няма да се получи. Осъзнах това съвсем ясно като видях съпругът ти да носи моите копчета за ръкавели тази сутрин.

— По дяволите, Джереми! Нали ти казах как стана всичко. Беше просто грешка. Копеле такова, защо не ми вярваш!

Той осъзна, че не може да си позволи да я остави ядосана, затова смекчи тона си:

— Нощта, която прекарахме заедно, беше страхотна, Шарлот. Ти си чудесна жена, но освен това си *омъжена* жена. Признавам, че ме изкуши и ако те видя отново, сигурно пак ще се поддам на изкушението. Затова не мога да се поставя в подобно положение. Съжалявам, но така стоят нещата.

— Моля те, скъпи, недей! Трябва да те видя *поне* още веднъж — примоли се тя. — Ние означаваме твърде много един за друг. Само още веднъж. Обещавам ти, че ще е за последно, ако ти пожелаеш така.

— Не, идеята не е добра. За никой от двама ни. Съжалявам — каза той отново, — но сега трябва да тръгвам. Довиждане, Шарлот.

Джереми затвори телефона, грабна куфарчето си и слезе долу при чакащата го кола. Все още беше ядосан заради копчетата си за ръкавели, бяха му любими и наистина бяха стари. Съмняваше се, че може да намери други такива.

Но това, което действително го тревожеше, беше фактът, че Шарлот излъга. Знаеше със сигурност, че икономката му бе пристигнала много по-късно онази сутрин, така че Шарлот не би могла да чуе мисис Аткинс в кухнята. Ако е имало крадец, нещо щеше да липсва.

Не, Шарлот беше взела нарочно копчетата му за ръкавели и ги беше дала на Р. Ч. Може би е някаква откачена игра, която тя обичаше да разиграва със съпруга си и любовниците си? Дали не я възбуждаше да вижда на Р. Ч. нещо, което принадлежеше на някой, с когото беше спала?

Тази мисъл изведнъж се стори на Джереми много забавна и той се засмя на глас, като се питаше колко ли от дрехите и аксесоарите,

които носеше Р. Ч., принадлежаха на други мъже.

Джереми знаеше, че с пълно основание е скъсал с Шарлот. Едно върховно чуване с нея беше всичко, което би могъл да желае, за да задоволи страстта си. И, разбира се, информацията, която му беше дала за Р. Ч. Тя би могла да продължи да го осведомява за плановете и стратегиите на Р. Ч., но не си струваше.

Вече в колата, Джереми си припомни нощта, която бяха прекарвали заедно. Докато се любеха, Шарлот така бе подивяла, че почти бе изпаднала в транс. А след това беше взела копчетата му за ръкавели. Още нещо бе започнало да го тревожи и Джереми разбираше, че вероятно е бил заслепен от страст, иначе би го забелязал по-рано.

Шарлот беше от жените, с които не биваше да се забърква. Не само защото беше съпруга на богат и могъщ човек. Тя беше много неуравновесена психически, а подобни жени можеха да бъдат опасни.

По-късно на същия ден Джереми погледна през отворената врата на офиса си към приемната и видя Шийла да говори със секретарката му Нора. Натисна копчето на вътрешния телефон.

— Какво има?

— Мис Локууд си уговаряше час, за да я приемете. Имате ли някакви нареждания?

— В момента имам няколко свободни минути. Покани я да влезе. Шийла влезе усмихната:

— Здравей, Джереми. Благодаря ти, че ме прие веднага. Не го очаквах.

Джереми се запита защо беше дошла лично да уговаря срещата, вместо да се обади, ако не се беше надявала да я приеме. Здрависа се с нея и забеляза, че е облечена в приятна, копринена рокля в тонове, които отиваха на очите ѝ.

— Цяла сутрин се каня да ти се обадя — излъга той. — Искан още веднъж да ти благодаря, защото направи толкова добро впечатление на Лангхорн Ковингтън в петък.

— Той ми хареса — отвърна Шийла искрено. Седна и кръстоса крака. — Може да даде много на *Ковингтън*. Струва ми се, че иска да се включи.

— Малко е куку, но имаме нужда от подкрепата му. Впрочем, защо искаше да ме видиш?

— Сега ще помислиш, че аз съм малко куку, но като пътувах от Лос Анджелис, в самолета ми хрумна една фраза. Девиз за *Ковингтън*. Знам, че не съм от рекламния ви отдел, но...

— Да го чуем.

Тя вдигна ръце, сякаш за да ограда онова, което казва: *Ковингтън... ние сме за утрешна Америка*. Замълча малко. — Виждаш ли, мислех си за Ланг Ковингтън и колко е отдаден на защитата на природата. Харесва ли ти? Или предпочиташ да не ти губя времето с подобни идеи?

Джерери почука по бюрото с писалката си *Montblanc* в черно и златно.

— *Ние сме за утрешна Америка*. Да, харесва ми. Звучи смело, положително. Имаш добра интуиция. Рекламният отдел се опитва от седмици да измисли нов девиз, но все стигат до задънена улица. Ще накарам Нора да ти уреди среща с тях, за да им го предложиш, с препоръка от мен.

— Благодаря ти, Джерери. Наистина мисля, че е добър. В съзвучие с новия имидж на *Ковингтън*.

— Така е — кимна Джерери. — А сега, не искам да бъда невъзпитан, но имам среща долу в отдела по продажбите.

Той облече самото си, взе една палка и изпрати Шийла до асансьора.

— Чух, че Р. Ч. Даймънд е купил доста акции на *Ковингтън* — подметна Шийла. — Какво става?

— Къде го чу?

— Ами, носят се слухове.

— Всичко е под контрол. Даймънд не застрашава фирмата. Добре ли прекара уикенда? — попита той, за да избегне нови въпроси по темата.

— Какво? А, да... добре. — Асансьорът пристигна и тя влезе пред него.

От тона на гласа ѝ Джерери се досети, че съвсем не е прекарала добре уикенда. Когато асансьорът спря на неговия етаж, той каза:

— По-късно днес ще поговоря с шефа на рекламния отдел.

Шийла продължи надолу, до офисите на ВИП на тридесет и първия етаж.

Уикендът. Беше истински ад. След скъсването с Том в петък вечер през останалото време се бе чувствала сякаш плува в буркан желе. Опитваше се да се размърда, но не можеше. Целият ѝ свят беше рухнал изведнъж, като се изключи работата в *Ковингтън*.

Джеси беше безутешна. Тя бе очаквала сватбата с по-голямо нетърпение, отколкото Шийла предполагаше. За да я разсее, Шийла реши да я вземе със себе си като се връща в Атланта и да остави Кирстен в Лос Анджелис, за да се грижи за къщата и кучето през следващата седмица. Къщата за гости на Ели и Брус беше малка, но Шийла смяташе, че на дъщеря ѝ ще ѝ се отрази добре да прекара известно време с братовчедите си, за да не ѝ е толкова мъчно за Том.

Ако и тя самата можеше да престане да мисли за Том.

Като влезе в офиса си, Дейвид ѝ подаде няколко съобщения.

— Има и още нещо — започна той колебливо. — Обади се от отдел кадри на клона в Атланта на *Аркадия ентърпрайзиз*. Това е фирмата, собственост на Сам и Крейг Шулц.

— Какво искат?

— Изглежда Катлийн е кандидатствала за работа там, като специалист по проучване тенденциите на пазара. Искат препоръки.

— Ти какво им каза?

— Нищо определено. Не знаех какво си решила.

Шийла вдигна рамене:

— Обади им се пак. Говори положително за работата ѝ и бъди много дискретен относно причините за освобождаването ѝ. Бих искала да получи работа. След като заплаши, че ще създаде своя фирма, би трябвало да сме благодарни, че е размислила.

— Да, и аз така мисля — съгласи се Дейвид.

— Познай какво направих? Предложих на Джереми идеята си за девиз. Струва ми се, че я прие добре.

— Хей, това е чудесно! Успя ли да го разпиташ за онзи слух за Даймънд?

— Да. Попита ме откъде съм чула такова нещо, но аз заобиколих въпроса. Не ми се щеше да му казвам, че Уийзи ни е казала, за да не ѝ

навлека неприятности. Той твърди, че Даймънд не е реална заплаха за *Ковингтън*.

— Добре — кимна Дейвид. — Да се надяваме, че е така.

— Защо го казваш? Не вярваш ли на президента на фирмата?

— Все си спомням как онзи път Ник Олтмън ни предупреди за уязвимостта на *Ковингтън*. Разтревожи ме малко.

— Мен също.

Шийла отиде до бюрото си и си събра нещата, понеже беше приключила работата си за деня. Припомни си целия разговор с Джереми. Беше променил темата веднага след като го беше попитала за Даймънд. Дали го беше направил съзнателно?

Имаше ли основания за тревога?

Телефонът ѝ звънна. Обаждаше се Уийзи:

— Ей, Шийла, искаш ли да отидем да пийнем след работа? Или ще бързаш да видиш дъщеря си?

— Джеси и братовчедите ѝ са на вечеря у родителите ми, така че днес съм свободна. С удоволствие ще дойда.

— Чудесно. Какво ще кажеш за кафенето *Пийчтри*, след половин час?

— Става.

Шийла се радваше, че Уийзи се обади. Отдавна искаше да я опознае по-добре. Тя сякаш бе осведомена за всичко, което става в *Ковингтън*.

Тъй като Джереми изглеждаше изненадан, когато го попита за Даймънд, на Шийла много ѝ се щеше да разбере откъде Уийзи научава подобни клюки.

В края на работния ден кафенето *Пийчтри* беше претъпкано с редовни клиенти, но Шийла и Уийзи успяха да си вземат малка маса в един сравнително тих ъгъл на бара.

И двете поръчаха бяло вино, а Уийзи буквално затрупа Шийла с истории за някои от колегите си в отдела по маркетинг. Когато им донесоха питиетата, те вдигнаха наздравица.

— За нас! Наистина се радвам, че работиш в *Ковингтън*. Хубаво е да се появяват нови хора. Искях да те попитам за Дейвид Коул. Мисля, че е доста сладък. Има ли си някого?

— Не, но се страхувам, че момичетата не го интересуват.

— Дявол да го вземе! Не бях сигурна, но като че ли усещах, че има нещо такова. — Уйизи прокара пръсти през късата си щръкнала коса. — На двадесет и девет съм и не мога да намеря нито един мъж, който да не е женен или обратен. А ти, Шийла? Имаш ли си някого?

— Имах си до петък вечер. — Тя потръпна, като си помисли, че са минали едва три дни, откакто животът ѝ се беше променил така рязко. — Щяхме да се женим през есента.

— Това е ужасно! Наистина съжалявам. Може би ще се съберете отново. Може би просто се е уплашил преди сватбата.

— Не, няма начин.

— Изглежда сме в еднакво положение — въздъхна Уйизи. — Аз също се срещах с някого и току-що скъсахме. Само че моят беше женен. Като се стигна дотам, отказа да се разведе. Все същата история. Искан ми се животът ми да не беше толкова ужасно банален.

Шийла се усмихна със съчувствие:

— Поне си по-млада от мен. След още една година според статистиката ще има по-голям шанс да се разболея от неизлечима болест, отколкото да си намеря мъж.

— Няма защо да се тревожиш, Шийла — увери я Уйизи. — Ти си... о, боже! Проклятие! — Тя бързо сведе поглед. — Не се обръщай назад, Шийла, на бара има някой, когото не искам да виждам. Хайде да си разменим местата, така ще бъда с гръб към него.

Размениха се колкото се може по-небрежно.

— Предполагам, че е онзи мъж, с когото си скъсала?

— Права си. Не знам защо така съм се вкопчила в него. Не е нещо особено наглед, но като го опознаеш е, как да кажа, секси. Избрах това място, защото мислех, че не идва тук.

Шийла се загледа в тълпата, като се опитваше да отгатне за кого говори Уйизи. Можеше да бъде всеки от десетките мъже, струпани край бара. Изведнъж видя зет си. Брус пиеше бира с друг мъж, който също приличаше на адвокат.

— Май пак ще трябва да се разменим — пошегува се тя. — Видях някой, който бих предпочела да не срещам.

В този момент Брус се огледа из залата. Той също я забеляза и ѝ махна. Шийла се усмихна и му махна в отговор. Брус каза нещо на колегата си и тръгна към тях.

— Здравей, Шийла — поздрави той. — Виждам, че си го ударила на живот.

— Да. Впуснах се в живота преди да отида да прибера децата. Брус, това е приятелката ми Уйизи Хол. Работи в *Ковингтън*, в отдела по маркетинг.

— О, ъ-ъ, струва ми се, че сме се срещали в *Ковингтън*. Здравейте — каза той на Уйизи. — Е, ще ви оставя да побъбрите двете. С колегата имаме да поговорим по работа. — Брус се отдалечи бързо и, както на Шийла ѝ се стори, малко неловко.

— Размина се безболезнено. — Тя погледна към Уйизи. Помладата жена гледаше втренчено чашата си с вино. Лицето ѝ беше почервенияло като зряла череша.

— О, Господи — Шийла изведнъж разбра всичко. — Това ли беше...?

Уйизи кимна:

— Откъде, за бога, го познаваш?

— Не ми се ще да ти казвам, но Брус е женен за сестра ми.

Уйизи закри лицето си с ръце:

— О, божичко, съжалявам. Не знам какво да кажа.

— Аз знам. Добре си се отървала.

— Шийла, това е най-конфузният миг в живота ми — заяви нещастно Уйизи. — Нямах представа. Искан ми се подът да се продъни и да изчезна. Моля те, не казвай на сестра си за мен. Всичко е свършено. Брус никога не би изоставил нея и децата.

— Няма да кажа на Ели — обеща Шийла. — Освен ако един ден не се наложи. Ако го направя, обещавам ти да не споменавам името ти.

Уйизи беше пребледняла, а очите ѝ блестяха трескаво:

— И, моля те, *моля те*, не казвай на Брус, че съм ти казала. Ще побеснее.

— Не мога да ти обещаая. Освен това, ти не си ми казвала. Сама се досетих. Честно казано, никога не съм харесвала особено Брус. Не разбирам с какво привлича жените.

— Той е истинско копеле — подсмръкна Уйизи.

— Да, и аз бих казала същото. — Шийла погледна часовника си. — Трябва да тръгвам. Не ми се ще да те оставя така.

— Ще се оправя.

Шийла остави на масата парите за питието си и съчувствено потупа Уйизи по ръката:

— Хайде някоя вечер да хапнем заедно и да отидем на кино. Много бих искала да се запознаеш с Джеси.

— Благодаря ти. Наистина ще ми е приятно.

— Да оставим това зад гърба си — добави Шийла.

— То е минало и с него е свършено. Да не говорим повече по този въпрос.

Уйизи кимна с благодарност:

— Добре. Благодаря ти, Шийла. Благодаря ти...

Докато отиваше с колата да вземе Джеси и братовчедите ѝ, Шийла се замисли какво невероятно съвпадение беше всичко. Не познаваше почти никого в Атланта. Шансовете нейна позната да има връзка със зет ѝ бяха милион към едно, и се беше получило страшно неловко. Помисли си, че сега поне знае източника на Уйизи за вътрешна информация. Или поне *един* неин източник.

Беше ужасно трудно да свикне с мисълта, че Ели я мамят и едновременно с това да познава и да харесва другата жена. И кой знае дали Уйизи беше единствената? Шийла се чувстваше ужасно заради Ели, но ако кажеше истината на сестра си, това не би постигнало нищо. Само би провалило брака им и разрушило семейството на сестра ѝ. А можеше Ели да не ѝ повярва и това ще отрови техните взаимоотношения.

Не, не би могла да каже на Ели. Но Брус? Как да се държи с него, като знае какъв подлец е? Как да седне да вечеря с него и Ели и да се преструва, че всичко е розово?

Шийла реши, че е най-добре с Джеси да се преместят в къщата на родителите ѝ. Те имаха няколко допълнителни спални и знаеше, че ще се зарадват, ако най-малката им внучка им погостува. Колкото и да беше трудно на Шийла да живее край майка си, тя го предпочиташе пред другата възможност.

А и за Джеси щеше да е добре да опознае баба си и дядо си, помисли си тя. *Единствените* си баба и дядо.

Шийла спря на алеята пред къщата на семейство Локууд и изведнъж осъзна нещо, което я изуми. Всичко, от което се бе опасявала

преди да дойде в Атланта, се беше случило. В разстояние на няколко кратки седмици, откакто бяха поели работата в *Ковингтън*, животът ѝ се бе променил напълно и невъзвратимо. А имаше неприятно предчувствие, че това не е всичко.

ГЛАВА ШЕСТА

— Здравей, Ед, обажда се Джереми Уелш. — Беше набрал секретния номер на Шулц. — Струва ми се, че трябва да поговорим.

— Разбира се, Джери, какво има?

Едгар Шулц внимателно изслуша разказа на Уелш с всички подробности от сблъсъка с Даймънд в *Ковингтън*. Знаеше, че Уелш се надява отново да разпали интереса му към *Ковингтън*. В действителност Едгар изобщо не бе успял да си изкара *Ковингтън* от ума. Фирмата можеше да му предложи много и го привличаше, въпреки предупрежденията на Мадам. Той настръхна при мисълта, че тази гадна змия Даймънд ще иска да изсмуче живеца от нея.

— Добре, Джери, нека пак претегля всичко за и *против*. Ще ти съобщя решението си. Благодаря ти, че ми се обади.

Шулц затвори телефона и звънна на помощника си:

— Скип, би ли отишъл до сейфа? Донеси ми сивата метална кутия, на етикета пише *Данъчни фактури*.

Това беше кутията, която Уелш му беше изпратил, пълна с поверителна вътрешна информация, цифри и данни за фирмата. Едгар не искаше никой друг да знае за нея. Въпреки че Скип работеше при него от две години и изглеждаше надежден, Едгар от собствен опит знаеше, че не бива да се вярва на никого. Беше научил този урок от собственото си семейство.

В друг район на Ню Йорк, горе в източната част, сър Виктор Никълсън и Даймънд се срещнаха в апартамента на англичанина в хотел *Карлайл*. Преди да пристигне Р. Ч., сър Виктор изпрати своята близка приятелка, Анабел на *Медисън авеню* с пачка американски долари. Каза ѝ да се върне точно след два часа. Сър Виктор дори нагласи сигнала на ролекса, който ѝ беше подарил, за да не забрави.

— Радвам се, че успяхте да дойдете толкова бързо — сър Виктор поднесе на госта си чаша чай.

— Признавам, че обаждането ви беше неочаквано. Заинтригува ме.

Сър Виктор наля малко мляко в своята чаша чай и седна срещу Р. Ч.

— Не бяхте доволен от изхода на срещата в *Ковингтън* — започна той направо.

— Не може да се каже, че бях. Вие, момчета, ме посрещнахте с обединен фронт. Смятам обаче да ви смачкам фасона.

— Моля ви, не ме слагайте в един кюп с останалите — поправи го сър Виктор. — Със сигурност не съм *едно от момчетата*.

Даймънд го изгледа с любопитство:

— Да, предполагам, че не сте, сър Виктор. Нали затова съм тук?

— Правилно. Точно затова исках да говоря с вас на четири очи. И докато сме на тази тема, бих искал да ми обещаете да не казвате на никого за срещата ни, независимо от това как ще завърши тя.

— Справедливо искане — съгласи се Р. Ч. — Сега да говорим по същество. Не обичам да си губя времето в любезности и празни приказки.

— Много добре. — Сър Виктор се отпусна тежко назад и започна: — По времето, когато слях фирмата си с *Ковингтън*, получих голям пакет акции на *Ковингтън*. Преписах ги на жена си, като запазих по-малък процент на мое име.

Той млъкна и отпи от чая си, като нарочно се забави. Усети нетърпението на Р. Ч. Харесваше му да владее положението в разговор с един от най-алчните и големи играчи в Америка.

— Оттогава постигнах удвояване на печалбите на *Ковингтън* в Европа. Готов съм да ви дам финансова информация, която подкрепя това ми твърдение. — Сър Виктор отново млъкна, замислено. — В годините след сливането осъзнах, страхувам се с доста горчивина, че съм направил сериозна грешка в преценката си, като съм дал на американците толкова власт. Вече не ме задоволява да отговарям за международните операции на *Ковингтън*. Смятам, че съм достатъчно квалифициран, за да ръководя цялата фирма — обединена, а не като две отделни единици. Убеден съм, че тенденцията е в бъдеще корпоративна Америка да се децентрализира в глобален търговски мащаб. За да оцелее в подобно бъдеще, *Ковингтън интернешънъл* се нуждае от мен на кормилото.

Той отново отпи от чая си. Даймънд жадно попиваше всяка негова дума.

— Накратко, за вас аз съм подходящият човек в подходящия момент, Р. Ч. Както и вие за мен.

— Бих искал да видя тези финансови отчети. Всъщност, интересува ме всичко, до което можете да се доберете. — Макар Р. Ч. да остана привидно невъзмутим, сър Виктор видя как в проницателните му кафяви очи проблясват искрици на интерес. — Трябва да знам точно какво искате да получите вие.

Сър Виктор се усмихна:

— Бих искал да удвоя и утроя богатството си, разбира се, но това ще е само глазура на тортата, Р. Ч. Онова, което искам, е да си получа обратно фирмата. Искам да стоя начело, като президент и изпълнителен директор.

— При това положение, какво ще остане за мен? — попита Р. Ч. скептично. — Аз обичам да се включвам в управлението на фирмите, които поемам. Не съм от хората, които стоят настрана.

— Кажете какво искате?

— Вие да бъдете президент и търговски директор, а аз — изпълнителен директор — отговори Р. Ч. без да мигне.

— Значи сме в задънена улица, Р. Ч. Аз повече няма да свиря втора цигулка на американците. Какво знаете вие за управлението на *Ковингтън*? Аз знам всичко, което е необходимо да се знае. Моят опит е много ценен за вас. Всъщност дори безценен.

Р. Ч. се ухили:

— Хайде, сър Виктор, и двамата знаем, че всичко си има цена.

— Така разсъждавате вие, американците. Не бъдете сигурен, че и аз мисля непременно по този начин.

— Добре. Аз ще бъда председател на управителния съвет. Вие можете да бъдете изпълнителен директор и двамата ще бъдем съпрезиденти. Ще подпишем договор за пет години. В края на този период управителният съвет ще гласува за един от нас. Единият ще се оттегли елегантно от *Ковингтън*, разбира се, с всичко, което е спечелил. Другият ще остане и ще продължи да управлява фирмата.

— Пет години ще управляваме *Ковингтън* заедно?

— Да. Ще бъдем екип.

— Ще настоявам да си поделите избора на членове на управителния съвет. Половината ще избирам аз, половината — вие. По седем на всеки. Заедно ще трябва да избираме неутрален петнадесети член на управителния съвет. Някой, когото и двамата не познаваме и ще избираме заради репутацията му. Той или тя ще бъде като буфер.

— Това е приемливо — кимна Р. Ч. — Впрочем, колко акции притежавате заедно с жена си?

— Някъде малко над седем милиона. Освен това се свързах с неколцина акционери на *Ковингтън*, които не са доволни от сегашното управление. Мисля, че ще мога да убедя и родоотстъпника, Лангхорн Ковингтън, да се присъедини към нас.

Р. Ч. изглеждаше доволен и през следващите няколко минути обсъждаха стратегии за изкупуване. После Даймънд се приготви да си върви.

— Пет години. Споразумяхме се, нали? Стига, разбира се, да харесам онова, което прочета във финансовите отчети.

— Доста яко се пазарите, Р. Ч. Ще трябва да помисля.

— Не. Вие ме поканихте, нали така? Значи се нуждаете от мен повече отколкото аз от вас.

— Ще трябва да промените тази своя представа, Р. Ч., защото е неправилна. Няма да сключим сделка, където един от нас се мисли за по-силен. Смятам, че нашите обединени сили ни правят равни. Не сте ли съгласен?

— Да, може би е така. Дайте да погледна книжата. Ще ги прегледам и тогава ще говорим. До скоро.

Двамата мъже си стиснаха ръцете. Сър Виктор подаде на Р. Ч. голям пакет с данни и милиардерът си тръгна. Малко след това пристигна Анабел, натоварена с покупки. Сияеше от вълнение след обиколката си по града.

— Изглежда разходката ти е била ползотворна — отбеляза сър Виктор.

— Да. Сега ще облека всичко, за да ти го покажа. — Ан се усмихна щастливо. — Добре ли мина срещата ти?

— Така ми се струва, скъпа. Обаче има едно малко неудобство.

— О? — тя го погледна подозрително. — Какво е то?

— Като се върнем у дома, известно време няма да можем да се срещаме така често. Ще трябва да прекарвам доста време със

съпругата си. Тя притежава нещо, което ми трябва. Ако не усети, че имам нужда от нея, страхувам се, ще се опита да ми попречи.

— Какво означава *известно време*?

— Колкото е необходимо, скъпа моя — отвърна сър Виктор. — Колкото е необходимо... и нито миг повече.

Шийла се обърна към малката групичка, която се беше събрала в една от залите за конференции на отдела по маркетинг в *Ковингтън*:

— Благодаря ви, че отделихте време да чуете предложението ми. Много е простичко и директно. Звучи така: *Ковингтън... ние сме за утрешна Америка*.

— Не е лошо. Харесва ми — каза главният рекламен шеф. — Но не бива да забравяме, че *Ковингтън* е международна фирма. По-подходящо би било *Ковингтън... ние сме за утрешния свят*.

— Така е, става. Струва ми се, че изразът не е съвсем добър, но предава смисъла — обади се някой друг.

— Рекламата и без друго ще върви само тук, така че мисля, че *ние сме за утрешния ден на Америка* е идеално — каза друга жена.

— Но това напълно пренебрегва факта, че сме глобална фирма.

— Аз все пак мисля, че онова, което ние измислихме, е по-добро *Произвеждаме продуктите на бъдещето за днешния ви ден*.

— Не, не и не — възрази някой друг.

Шийла стоеше и слушаше как хората от рекламния отдел разменят мнения по нейната идея. Беше научила от Уийзи, че никак не са доволни, задето външен човек е предложил девиз, който Уелш е харесал. Освен това бяха се подразнили от факта, че му го е предложила през главите им. Накратко, разбираше, че ги е засегнала. Вероятно щяха да разкритикуват девиза ѝ.

— Чакайте малко. Отклонихме се от основното — опита се да въведе ред шефът на рекламата. Той се усмихна и погледна към Шийла. — Виждате ли какво предизвикахте тук? Все пак, да се върнем към основното внушение. *Ковингтън* е за утрешния ден. Всички сме съгласни с това. Значи може да е утрешният ден на Америка или на света, или на Земята или на планетата, или на какво друго?

Обсъждаха го още известно време, сведоха избора до *Америка* или *света* и накрая се спряха на второто. Шийла нямаше нищо против.

Ковингтън... ние сме за утрешния свят. Вероятно беше по-точно, а и така рекламният отдел го бяха превърнали в свое творение. Можеха да си припишат заслугата, тя нямаше нищо против.

— Добре — каза в заключение завеждащият отдел *Реклама*. — Сега вече имаме новия фирмен знак и девиза. Да получим одобрението им за момента. После искам тези реклами да се подготвят възможно най-бързо. Искам да кажа, че днес вече е късно.

— Не забравяй — напомни му един от сътрудниците му, — че ще трябва да помислим кого да изберем за говорител в телевизионните реклами.

Шийла стана и събра нещата си:

— Вече не ви трябва, така че мога да се връщам в офиса си.

— Разбира се — отвърнаха всички вкупом. — И благодарим за съдействието.

Шийла се усмихна и кимна. Ама че съдействие! Все пак знаеше, че Джереми ѝ отдава дължимото, а тя бе искала именно това.

По-късно същата седмица се случи нещо, което я извади от равновесие. С Дейвид и Уйизи обядваха набързо в кафенето на първия етаж в централата на *Ковингтън*. Уйизи им снасяше някои от местните клюки.

— Впрочем, чухте ли? — възкликна тя. — Той ще пристигне в Атланта в началото на следващата седмица. Ще бъде тук, в *Ковингтън*, за да се срещне с директорите и рекламния отдел.

— Кой е *той*? — попита малко сухо Дейвид. Беше се оплакал на Шийла, че непрестанните приказки на Уйизи започват да го дразнят.

— Новият официален говорител на *Ковингтън*. Не кой да е, а самият Дан Грийн. Йейл Холандър.

— Какво? — от изумление Шийла остави вилицата си на масата. — Сигурна ли си?

Уйизи кимна:

— Току-що са подписали договора. Тина от рекламния ми се обади веднага.

Шийла беше като зашеметена.

— Защо са избрали него?

— Защо не? Йейл Холандър е истинска сензация — учуди се Уийзи, — а и героят му, Дан Грийн, е неуморен журналист природозащитник. Ръководството реши, че положителният му образ на природозащитник е точно онова, от което фирмата се нуждае. Плащат му цяло състояние за изключителен двегодишен договор като говорител.

Шийла мълчеше, опитвайки се да възприеме новината.

— Не знам какво да облека за работа в понеделник — суетеше се Уийзи. — В случай че го срещна, което имам твърдо намерение да направя. Не мислиш ли, че е страхотно привлекателен, Шийла?

— Не гледам сериала му.

— Но той непрекъснато се появява по кориците на списанията. Не мога да повярвам, че не знаеш как изглежда. — Уийзи беше изумена.

— Наистина е готин — съгласи се Дейвид. — Много е секси.

— Знам как изглежда — призна Шийла. — Навремето ходех с него.

— Какво? Шегуваш се! Направо невероятно! — изписка Уийзи възхитено. — Какво представлява той?

— Всъщност не съм човекът, когото трябва да питаш. Предполагам, че е готин. Но ние се разделихме бурно. Може би ще си взема почивен ден в понеделник, за да не се сблъскам с него.

— Какво? Шийла, да не си посмяла! Трябва да ни представиш — настоя Уийзи. — Не ми пука изобщо какво ти е мнението за него. Помисли за приятелите си.

— Да, скъпа — ухили се Дейвид. — Като никога съм съгласен с Уийзи. Помисли за нас.

— Добре, ще ви представя, ако го видя. Но отсега ви казвам, че ще направя всичко възможно да не се срещнем. Сега бихте ли ме извинили, но трябва да се връщам на работа. Дейвид, ще платиш ли и за мен? Аз ще черпя следващия път.

Шийла излезе от кафенето и се върна в офиса си леко замаяна. Затвори вратата на офиса си, наля си малко минерална вода и глътна две таблетки *Тилебол*. Главата ѝ бучеше, а също и адреналинът ѝ.

Какво ставаше? Тя и Йейл Холандър бяха успели да живеят почти шест години в Лос Анджелис без да се срещнат. И ето че сега

той идва в Атланта, и то точно в *Ковингтън*. От всички актьори по света защо трябваше да изберат точно него за говорител на фирмата?

Защо не, помисли тя. Като се има предвид как беше минал уикендът ѝ.

ГЛАВА СЕДМА

— Добре Уелш, да го направим — каза Шулц на Джереми по телефона два дни по-късно. — Искам този път да натрия носа на Даймънд.

— Радвам се, че реши така — отвърна Джереми нехайно, макар да почувства огромно облекчение. Последните четиридесет и осем часа бяха доста напрегнати. Шулц не му се беше обадил и на Джереми започваше да му се струва, че течението отнася мечтите му към провал. Всичките му планове бяха започнали да му се струват крехки като пухчетата на глухарче във ветровит ден. Един силен порив на вятъра и всичко може да бъде отнесено от вятъра за броени секунди. Така стояха нещата в големия бизнес.

— Ще се срещнем през уикенда. Има много подробности за уточняване — продължи Едгар. — Ела тук, за да се срещнем на четири очи. Плановете ни все още са строго поверителни, нали знаеш?

— Разбира се.

— Няма да действаме докато не настъпи точният, най-подходящият момент. Повярвай ми, имам усет за тези неща. Това е едно от най-силните ми качества. — Едгар замълча за момент. — Джери, искам да направя нещо за мен. Свързано е с друго мое предчувствие. Освен това е свързано със сделката ни.

— Разбира се, Ед. Какво е то? — Джереми би стъпил на горящи въглени за Ед Шулц, би направил всичко, което се наложи, за да стане *Ковингтън* негов.

— Колко добър си в двойните игри?

— Средно добър.

— Ето какво искам да направя — започна да обяснява Едгар. — Както знаеш, братята ми ръководят холдингова компания, наречена *Аркадия ентърпрайзиз*. Чух, че моят брат близък, Сам, прекарва доста време в офиса им в Атланта. Познаваш ли го?

— Само по име. — Джереми беше чувал, че Сам Шулц е хитър кучи син, по-безмилостен от Едгар. Всъщност, Джереми беше проучил и двамата още докато планът му да завладее *Ковингтън* беше само

неосъществим блян. Двамата близнаци Шулц имаха отлични репутации, както и по-малкият им брат, Крейг. Говореше се, обаче, че Крейг не е роден за водач, а обича да върви след някого. Въпреки това, Джереми би бил щастлив да работи с който и да е от тях. Само че съдбата го беше срещнала с Едгар при една игра голф и Джереми накрая бе решил да свърже бъдещето си с онзи от братята Шулц, който живееше в Ню Йорк.

— Ето каква е работата — продължи Едгар. — Искам да се срещнеш със Сам в обществото — голф, официална вечеря, каквото и да е, стига да има и други хора наоколо. Само с присъствието си ще предизвикаш любопитството му. Бъди много хладен и сдържан и не говори за фирмата. Не се опитвай да му направиш впечатление, с каквото и да било. Всъщност, изобщо не трябва да говориш много, просто да си там. Ако започне да те пита за *Ковингтън*, запомни всичко, което би искал да знае. Не му давай никаква информация. Накарай го да те разпитва. И за бога, не споменавай, че Даймънд държи пакет във фирмата. Ако вече знае за това и те попита, кажи му, че ръководството държи всичко под контрол. Слушай. Наблюдавай. Ако Сам прояви интерес, отдръпни се. Просто смени темата и виж какво ще стане.

— За какво е всичко това? Накъде биеш?

— Искам да разбера дали брат ми се интересува от *Ковингтън* — отвърна Едгар. — Винаги сме искали едни и същи неща. Карма на близнаците или както там го наречеш. Колкото и да сме различни, имаме много общо помежду си.

— Добре, ще ти послужи за стръв. Но, Ед, дори ако Сам се интересува от *Ковингтън*, какво значение има това за нас с теб? Какво ще правим?

— Ще знаем какво да очакваме и ще бъдем подготвени. Полошият вариант: ако Сам се хване с *Ковингтън*, това би качило цената. Ние с теб накрая ще спечелим, но залозите ще са по-големи, отколкото някога си си представял. — Едгар злорадстваше. — Ще говорим повече за това през уикенда. Впрочем, имаш ли нужда от посредник, който да организира срещата? Трябва да изглежда случайна, за да не заподозре Сам нещо.

— Не се безпокой. Мога да се добера до него без да събудя подозрение. — Джереми наистина имаше един добър приятел на име

Кебът Бенър, който беше партньор на Сам в едно от многобройните му предприятия. Кебът отдавна искаше да запознае Джереми със Сам, за да може Джереми да спечели като инвестира в някоя от търговските операции на Сам. Джереми все отлагаше, поради връзките си с Едгар, но сега щеше да приеме.

— Добре — приключи Едгар одобрително. — Заеми се веднага с това. Можеш ли да дойдеш тук рано в събота?

Джереми погледна календара си:

— Ще трябва да разместя някои срещи. Не мога да дойда преди десет.

— Десет става. Девет би било по-добре. Ще се срещнем в секретния ми офис, един апартамент, който държа на *Ривърсайд драйв*. Ето адреса и телефона. Запомни ги. Не ги записвай никъде. Дори жена ми не знае за това място.

Джереми запомни адреса, който му бе казан, като през цялото време се чудеше защо е тази тайнственост. Човек би помислил, че се канят да свалят правителството, а не да купуват една фирма. Но да става каквото ще! Щом Едгар Шулц искаше така, за него беше без значение. У Джереми се бе родила мечтата, а Едгар разполагаше с важните зелени хартийки, които можеха да я превърнат в реалност.

За няколко седмици, ако нещата вървяха добре, мечтата му ще бъде действителност. *Ковингтън интернешънъл* ще бъде негов. И на Шулц, разбира се.

Джереми трябваше да си повтаря тази важна подробност, за да не я забрави.

Катлийн Симънс седеше пред компютъра, сама в новия си офис. Запаля цигара, въпреки че се опитваше да ги намали. Беше третият ѝ ден в *Аркадия ентърпрайзиз*. Бяха я помолили да започне веднага и тя се беше съгласила. И без това не познаваше никого в Атланта, така че нямаше какво друго да прави. Ето че четири дни след събеседването, вече седеше тук, в собствения си офис, който дори имаше хубав изглед през прозореца. Офисът ѝ във ВИП беше колкото голяма кучешка колиба и без никакви прозорци.

Все още се чувстваше крехка и уязвима, но с всеки ден ставаше по-силна и бе доста оптимистично настроена за бъдещето. Да напусне

Лос Анджелис беше най-доброто решение, което някога бе вземала. В Атланта се живееше лесно. Градът беше спокоен, също като Лос Анджелис, но тук имаше някаква свежест и жизненост, които ѝ допадаха. Най-после Катлийн стъпваше на краката си.

Това, разбира се, беше, защото преместването в Атланта беше минало толкова гладко и бързо — нов апартамент, работа с чудесни перспективи — всичко в разстояние само на една седмица, откакто Шийла я уволни.

Катлийн предполагаше, че Шийла ѝ е дала добри препоръки просто за да я разкара. Но Катлийн все още смяташе да ѝ натрие вирнатото носле, като създаде конкурентна фирма. Този план обаче трябваше да почака известно време. Първо трябваше да си създаде добри връзки, за да събере капитал за предприятието си.

Работата ѝ в *Аркадия ентърпрайзис* беше тъкмо каквото ѝ трябваше. Ако успееше да докаже способностите си на невероятно богатия Сам Шулц, а тя не се съмняваше, че ще успее, Катлийн бе сигурна, че той ще финансира бъдещето ѝ. Една от секретарките му ѝ беше казала, че той е финансирал хиляди малки предприятия.

Първо, разбира се, трябваше да се срещне с този прочут мъж, а тя още не беше го виждала.

Катлийн вдигна поглед, когато някой влезе в офиса ѝ без да почука.

— Здравей. Добре дошла на борда — каза младият мъж. Изглеждаше няколко години по-млад от нея и беше доста сладък. Е, малко беше нисичък, някъде около един и шестдесет и пет, но имаше руса коса и невероятно тъмни сини очи.

— Аз съм Рик Даймънд — усмихна се той, — личният съветник на Сам Шулц в областта на сливанията и изкупуванията. И аз съм нов. Тук съм едва от няколко седмици.

— Аз съм Катлийн Симънс. Радвам се да се запознаем. — Тя се усмихна весело. — Само да се представите ли дойдохте или се нуждаете от някаква помощ?

— Нуждая се от помощ във всичко. Всъщност, трябва ми малко информация за зъболекарския бранш. Тенденциите в него, ако така може да се каже. Сега, когато живакът е напълно отречен, какво се прави?

— Да не би мистър Шулц да смята да купува конгломерат за зъболекарски материали? — попита тя с любопитство.

— Не, аз трябва да си сменям пломба — пошегува се той и отново се усмихна широко. Катлийн реши, че усмивката му е очарователна.

— Ще ви се обадя по-късно тази сутрин. Кой е номерът на вътрешния ви телефон? Ще ви изпратя информацията по факса.

— 333 — каза Рик. — Обадете ми се като огладнеете. Ако сте свободна, с удоволствие ще ви поканя на обяд.

— Благодаря. Много обичам да ме канят на обяд. Мразя да ям сама в офиса си.

Катлийн отново се зачуди колко ли е по-млад от нея Рик Даймънд. Това всъщност няма никакво значение, напомни си тя. Целта ѝ в Атланта щеше да бъде Джереми Уелш. Онази кучка Шийла може би иска Джереми, въпреки че се кълне в противното, но Катлийн ще да го получи. Това беше сигурно.

Рик се върна в офиса си и се захвана с множество телефонни обаждания, както му беше наредил шефът му. Все още беше разстроен от работата в *Аркадия ентърпрайзиз*. Би трябвало да е личен съветник на Сам Шулц, но този човек беше направо неуловим. Рик не го беше виждал от седмица, всъщност, откакто беше ходил в ранчото му в Санта Фе. Засега получаваше нареждания по телефона или по факса и Рик със сигурност не се чувстваше като един от вътрешните хора на Шулц, макар Шулц да го беше уверил, че играе точно такава роля.

Рик беше нетърпелив да се прослави. Беше на двадесет и осем. Бог знае колко милиона вече е бил спечелил на тази възраст баща му. Доходите на Рик все още зависеха от попечителския фонд и той отчаяно искаше да докаже себе си. На баща си, разбира се, но също и на самия себе си.

Шарлот, която бе смятал за любовта на своя живот, беше също тъй неуловима като шефа му. Рик бе започнал да подозира, че красивата съпруга на Р. Ч. не бе жената, за която я беше мислил в началото на тяхната връзка. Тогава тя се бе клела, че го обича и ще напусне Р. Ч. заради него. Сега Рик се съмняваше, че е била искрена. Последните няколко пъти, когато говориха по телефона, Шарлот беше

му се сторила страшно разсеяна, а и не бяха се срещали от началото на месеца. Рик броеше дните, но подозираше, всъщност *знаеше*, че Шарлот не го прави. Само ако можеше да отърси съзнанието си от нейния образ, това би било едно от най-здравословните неща, които би могъл да направи за себе си.

Проблемът беше, че не успяваше да пропъди Шарлот от мислите си. Поне не до днес. Не и допреди половин час, когато бе видял онова красиво създание с големи очи, което току-що бе започнало работа тук. През тази кратка среща Катлийн му се беше сторила крайно изтънчена, застрашен от изчезване вид, до който трябва да се приближаваш внимателно, за да не избяга. Рик разпознаваше симптомите. Той и Катлийн бяха сродни души. И двамата бяха дълбоко наранени, беше го разбрал само от няколкото минути, прекарани с нея. В очите ѝ се четеше душевна болка.

Телефонът звънна. Беше шефът му.

— Даймънд — Сам Шулц се обаждаше от самолета си, някъде над Тексас, — пътувам за Атланта. Ще бъда там поне десет дни, така че уреди всички онези срещи, за които бяхме говорили. Какво има за днес? Нещо интересно да ми докладваш?

Рик погледна бележките си.

— Да, едно нещо ми прави впечатление. Обади се един от партньорите ви в Три-екс. Казва се... Кебът Бенър. Искаше да ви покани с Корнелия на вечеря. Каза, че смята да покани още един приятел, Джереми Уелш.

— Уелш? Името ми се струва познато.

— Той е президент на *Ковингтън* — припомни му Рик.

— Аха. Това е интересно. Обади се веднага на Кебът и приеми поканата.

— Дадено. Нещо друго?

Говориха по работа още няколко минути, а после Сам попита:

— Да си се чувал с баща си напоследък?

— Р. Ч. и аз не си говорим често, Сам. Казах ти още преди.

— Да, наистина. Струва ми се, обаче, че сега е много подходящ момент в кариерата ти да се сдобриш с твоя старец — предложи Сам. На Рик обаче му прозвуча по-скоро като заповед.

— Ще помисля по въпроса, Сам.

— По дяволите, Рик, колко направо трябва да ти го кажа? — прогърмя гласът на Сам в слушалката. — Трябва да направиш нещо повече от това да помислиш. Трябва да знам какво е намислил той.

След тази заповед Сам затвори телефона.

Вълна на недоволство се разля по цялото тяло на Рик, от врата до гръбнака. Отново се повтаряше старата история. Сам го беше уверил, че няма да стане така, но това се случваше навсякъде, където Рик опитваше да работи. Никой никога не го назначаваше заради *него* самия, вземаха го, защото беше син на Р. Ч. Ако само забравеха това и му дадяха възможност, Рик знаеше, че е достатъчно умен, за да успее. Със сигурност беше готов да работи здраво. Той не се нуждаеше от баща си, защо тогава им беше на тях?

Сега всичко отново започваше с новия му шеф. Кога щеше да се промени животът му?

Рик се обади на Кебът Бенър, за да уреди вечерята, а после набра вътрешния на Катлийн:

— Готова ли си за обяд? — попита той.

— Какво? Едва десет и половина е.

— Не обичам да се храня припряно. Не е добре за храносмилането.

Катлийн се разсмя:

— Добре. Но не съм свършила с онзи доклад, който искаше.

— Това може да почака, но не и аз. Трябва да обядвам *с теб*. Ще те взема от офиса ти след няколко минути.

Рик реши да не се ядосва заради това, че Сам го бе наел с умисъл. Поне не сега. През следващия час и половина щеше да забрави всичко и да се заеме само да опознае Катлийн.

Би могъл да направи далеч по-лоши неща. Например да вдигне телефона и да се обади на Шарлот, което му се искаше да направи, може да се каже, всяка секунда от денонощието.

Кебът Бенър се обади на Джереми, за да му съобщи, че е уредил вечерята за петък вечер. Бенър беше резервирал обичайната си маса в известния китайски ресторант *Чопстикс* за себе си, жена си Алис и Сам и Корнелия Шулц.

— Ще доведеш ли някоя от онези красиви жени, с които обикновено те виждам? — попита Кебът Джереми. — Или ще бъдеш соло.

Джереми реши, че ще изглежда по-малко делово, ако отиде с някого:

— Ще дойда с дама, но не съм решил с коя.

— Резервациите са за осем и тридесет. Ще се видим там.

Джереми затвори и се замисли кого да покани. След като се разведе, беше излизал с доста жени. Повечето като че ли търсеха постоянна връзка и веднага щом забележеше явни признаци за това, Джереми спираше да им се обажда независимо колко ги харесваше. Ако поканеше някоя от тях, тя би го сметнала за знак, че иска отново да се сближат.

За вечерята с Шулц обаче му трябваше нещо по-различно. Някоя интелигентна жена, която да не се обиди, ако разговорът стане делови. Трябваше да бъде и привлекателна, да краси масата. Прегледа тефтерчето си и се зае да преценява различните възможности. Някоя не му се струваше напълно подходяща.

Телефонът звънна. Обаждаше се Шийла, за да си уреди среща да обсъдят програма за предварителна преработка, от която тя и Дейвид бяха много ентузиазирани. Уговориха се за понеделник.

Тогава му хрумна нещо.

— Шийла, случайно да си свободна за вечеря утре? Делова е, но ще бъдат и съпругите, за да не стане твърде скучно. — Той ѝ описа останалите, които щяха да присъстват и че иска да се срещне с Шулц, защото смята да инвестира в едно от начинанията му.

— Утре е петък. Да, става. Но имам да свърша някои неща след работа. Мога ли да дойда направо в ресторанта?

— Чудесно. — Той, зарадван, че няма да се наложи да се занимава с *кавалерстване*, да я взема от къщи и да я изпраща, приключи набързо: — Ще се видим там. Осем и половина в *Чопстикс*. Резервацията е на името на Кебът Бенър.

Джереми записа уговорката в бележника си и се усмихна доволен от избора си. Шийла беше умна и привлекателна. И всичко щеше да си остане делово.

ГЛАВА ОСМА

В неделя следобед Шийла, Джеси и трите деца на Ели помагаха на Бил Локууд да сади цветя в тухлените саксии край новата им външна тераса. Денят беше чудесен, в небето не се виждаше и едно облаче. Беше горещо, но не толкова влажно, колкото обикновено в Атланта през юли.

Телефонът в къщата на семейство Локууд звънна и след малко Грейс Локууд се провикна от вратата към вътрешния двор:

— Шийла? Сестра ти се обажда. Четвъртият човек за тенис не е дошъл. Пита дали можеш да прескочиш до клуба, за да играеш с тях.

— Не мога, мамо. Напомни й, че й обещах да гледам децата.

— Мога и аз да ги гледам. Не ми създават грижи — настоя баща й. — Иди да се позабавляваш.

— Сигурен ли си, татко?

— Да, напълно — усмихна се баща й.

Преди няколко дни Шийла се беше преместила заедно с Джеси в дома на родителите си в Бъкхед под претекст, че къщата за гости на Ели е твърде малка. Трябваше да признае, че беше изненада, но Грейс и Бил изглеждаха във възторг от този развой на нещата. Дори бяха предложили да докарат Кирстен и малкия далматинец за своя сметка. Шийла започваше да си мисли, че родителите й всъщност не са толкова лоши, колкото ги бе изкарвала през всичките тези години, макар все още да беше нащрек с майка си.

След като Том вече не беше част от живота й, тя реши, че не си струва да пътува до Лос Анджелис и обратно, докато приключи работата в *Ковингтън*. Беше по-лесно и за Джеси, и за нея самата да останат в Атланта. Тъй като Дейвид си ходеше всеки уикенд, той щеше да се заеме с всичко, което излезе в офиса на ВИП. Шийла можеше просто да поддържа връзка по телефона и факса.

Все пак, Шийла продължаваше да се чувства неспокойна и като изтръгната от корените си. Струваше й се, че както Том, така и чудесната й къща в Лос Анджелис са част от един живот, минал преди

векове. Възможно ли беше да са скъсали с Том само преди малко повече от седмица? Не беше за вярване.

— Страхотна беше — възкликна Ели след тенисача, щастливо усмихната. — Гордея се с теб.

— Благодаря ти. Беше истинско удоволствие за мен. Трябва да играем по-често.

Шийла и Ели не бяха играли тенис заедно от деца, когато и двете просто бяха се пробвали без особен ентузиазъм в тази игра. След това обаче и двете поотделно се бяха хванали сериозно с тениса и сега не можеха да спрат да се възхищават взаимно от добрите си удари. Всъщност бяха играли страхотно, побеждаваха с по цял сет.

Като си тръгваха от корта, срещнаха Джереми Уелш, облечен в бял екип за тенис. Той също тъкмо бе свършил играта си.

— Това не са ли сестрите тенисистки — усмихна се той за поздрав. — Как беше играта ви?

— Страхотно — отговори Шийла. — Спечелихме.

— Аз също. Впрочем, Шийла — продължи той все тъй с усмивка. — Още веднъж ти благодаря за вечерята в петък. Твоето присъствие я направи много по-приятна.

— Приятелите ти съвсем не са досадни — отвърна Шийла. — Този Сам Шулц е голям образ. Прекарах чудесно.

— Аз също. — Джереми като че ли искаше да каже още нещо, но после размисли. — Радвам се да те видя, Ели — додаде той и се отправи към съблекалните.

— Мисля, че е много привлекателен — отбеляза Ели, докато вървяха към паркинга. — И каква е тази вечеря? Не си ми казала, че излизаш с него, Шийла. Криеш от мен?

— Не *излизам* с него. Вечерята беше делова. Бях поканена просто, за да не стои столът празен.

— О! — проточи Ели разочаровано. — Той е много подходящ и си помислих...

— Няма да стане. Отношенията ни са професионални. Това е всичко. — Въпреки че беше прекарала чудесно вечерта с Джереми, Шийла беше достатъчно умна, за да търси в това нещо повече. Той я смяташе само за делови партньор и точно такива щяха да си останат.

— Джереми е неженен, преуспял и секси. Три от три възможни. Какво повече можеш да искаш, Шийла? Много си придирчива. — Ели спусна гюрука на бялото БМВ преди да потеглят.

— Ели, за това трябва да *двама* души. Джереми също не се интересува от мен. Виждаме се на работа. Разбираме се добре, но всичко е повърхностно. Това е. И така ще си остане.

— Мисля, че е интересно, дето те е поканил на вечеря. Брус ми е казал, че излиза с много жени. Можел е да покани някоя от тях.

— Моля те, Ели! Едва съм се разделила с Том, ако си забравила. Все още не съм готова да се обвързвам с друг.

— Добре, добре. Но кажи ми, не мислиш ли, че Джереми е привлекателен?

— Да — призна Шийла. — А сега може ли да сменим темата?

Шийла мълча през повечето време по пътя за вкъщи. Знаеше, че Ели си мисли, че е ядосана, задето ѝ е натрапвала Джереми, но всъщност не беше това. Шийла се чувстваше неловко, задето знаеше за връзката на Брус и освен това знаеше, че според Ели бракът ѝ върви гладко.

Но може би той *наистина* вървеше? Все пак, Брус беше скъсал с Уйизи, не беше се решил да напусне Ели и децата. Може би тази връзка е била признак на кризата на средната възраст и сега всичко бе приключило.

Надяваше се, че е било само това.

След тенисмача Джереми си отиде вкъщи. Мисис Аткинс имаше свободен ден и той бе доволен, че е сам в къщата. Отвори си една студена бира *Бек* и се плъсна на пъстрия хамак от Гватемала на верандата, която гледаше към задния двор. Изведнъж осъзна, че за пръв път това лято седеше навън, а лятото беше вече преполовило. Три пъти седмично идваше градинар, но сега забеляза, че дворът не изглеждаше толкова чист и поддържан, както когато Нанси живееше тук. След развода им той прекарваше колкото се може по-малко време у дома. Не му трябваше толкова голяма къща, би му стигнал един апартамент, но преместването изискваше твърде много усилия. По-лесно беше да си остане тук. В подобни дни, обаче, Джереми си

мислеше колко хубаво би било като се прибира от работа, вкъщи да го чака жена, която да не е мисис Аткинс.

Мислите му се върнаха към Шийла и как тя бе казала за Сам Шулц, че е голям образ. Вярно беше. Той изглеждаше толкова различен по характер от брат си. Различаваха се и по външност, Сам беше поне с дванадесетина килограма по-слаб. И все пак бяха еднояйчни близнаци. Джереми се замисли какво ли бе предизвикало разрива им.

Вечерята беше минала гладко. Сам беше шумен разказвач и общо взето не им беше дал думата. Беше задал няколко въпроса за *Ковингтън*, но Джереми се държа подобаващо. Едгар изглеждаше доволен при срещата им в Ню Йорк в събота сутринта.

Сякаш всичко си беше дошло на мястото. Сега той и Ед изчакваха да видят какво ще направи Даймънд, преди да уточнят окончателната си стратегия.

Джереми си помисли колко щеше да спечели като приключи сделката, като се сложат привилегированите акции, увеличението на заплатата, премии и всичко останало. Какво щеше да прави с тях? Можеше да си купи апартамент на *Хилтън хед*, луксозна мансарда в Манхатън, ранчо в Монтана. Или да ги вложи в произведение на изкуството и да притежава оригинален Пикасо или Матис. Може да събира маркови коли, например ролс-ройс или стар модел *Пакард* със стъпалце.

В тази сделка обаче основното не беше печалбата и какво може да се купи с нея. Основното бе статутът, който щеше да получи. Вече няма да е просто президентът на *Ковингтън интернешънъл*. Ще бъде Джереми Уелш милионерът, а може би някой ден милиардерът. Ще вечеря с короновани особи и филмови звезди. Ще пътува по целия свят и ще отсяда в президентските апартаменти на най-луксозните хотели. Ще сключва сделки с някои от най-могъщите мъже в света. До него ще вървят жени, които мъжете, с които сключва сделки, да пожелават. Всичко това го очакваше, може би съвсем близо.

Мислите му отново се върнаха към Шийла, към вечерята в петък. Дотогава в неделовите му мисли витаеше образът на Шарлот. Сега осъзна, че някои от нещата, които бе казала Шийла, продължават да изскачат в съзнанието му неочаквано. Не че я желаше. Тя беше привлекателна, но също като него беше целеустремена и предприемчива. Без съмнение, Шийла беше от типа жени, които търсят

стабилност, а не случайна връзка. Освен това си спомни, че бе споменала, че в живота ѝ има някой. Толкова по-добре.

На вратата се позвъни. Джереми не очакваше никого. Надигна се от удобния си хамак, остави бирата си на външната маса и тръгна към вратата, леко раздразнен, че нарушават спокойствието му в неделя следобед.

— Здравей, Джереми. Не си ме забравил, нали? — Шарлот стоеше на вратата широко усмихната. Изглеждаше страшно съблазнителна. Русата ѝ коса бе пусната свободно и се стелеше по раменете. Беше облечена в тясна и прозрачна плажна рокля, която чудесно подчертаваше фигурата ѝ.

— Шарлот — само изрече изненадано Джереми. Мислеше, че ясно ѝ е показал, че не желае да я вижда повече. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Не изглеждаш очарован, че ме виждаш. Няма ли да ме поканиш да вляза?

— Не. Идеята не е добра. Виж, казах ти по телефона, че не мога повече да се срещам с теб. Не се чувствам в свои води в подобни ситуации. Ти си чудесна жена, но си обвързана с друг.

— Не можеш да се престориш, че онази нощ с мен беше нещо обикновено. — Тя се промъкна край него и влезе вътре.

— Моля те, Шарлот, не ме ли чуваш? Казах ти, че беше страхотно, но ти си *омъжена*. Не обичам подобни рискове.

— Какво рискуваш ти? Струва ми се, че аз съм тази, която излага на риск всичко — брака си, положението си...

— Така ли? И това те възбужда? Да живееш с тръпката от опасността, че могат да те хванат?

Тя вдигна рамене и метна бялата си сламена чанта на дивана.

— Няма ли да ми предложиш нещо за пиене?

— Не. Искам да си вървиш.

— Напротив. Ти ме *желаеш*. — Тя го погледна право в очите и го опипа с дясната си ръка.

— Моля те, недей. — Той се отдръпна, взе чантата ѝ и ѝ я подаде. — Как да те убедя?

Джереми не искаше да предизвиква неприятни сцени, но не желаше тази жена в дома си, нито в живота си. Когато бе казал на Брус преди седмици, че Шарлот може да му навлече неприятности, не

беше си ги представял и наполовина. Започваше да си мисли, че може би е луда.

Тя отвори чантата си, извади малка кутийка и му я подаде:

— Дойдох само да ти върна това. Копчетата ти за ръкавели.

— Какво каза на Р. Ч.? Че са ги откраднали?

— Не. Дадох да направят копие, за да си има и той. Наистина много ги хареса.

Джереми се усмихна кисело:

— Чудесно, сега винаги щом ги сложа, ще си мисля за него.

— Или за мен.

— Благодаря, че ми върна копчетата за ръкавели. Сега нека всеки си тръгне по пътя, моля те!

— Добре, ще се махна от живота ти, ако наистина го искаш — просъска тя. — Всъщност, до този момент не съм разбирала колко си сериозен и скучен, Мистър Идеален Ръководител. Кълна се, че сигурно би предпочел да спиш с Р. Ч., отколкото с мен. Привлича те неговата власт, нали? Това всъщност те привлече към мен от самото начало. — По дяволите, никой не ме желае заради самата мен! — Тя изведнъж избухна в плач, от очите ѝ рукоуха гневни сълзи. — Никога не си ме желал.

На Джереми му се прииска да беше останал в клуба за още един сет, така нямаше да си е у дома за тази сцена. Беше си помислил дори да се отбие в офиса за два-три часа. Защо ли не го направи?

Отиде в кухнята, за да вземе кутия салфетки и ги донесе:

— Хайде, Шарлот, знаеш, че това, което казваш, не е вярно. Разстроена си. — Опита се да го изрече възможно най-успокоително. — Разбира се, че *ти* ме привлече. Това нямаше нищо общо с Р. Ч. Но когато се опомних, осъзнах, че трябва да престанем да се срещаме.

Беше ѝ го казвал толкова пъти, че се почувства сякаш рецитираше нещо наизустено.

Тя избърса очи и седна на дивана:

— Не ти вярвам.

Джереми беше нервен, искаше да я разкара от къщата си. Защо само телефонът не звъннеше, каквото и да е, което да прекрати сцената. Не беше свикнал с подобни положения. Петгодишният брак с уравновесена жена го беше разглезил.

Въпреки раздражението си, той седна до нея и хвана нежно ръката ѝ:

— Шарлот, какво ти става? За какво е всичко това? Сигурен съм, че разбираш моето положение в тази история. Бях пометен от чувства, но после разбрах, че това е грешка и за двама ни. Защо не можеш да го разбереш?

— Не ме искаш, нали?

— О, моля те! — Това беше уморително. Прокле деня, или по-скоро вечерта, когато я беше срещнал, онази нощ, когато му се беше сторила толкова пленителна. Не можеше да си спомни какво е видял в нея.

— Няма да ме искаш дори да бях свободна.

— Ти *не* си свободна. Моля те, престани.

— Свободна съм.

— Какво?

— Заряха Р. Ч. — прошепна тя. — Заради теб.

— О, господи!

Джеремии се втренчи в нея и усети как кръвта му се смръзва. Какво, по дяволите, щеше да прави сега? Можеше само да си представи какво ще направи Р. Ч. Че ще го уволнят, беше едно на ръка. Кой знае още какво.

— Шарлот, това не е вярно, нали? — Молеше се да не е.

— Вярно е — каза тя. — Скарахме се жестоко и аз го напуснах.

— Каза ли му, че идваш тук? При мен?

— Разбира се, че му казах.

— По дяволите, нямала си право да го казваш! — изкрещя той. — Прекарали сме само една проклета нощ заедно. Страхотна нощ беше, не ме разбирай погрешно, но заради нея не можеш да захвърлиш целия си живот. Не можеш да напуснеш Р. Ч. заради мен без дори да си ме питала. Ти си луда, Шарлот! Направо си се побъркала.

— Не говори така! — изпищя тя. — Ти ме обичаш. Каза ми го.

— Кога? — попита той вбесен. — Кога съм казвал, че те обичам?

— През онази нощ — въздъхна тя. — Онази вълшебна нощ.

Джеремии подпря чело на ръцете си. Искаше му се всичко това да изчезне. Защо му се случваше точно на него!

Ръката на Шарлот започна да го гали по врата. Побиха го тръпки.

— Хайде да се любим — пророни тя. — Зная, че искаш. Сега съм твоя.

Той я погледна нещастно, не знаеше какво да прави. Изведнъж му хрумна нещо.

— Добре, Шарлот. Ти иди в спалнята. Аз ще отворя бутилка шампанско.

Тя се усмихна щастливо и го целуна по бузата.

— Така е по-добре. Знаех, че ме искаш. Виждаш ли, трябваше ти само малко стръв.

— Какво?

— Като повярва, че съм свободна и си готов да ме вземеш пак — ухили се тя. — Така че сега само трябва да се освободя. Ще кажа на Р. Ч. утре, като отида да си взема нещата.

— Още не си казала на Р. Ч.? Излъга ме? Това ли искаш да кажеш? — Джереми усети как примката около врата му се разхлабва.

— Бързохващаш, Джереми. Трябваше да зная дали ме искаш. А ти ме искаш, скъпи! — Шарлот се наведе да го целуне. Той понечи да се дръпне, но реши, че за момента е по-добре да се престори на увлечен. Отвърна на целувката ѝ, но не усети нищо, което да наподобяваше страст.

— Иди се пригответи — нареди той, като се откъсна от нея. — Аз ще отворя шампанското.

— Да, сър. — Тя се засмя щастливо, хвърли сандалите си и тръгна към спалнята.

Джереми отиде в кабинета си, затвори вратата и трескаво запрелиства бележника си с адреси. Набра номера на Люси Гуолтни. Звънна шест пъти и телефонният секретар не се включи. Тъкмо щеше да се откаже, когато Люси вдигна слушалката.

Той се представи и обясни набързо какво е станало:

— Сестра ви е превъртяла. Искам да кажа, че наистина е изгубила досег с реалността. Налага се да дойдете веднага. Трябва да направим нещо — той ѝ даде адреса.

— О, боже — каза само Люси. — Идвам веднага.

Джереми отиде в кухнята да вземе шампанското, за да занимава Шарлот, докато Люси дойде.

Отваряше бутилката, когато му мина през ума, че винаги се беше смятал за добър познавач на човешките характери. Не че не беше

забелязал от самото начало, че Шарлот е психически нестабилна и неуравновесена. Та нали му беше взела копчетата за ръкавели? Но никога не му беше хрумвало, че е *дотолюва* неуравновесена.

За миг се замисли за Р. Ч. и усети порив на състрадание към него. Онзи трябваше да живее с нея. Не е за чудене, че постоянно разкъсваше корпорации.

— Джереми! — чу Шарлот да вика от спалнята. — Защо се бавиш толкова?

— Ей сега. — Той погледна часовника на стената. Надяваше се, че Люси ще дойде скоро.

Ама че начин да си прекараш свободния неделен следобед!

ГЛАВА ДЕВЕТА

В понеделник сутринта Шийла караше бавно по натоварените улици, когато се сети, че точно този ден Йейл Холандър трябваше да се появи тържествено в града.

За секунда ѝ се прииска да обърне колата. Можеше да се обади на Дейвид и да му каже, че е получила хранително натравяне или нещо такова.

Вероятността да види Йейл беше много малка. Той ще е зает със срещи с ръководството във високото тяло, а тя щеше да си стои кротко на тридесет и първия етаж. Освен това, дали той въобще ще я познае, ако се срещнат, зачуди се тя. Бяха минали почти шест години. Нали го познаваше, в живота му вероятно бе имало десетки жени след нея. Спомни си, че дори бе чула, че бил женен за кратко.

И все пак тя беше свързана с него чрез Джеси. Колкото и да се опитваше да го изтрие от съзнанието си, откриваше частици от Йейл у дъщеря си. Джеси имаше същата усмивка като баща си и същото източено тяло, с дълги ръце и крака.

Откакто Уийзи им беше поднесла новината, че Йейл ще става говорител на *Ковингтън*, Шийла едновременно се страхуваше и очакваше този ден. Трябваше да си признае, че е любопитна да го срещне отново, да разбере как ще ѝ подейства да го види. Бяха създали дете заедно, дете, за което той не знаеше нищо. Ситуацията беше най-малкото необичайна.

Докато търсеше място на служебния паркинг на *Ковингтън*, Шийла видя зет си да слиза от колата си малко по-встрани. Откакто бе разбрала за връзката на Брус и Уийзи, тя се опитваше да го отбягва или поне да се среща с него само в присъствието на други хора. Сега остана в червения си нает понтиак, като се преструваше, че се занимава с касетофона, надявайки се той да отминне.

Де тоя късмет! Брус явно бе познал колата ѝ. Видя в огледалото за обратно гледане, че тръгва към нея.

— Добро утро, Шийла — поздрави той приветливо. — Как я карате у родителите ти? Грейс още ли не те е изхвърлила?

— Разбираме се изненадващо добре — отвърна Шийла хладно. Тя взе чантата си и слезе от колата.

— Липсваш ни у дома.

— Много си мил, но наистина ни трябваше повече място. Домашната ми помощничка пристига днес от Лос Анджелис. А също и кученцето на Джеси.

— Джес ще е доволна.

Повървяха мълчаливо няколко минути, влязоха през въртящите се врати в огромното фоайе на *Ковингтън* с матови стъкла, облицовано в зелен мрамор.

— Ще се видим по-късно, Брус. — Шийла тръгна към редицата асансьори за онази част на сградата, където бяха офисите им.

— Чакай малко. Не хуквай така. — Той хвана ръката ѝ и леко я дръпна до стената, по-далеч от забързаните хора. — Трябва да те попитам нещо. Колко добре познаваш Уийзи Хол?

Това беше въпросът, от който се боеше. Да излъже или не?

— Не много добре. — Дотук беше истина.

— Понеже онази вечер ви видях да седите на една маса, чудех се въ-ъ... — запъна се той и млъкна.

Виждаше се, че е притеснен. Беше му трудно да я гледа в очите. Все пак, реши тя, не си струва да го изважда от затруднение. Вероятно нямаше да ѝ досажда повече, ако е наясно, че знае за похожденията му.

— Знам за вас *двамата*. Всичко. Само като я погледнах след като ти си тръгна и всичко ми стана ясно. Тя не знаеше, че си ми зет.

— Слушай, Шийла, трябва да поговорим за това. Можеш ли да обядваш с мен днес?

— Не. Няма какво да си кажем. Няма да казвам на Ели, ако се безпокоиш за това — увери го тя, — тъй като не искам да я нараня. Обаче ще ѝ кажа, ако някога разбере, че си се забъркал с друга жена, освен Уийзи.

— Не съм. Беше голяма грешка. Просто се случи, а после нещата излязоха от контрол. Уийзи не означава нищо за мен. Ели е единственият човек, когото обичам. Моля те, Шийла, повярвай ми!

— Добре, Брус.

— Дявол да го вземе, всеки греша понякога. Освен *ти*, разбира се — добави той саркастично.

— Не ме намесвай в това.

— Шийла, аз не съм чудовище, разбра ли? Ели си запълва времето с тенис, излиза с приятелите си и се грижи за децата. Нощем обикновено е твърде изморена, за да... — той отново не довърши. — Моля те, повярвай ми. Аз я обичам! Това няма да се повтори, но... — той сниши гласа си до шепот. — Може би трябва да отидеш на пазар с нея. Заведи я до *Виктория сикрет* или нещо такова. Накарай я да си купи нещо секси — помоли той. — Истината е, че в брака има двама. Ели не знае как да *изглежда* секси. За бога, та тя носи бабешки нощници! С дълги ръкави и до коленете, бархетни през зимата, памучни през лятото. И гадни ластични сутиени.

— Защо ти не ѝ купиш нещо хубаво? Сигурна съм, че ще се зарадва.

Брус кимна:

— Добре. Но поне би ли поговорила с нея по женски? Опитай се да я убедиш да бъде как да кажа, *по-достъпна*.

— *Ти* трябва да поговориш с нея, Брус. Това засяга вас двамата.

— Предполагам, че си права — въздъхна той. — Е, радвам се, че си изяснихме нещата. Чувствах се отвратително откакто те видях с Уийзи. Обещавам ти, че това няма да се случи отново.

Той погледна часовника си:

— Трябва да отивам на една среща. Сигурна ли си, че няма да обядваш с мен?

— Днес съм заета, но благодаря — каза тя вече по-меко. — Аз също се радвам, че се разбрахме.

Шийла се качи нагоре. За пръв път почувства някаква симпатия към зет си. Той беше прав за Ели. Тя беше чудесен човек, но никога не е била секси или кокетка, дори като ученичка. Ето че тя бе мразила Брус за онова, което е направил, без дори да се запита *защо* го беше направил. Уийзи беше твърде бърлива, но имаше загоряло и чувствено тяло и влажен предизвикателен поглед. Шийла изведнъж разбра кое бе привлякло Брус и защо се бе поддал.

— Добрутро, Шийла — посрещна я Дейвид, щом влезе в офиса.

— Здравей. Как прекара уикенда?

— Страхотно. Сложил съм един куп материали от Бен и Линди на бюрото ти. При обратния полет ме сложиха в първа класа и познай

заедно с кого пътувах? Старият ти приятел Йейл! — възкликна Дейвид. — Стюардесите жужаха около него като пчелички. Едва успях да получа чаша вода.

— Говори ли с него? Каза ли му, че работиш в *Ковингтън*?

— Не. Искаше ми се, но не събрах смелост. Все едно. Рекламният отдел дава прием в четири, за да може той да се срещне с пресата. Поканени сме.

— Заедно с всички останали в тази сграда, предполагам.

— Ще отидеш ли? Реши ли се да го видиш?

— Не съм сигурна. Ще си помисля. — Тя тръгна към офиса си, за да се захване със задачите за деня.

До четири часа Шийла беше променяла поне десет пъти решението си дали да ходи на приема или не. Накрая омекна. Среса се, освежи червилото си и взе асансьора до четиридесетия етаж. Дейвид беше до нея, за подкрепа.

— Може само да погледна и да изчезна — предупреди го Шийла. — Не обещавам, че ще те представя. Освен това, той сигурно ще е обграден от репортери.

Залата беше претъпкана и Шийла и Дейвид се заприказваха с неколцината познати. Шийла се изненада, че не мярка Уийзи наоколо. Нито пък виждаше Йейл.

След няколко минути той влезе с Рандолф Пинкни, Джереми и цяло шествие вицепрезиденти и административни кадри. Тълпата замлъкна в очакване. Пинкни излезе на сцената, за да приветства пресата. После Джереми държа кратка, предварително подготвена реч, с която обяви лансирането на новия корпоративен имидж на *Ковингтън* и новата им рекламна кампания.

— Преди да представя новия ни говорител, Йейл Холандър, известен още като Дан Грийн от много популярната телевизионна поредица със същото име — каза Джереми в микрофона, — бих искал да благодаря на страхотния ни рекламен отдел за добре свършената работа.

Той изреди няколко имена. Последваха учтиви ръкопляскания.

— Заслуга имат и нашите талантливи консултанти от фирмата ВИП, от Лос Анджелис, начело с Шийла Локууд и Дейвид Коул. —

Последваха нови ръкопляскания.

Шийла не можеше да види добре Йейл от мястото си в дъното на залата, но прецени, че изглежда добре. Косата му бе по-руса, отколкото си я спомняше и бе по-мускулест отпреди, явно тренираше. Имам добър вкус, помисли си тя. Йейл беше адски привлекателен мъж.

Йейл се качи на подиума и произнесе кратка и доста банална реч за това колко е щастлив да представлява *Ковингтън* в тези важни за околната среда времена. Последваха буйни ръкопляскалия от публиката и с това свърши официалната част, като се изключат снимките.

— Да отидем нататък — подкани я Дейвид. — Сега е шансът ни.

— Не мисля. Иди ти.

— Панира ли се?

— Ти как мислиш? Не знам дали въобще ме помни.

— Хайде! — С тези думи Дейвид я хвана за ръка и я поведе към предната част на залата, където Йейл даваше интервю на една репортерка от Уи Ти Би Ес, голяма телевизионна станция в Атланта, собственост на Тед Търнър.

— Хайде стига, Дейвид, не мога да го направя! Пусни ми ръката. Ще се видим в офиса.

В този момент погледът ѝ срещна този на Йейл. Той ѝ се усмихна и приключи набързо с репортерката:

— Благодаря ви много. Сега трябва да поговоря с някого.

Приближи се и се наведе да я целуне по бузата, но после сякаш размисли и протегна ръка:

— Не можех да повярвам, когато Уелш спомена името ти. Мина много време, Шийла. Как я караш?

Не беше сигурна, че от гърлото ѝ ще излезе глас, но се усмихна и успя да каже:

— Добре, благодаря.

Представи го на Дейвид и поприказваха малко за това, че са се друсали в един и същ самолет от Лос Анджелис, после Йейл отново погледна към нея:

— Значи, още живееш в Лос Анджелис? Колко още ще останеш в Атланта?

— Около един месец, предполагам.

— Аз пък ще пътувам напред-назад през следващите няколко седмици. Трябва да снимаме рекламните между снимките на шоуто ми. Бих искал да...

Шефът на отдела за връзки с обществеността се намеси и му представи един журналист, водещ рубрика в *Атланта джърнъл конститюшън*.

— Един момент. — Йейл се обърна отново към Шийла. — Бих искал да поговорим. Свободна ли си за вечеря днес? Към девет?

— Предполагам, че да. — Трябваше да вземе домашната си помощничка и кучето от летището в седем и половина, но до девет Кирстен щеше да е настанена в дома на родителите ѝ.

— Чудесно. Дай ми адреса си. Ще мина да те взема.

Тя надраска адреса на родителите си на лист хартия и му го подаде. Той го взе с широка усмивка:

— Ще се видим по-късно, Шийла.

Сякаш не бяха минали години. Йейл се държеше все така открито, както преди. Само за секунди отново бе се поддала на чара му. Не можеше да повярва.

Шийла се обърна да си тръгне и се сблъска с Джереми.

— Изглежда всичко върви добре — каза тя с бодър глас. — Дошли са доста журналисти.

— Да, доволен съм. Не знаех, че познаваш Холандър.

— Всъщност, познавам го от доста отдавна. Не сме се виждали от сума време.

— Мисля, че той ще бъде чудесен говорител. Ще се видим по-късно, Шийла. Вие с Дейвид свършихте добра работа.

— Е-хе — е! — възкликна Дейвид, докато излизаха. — *Май дамата преструваше се доста*^[1]. Йейл със сигурност те помнеше добре. Покана за вечеря, а? Пълна си с изненади, шефе.

Тя не му обърна внимание.

— Той не познава никого в Атланта, а аз съм познато лице, това е всичко.

— Да, да, омаловажавай. Видях как те гледаше. Лицето му направо светна, като те видя. Май криеш нещо, Шийла. Йейл Холандър не е просто някой, с когото си *излизала*. Бил е нещо повече, нали? Хайде, можеш да ми кажеш.

— Казах ти. Ходихме известно време, но после се разделихме. Това е всичко — настоя Шийла. — А сега да се връщаме на работа.

— Добре, шефе, както кажеш.

Като се върна в офиса си, Шийла намери на бюрото си набързо написана бележка от Уийзи Хол. Имаха уговорка да отидат да пийнат след работа, но Уийзи я отменяше. В бележката се казваше, че ще отсъства от работа няколко дни и ще се обади на Шийла като се върне.

След края на пресконференцията, когато шефът на *Връзки с обществеността* бе завел Йейл Холандър за участие в едно предаване на живо за местната телевизия, Джереми се върна в офиса си:

— Нора, моля те, никакви обаждания — разпореди той на секретарката си и затвори вратата.

Цял ден се чувстваше изтощен и разсеян заради сцената с Шарлот предишния следобед. Когато Люси пристигна, Шарлот бе се държала наистина необуздано. Крещеше, пицеше и плачеше, и го наричаше с всички неприлични думи, за които се сещаше. Толкова бе превъзбудена, че двамата с Люси бяха принудени да я завлекат против волята ѝ в най-близкото отделение на *Бърза помощ*. После си беше тръгнал, по изрично настояване на Люси. Сега набра номера на Люси, за да провери как е Шарлот. Беше се опитвал да се свърже цял ден, но му отговаряше все телефонният секретар, а от предпазливост не бе оставил съобщение.

Люси вдигна още на първото позвъняване.

— Здравей, Джереми — каза тя, като сниши глас. — Шарлот прекара цяла сутрин с бившия ми психоаналитик. Даде ѝ някакви хапчета за сън. Сега дремва.

— Как се справя?

— Почти не сме спали тази нощ — въздъхна Люси.

— Като излязохме от *Бърза помощ* мислех, че е достатъчно упоена, за да не буйства. Но от време на време отново се развълнува. Шарлот винаги е била неуравновесена, но не съм я виждала толкова зле. Напълно е депресирана, горкичката. Самоуважението ѝ е нула.

— Съжалявам, Люси — промълви Джереми. — Съжалявам, че всичко това се случи. Знам, че ти е казала, че съм я подвел, но това не е вярно.

— Разбирам — съгласи се Люси съчувствено. — Впрочем, говорих с Р. Ч.

— Как реагира той? — Джереми все още се опасяваше, че Р. Ч. ще разбере къде точно и в каква ситуация жена му е изперкала.

— Явно той е накарал Шарлот да се среща с психиатър, но един ден тя спряла, отказала да ходи повече. Безпокои се за нея. Доколкото можеш да разбере, не знае, че Шарлот е увлечена по теб. Мислел, че идва в Атланта, за да се види с мен.

— Радвам се да го чуя — каза Джереми с облекчение. — С какво мога да помогна, Люси?

— Всъщност, с нищо. При това положение най-добре би било дори да не се обаждаш тук. Ще те държа в течение.

— Съжалявам за Шарлот. Наистина. Цялата тази работа доста ме стресна.

— Да, зная. Мен също. Но смятам, че тя ще се оправи. Психиатърът иска да ѝ предпише *Литиум*, за да уравни настроението ѝ.

— Благодаря ти, че не намеси името ми в тази история.

— По дяволите — изрече Люси прагматично. — Не се опитвам да предпазя теб. Ако Р. Ч. я зарече сега, не знам какво ще прави.

Радваше се, че Шарлот има толкова разбрана и разумна сестра. Какво би правил вчера, ако не беше Люси? Дори не му се мислеше за това.

Следващото му обаждане беше до секретния номер на Едгар Шулц в Ню Йорк. Макар завладяването на една фирма да приличаше на химера, да се разправяш с жени беше още по-зле. Предпочиташе главоболията му да се дължат на *Уолстрийт*, отколкото на креватни истории.

---

[1] Шекспир, Хамлет. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Шийла, не мога да повярвам, че вечеряме заедно след толкова години. И то точно в Джорджия. Невероятно, колко е малък в действителност светът! — Йейл Холандър вдигна чашата си срещу нейната. — Изглеждаш страхотно. Сигурно твоят начин на живот ти понася.

— Общо взето, да. Не мога да се оплача. На теб пък със сигурност ти се отразяват добре богатството и славата.

Дотук вечерта беше минала гладко. Йейл се бе харесал на родителите ѝ с безгрижния си чар, а Кирстен бе страшно щастлива да се срещне с прочутата звезда. Колкото до Джеси, тя за щастие беше в леглото си, потънала в дълбок сън, когато Йейл пристигна.

Самата вечеря беше нещо изключително. Четири непознати блюда, всяко поднесено със съответното вино в елегантната, облицована в махагон зала на хотел *Риц-Карлтън-Бъкхед*. В дъното свиреше струнен квартет и внасяше романтична нотка.

Шийла обаче се чувстваше като в аквариум. Останалите посетители се опитваха да не ги зяпат с открито любопитство, но тя усещаше как Йейл постоянно го следят хорски погледи. Осъзна колко трябва да му тежи тази постоянна намеса в личния му живот. Той обаче сякаш не забелязваше. Държеше се любезно с персонала и беше много мил с двойка възрастни хора, които дойдоха до масата им за автограф. С облекчение разбра, че положението му на звезда изглежда не беше му завъртяло главата. Йейл беше здраво стъпил на земята, както винаги.

Дотук бяха говорили за работа, за неговия сериал, за нейната фирма, за новия имидж на *Ковингтън*. Все безобидни теми. Разговорът помежду им не беше никак напрегнат. Сякаш бяха продължили от там, докъдето бяха стигнали преди скарването и годините на раздяла.

— Не казваш нищо за личния си живот? — подпита той. — Сигурен съм, че не си се занимавала само с бизнес.

Сега дойде трудното. Как да каже на Йейл за Джеси! *Ами, родих ти дете след като те изгоних и сега тя дава смисъл на живота ми,*

но няма да ти позволя да припариш до нея. Наместо това каза:

— Имам дъщеря. Казва се Джесика. Тя ме свързва с реалността.

— Това е страхотно. Аз искам да имам деца, но кой знае кога ще стане. Бях женен за около десет месеца преди няколко години. Стана внезапно. Тя живееше и работеше в Ню Йорк. Смятахме, че можем да се справим, но не се издържаше на пътуванията. Беше преди да получа сериала. Докарвах си доста прилични доходи с реклами и участие в предавания на живо, както когато живеехме заедно. Но по онова време тя беше звезда... Тамара Едисон. — Тамара, както бе известна професионално, беше един от топмоделите в света. — Тамара очакваше винаги аз да ходя при нея. Накрая реших да не се прибера един уикенд, просто за да видя какво ще направи.

— И?

— Нищо. — Йейл сви рамене. — Дори не се обади веднага, за да разбере какво е станало. Реших, че ако само аз правя усилия, не си струва. Освен това в Холивуд имаше много други жени, с които да излизаш.

— Да, знам — избъбри тя многозначително. — Всички тези актриси...

— Още ми се сърдиш, нали?

— Не. — Шийла поклати замислено глава. — Беше отдавна. Такова е естеството на работата ти. По цял ден работиш с красиви жени. Разбирам, че се изкушаваш.

Той кимна, но не каза нищо.

— Понякога се замислям за това и си казвам, че реагирах твърде остро.

— Твърде? Меко казано. Знаеш, че тези две момичета не означаваха нищо за мен. Просто се лигавехме, а ти толкова побесня. Не исках всичко между нас да свършва така. Не исках изобщо да свършва.

— Онази нощ осъзнах нещо. Разбрах, че не мога да живея така, като знам, че ако не съм в една стая с теб, ти може би сваляш всяка мадама, която е в стаята.

— Моля те, не е толкова трагично. Трябва да призная, че харесвам жените, не мога да се спра. Но се опитвам да се променя. Предполагам, че с годините все повече ми се иска да се установя. Та кажи ми, с бащата на твоята дъщеря, разведени ли сте?

— Да — отговори Шийла, защото така беше по-лесно:

— А в Лос Анджелис имаш ли си някого?

— Току-що се разделихме. Бяхме заедно от около година. Струва ми се, че това с пътуванията не се получи добре за никой от нас.

— Може би *този път* ще се получи. — Йейл се пресегна през масата и взе ръката ѝ в своята. — Все пак, аз също ще пътувам до Атланта, а после ти ще се върнеш в Лос Анджелис за постоянно. Не знам. Това е просто една възможност. Помисли си за това, Шийла. Наистина бих искал да опитаме пак. Между нас имаше нещо толкова хубаво. Тази вечер с теб ме кара да си спомня колко добре се чувствахме заедно.

— Ще помисля за това, но ти трябва да разбереш, че още се чувствам несигурна и не съм готова емоционално да се обвързва с някой друг толкова скоро. Освен това с теб сме обременени от миналото. Ще ни бъде трудно да започнем отначало.

— Но ние *вече* започнахме, нали? — Той я погледна толкова нежно, че тя се изчерви. За щастие бяха в претъпкан ресторант, иначе можеше да му налети още там. Осъзна, че е по-уязвима, отколкото си бе мислила.

Но Шийла добре знаеше, че Йейл може да омайва с думи. Възможно е да иска просто да свали някого в Атланта, докато е там по работа. От друга страна, помисли си тя, биха могли да се срещат, без да се обвързва емоционално. Какво лошо имаше в това? Ще се забавляват, както някога. Този път, обаче, тя няма да очаква толкова много. Ще бъдат приятели.

— Прекарах чудесно тази вечер.

— Аз също, Шийла. Дори не можеш да си представиш колко. — Йейл се усмихна с онази очарователна усмивка, която бе покорила милиони зрители на сериала му. — А вечерта още не е свършила.

— Не — усмихна се тя в отговор. — Ще трябва и да ме закараш вкъщи.

— Имах предвид нещо по-вълнуващо от целувка на верандата на родителите ти, госпожо — пошегува се той, но после додаде сериозно: — Да пийнем някъде или да послушаме джаз? Да видим как ще потръгне?

— Не можем да избързваме толкова, Йейл, ако изобщо започнем нещо — предупреди леко Шийла. — С удоволствие ще послушам

джаз, но нека се уточним от сега. След това ме откарваш вкъщи. Изобщо не подлежи на обсъждане.

— *Не подлежи на обсъждане?* — Йейл я погледна скептично. — Станала си съвсем делова, така ли? Разбира се, че ще трябва да те спечеля отново. Няма проблеми.

— Доста си самоуверен. Не съм партньорката ти от някой филм, за който ти предстоят пробни снимки — отбеляза Шийла. — В реалния живот героят невинаги печели момичето. Не и с *това* момиче.

— Знам това, Шийла. Твърде добре го знам.

Същата вечер, но на шест хиляди мили разстояние, сър Виктор Никълсън вечеряше със съпругата си Керълайн в имението им в Костуолдс. Двете им дъщери, Антония и Джоузи, в момента бяха на летен курс във Флоренция, където изучаваха италиански и история на изкуството.

Като се оттеглиха в библиотеката за кафето, сър Виктор усети празнотата на брака си в мрачното мълчание, което се възцари в стаята. Керълайн, висока, русокоса и изящна, вдигна една възглавница, която сама бе избродирала с ловни сцени, и я изтупа, преди да я постави зад гърба си. На четиридесет и четири години тя все още бе привлекателна жена, трябваше да признае сър Виктор, но двамата се интересуваха от толкова различни неща, че трябваше да се силият да водят нормален разговор. Вече нищо между тях не идваше от само себе си. Дали някога беше идвало?

— Виктор, имаш нещо наум. Кажете си го — подкани Керълайн. — Уморена съм. Искам да си легна и да си довърша романа.

— Не искаш ли коняк, скъпа моя? Напоследък толкова рядко прекарваме някоя тиха вечер заедно.

— Кой е виновен за това?

— Хайде да не се караме кой е виновен, скъпа — каза сър Виктор любезно. — Защо не можем, както се казва, да живеем *за мига* и да му се наслаждаваме? Двамата пийваме, за да се отпуснем в очарователната си извънградска къща, а прислугата се е прибрала по стаите си. Ти ми казваш как е минал денят ти, а аз — за моя. Какво толкова има в това?

— За подобни неща си мечтаех като бях по-млада. Мислех си, че това е смисълът на брака. Добре — съгласи се тя, — налей ми коняк. Малък, ако обичаш. И ми разкажи как мина денят ти.

— Бизнес, както винаги — той наля *Хенеси парадиз* в две тумбести чаши, двоен за себе си и доста щедър малък за нея.

— Ето, виждаш ли! — възкликна Керълайн. — Как бихме могли да обсъждаме деня ти, ако просто измърморваш *бизнес, както винаги*. За да се получи разговор, е необходимо повече от това.

— Наистина ли искаш да чуеш какво съм правил днес? Какви са плановете ми? — той й подаде чашата и седна.

— Да, ако *ти* искаш да ми кажеш. Няма да ходя никъде. Струва ми се, че не сме прекарвали така вечерта, откакто Джоузи е проходила. Тогава тя непрекъснато боледуваше от грип и бавачките вечно напускаха. Преди да намерим мис Холмс.

Сър Виктор се засмя. Известно време си припомняха за ужасното нашествие от бавачки, които се бе наложило да изтърпят, защото Джоузи беше такова болнаво дете. Сега Джоузи бе на петнадесет и все още създаваше трудности, макар и от по-друг характер, но с това се занимаваха учителите й.

— Мислех си, че ние с теб бихме могли да отскочим до Флоренция, за да видим как са момичетата — каза сър Виктор. — Може би през уикенда?

— Какво мило хрумване! Виктор, от години не сме правили нещо така спонтанно! Ще трябва да разместя ужасно много ангажименти — каза Керълайн. — Но с удоволствие бих прекарала този уикенд в Италия. Ще бъде чудесно.

Сър Виктор кимна със задоволство.

— Може би трябва да запазим голям апартамент, за да могат момичетата да дойдат при нас? — продължи Керълайн.

— Не, и така ще имаме достатъчно време да ги видим. Бих искал това да е и почивка за нас двамата. *Сами*. — Като изричаше тези думи, той се зачуди на какво хоро се хваща. През последните години беше прекарал много малко време сам с Керълайн. Почти не бяха се любили. Би било интересно да се види дали ще издържи цели три дни. Във всички случаи, обаче, щеше да вложи всички сили. Залогът беше голям.

— А сега ми разкажи за деня си — усмихна се тя. В израза на лицето ѝ се появи нещо по младежки очарователно. Явно беше във възторг от предстоящото пътуване. Сър Виктор бе забравил колко лесно беше да ѝ се достави радост.

— Както знаеш, скъпа моя, недоволен съм, откакто се сляхме с *Ковингтън* — започна сър Виктор.

— Бог ми е свидетел, че беше много зает. Работеше по цели нощи до малките часове. Все пак си мислех, че си доволен.

— Някога бях — обясни той. — Аз режисирах целия спектакъл. Фирмата беше моя. По-малка беше, разбира се, но си беше моя, на баща ми и на дядо ми. Сега има толкова много американска бюрокрация! Всичко трябва да бъде одобрено от Атланта. Много малко се върши. Много пъти съм си мислил просто да зарежа всичко.

— Горкичкият ми, нямах представа, че го приемаш по този начин. Какво мислиш да правиш? Да се пенсионираш по-рано? Би могъл. Имаме достатъчно пари.

— Не, скъпа! Още не съм готов да се пенсионирам. Все още съм пълен със сили и имам много идеи. Искам си фирмата обратно. А също и *Ковингтън*, разбира се. Искам да ръководя *всичко* — изрече разпалено сър Виктор. — Искам си фирмата обратно.

— Но възможно ли е?

— Всичко е възможно, ако човек има достатъчно пари.

— Не разбирам. Вероятно говориш за милиарди долари. От къде, за бога, ще ги вземеш?

— От един богат американец.

Керълайн се разсмя:

— Разбирам. Изглежда винаги се намира някой богат американец. Но какво ще ти струва това, Виктор? Гарантирам ти, че накрая пак ще трябва да се подчиняваш на някого. Просто ще бъде някой друг.

Той я погледна с уважение. Не беше му хрумвало, че Керълайн ще схване положението толкова точно. Кога бе станала толкова пронизателна? Или винаги си е била, но той просто не го е забелязвал?

— Смятам да нареда нещата така, че да не завися от никого, скъпа моя. — Той наля и на двамата по още малко коняк. — Разправям се с тези американци от години. Вече разбирам как мислят, колко алчни са и колко късогледни.

— Виктор, скъпи, ти си блестящ администратор, но все пак интуицията ми подсказва, че трябва да си предпазлив. Ако се опиташ да спечелиш всичко, би могъл също и да *изгубиш* всичко. Ти, разбира се, сигурно го знаеш, но аз съм длъжна да ти кажа какво мисля. — Тя го погледна право в очите. — Трябва да ти кажа нещо. Имам някакво предчувствие за това. Врълхлетя ме изведнъж и то много силно.

Сър Виктор посрещна предупреждението ѝ със смях:

— Ето какво ми се пада, задето съм се оженил за жена, чиято прапрабаба е била ирландска вещица.

— Не е била вещица — възрази Керълайн. — Не точно. Била е пророчица и е предричала неща, които са се сбъдвали. И аз наистина си мисля, че съм наследила нещо от нейните способности.

— Значи можеш да започнеш свое предаване по Би Би Си — пошегува се той. — Или пък да се хванеш да пишеш хороскопи в *Мирър*.

— Това не е смешно, Виктор — настоя Керълайн, малко ядосано. — Говоря напълно сериозно. Мисля, че ако не си доволен от *Ковингтън*, трябва просто да се оттеглиш. Не искам да кажа да престанеш да работиш. Можеш просто да се захванеш с нещо друго. Намери друга фирма. Започни нещо ново. Каквото и да е.

— Не искам друга фирма — отвърна мрачно Виктор. — Искам си *моята* фирма.

— Виктор, не ми се ще да пропилееш всичките ни пари за някаква безумна сделка, за да си го върнеш на американците. Разбираш ли?

— Да — въздъхна той. Разбираше, че му предстои дълга и трудна битка, за да получи акциите от *Ковингтън*, които бе приписал на Керълайн. Вече беше сигурен, че за два дни във Флоренция няма да успее.

— Не можеш ли да забравиш всичко това? — настоя тя. — Да го зарежеш?

— Керълайн, *ти* почти не си се интересувала от бизнеса ми през всички тези години. Защо сега изведнъж надигаш глас?

— Защото ти поиска да те попитам как е минал денят ти. След като попитах, сметнах за свой дълг да не пренебрегвам онова, което ми каза. — Керълайн остави чашата си с коняк на масата. — Разбира се,

знам, че смяташ да направиш точно каквото си намислил. Никога не си ме слушал и не виждам причина да започнеш сега.

По дяволите, помисли си сър Виктор, защо винаги се стигаше дотам? Разбира се, че щеше да направи онова, което считаше за най-добро. Защо не, по дяволите! Съпругата му беше много наивна, ако си мислеше, че мнението ѝ може да повлияе и най-малко на плановете му.

— Отивам да си лягам — заяви тя. — Впрочем, как се казва богатият американец, с който смятате да купите *Ковингтън*?

— Р. Ч. Даймънд. Той е доста известен магнат.

— Това просто не ми харесва. Никак. Няма да използваш и шилинг от спестяванията ни за това безумно начинание.

— Керълайн, ставаш твърде драматична — укори я сър Виктор раздражено. — Нямам намерение да провалям нищо. Моля те, знаеш, че имам добър нюх. Защо не се доверяваш на преценката ми?

— А ти защо не се довериш на интуицията ми? — отвърна рязко тя. — От това няма да излезе нищо добро. Почакай и ще видиш.

— Нямам намерение да стоя и да чакам.

— Няма да докоснеш и шилинг от парите *ми* — повтори тя. — От мен няма да получиш и пени. Нека богатият ти американец плати всичко.

Тя тръгна към вратата.

— Тогава *той* ще ми е господар. Ще трябва да се откажа от твърде много неща.

— Каквото и да правиш, ще бъдеш принуден да се откажеш от много неща. Моля те, Виктор... — Тонът на Керълайн се смекчи. — Забрави за това. Или поне почакай. Не се хвърляй сляпо. Живеем добре. Защо да рискуваш ненужно?

— Ако никой не рискува, в какъв свят щяхме да живеем? — отбеляза той.

— И аз точно това казвам! — Тя се обърна и тръгна към стълбите. — Лека нощ, Виктор. И се надявам да размислиш, за бога...

— И аз се надявам *ти* да размислиш, Керълайн — измърмори той под нос, след като тя излезе. Зачуди се защо някои жени толкова се инатяха? Веднъж да получи *Ковингтън*, ще има достатъчно свои пари, за да се разведе и да ѝ даде щедра издръжка, достатъчно, за да я махне завинаги от живота си.

Засега, обаче, сър Виктор трябваше отново да спечели Керълайн. Каквото и да му струваше това, щеше да го постигне.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Олеле, виж ти кой бил тук! На какво дължим подобно неочаквано удоволствие? — разнесе се шеговитият глас на Р. Ч. от верандата, като видя сина си Рик да се задава по каменната пътека откъм яхтения пристан.

Беше късно следобед и Рик, придружен от Катлийн, бе дошъл с моторница от отсрещния бряг на изненадващо посещение в плантацията *Даймънд бей*. Р. Ч. не изглеждаше особено щастлив да ги види.

— Р. Ч., това е една приятелка, Катлийн Симънс — представи я Рик, без да обръща внимание на грубото посрещане.

— Пр'ятно ми е — изрече Р. Ч. без особено въодушевление и стисна протегнатата ѝ ръка.

— Трябва да обсъдя нещо с теб, Р. Ч. — заяви Рик. — Къде е Шарлот? Мислех, че би могла да разведе Катлийн наоколо, докато ние поговорим.

— Шарлот си почива в стаята си — измърмори Р. Ч. — Не е добре. Казват, че е нервна криза. Доведох някаква тъпа психиатърка от Чарлстън. Тя ще живее тук докато Шарлот се пооправи.

Рик смръщи вежди загрижено:

— Нервна криза? — заекна той. — Откога? Как е тя?

— От два дни. Снощи пратих самолета в Атланта, за да я доведе у дома. Сестра ѝ Люси дойде с нея. Шарлот е доста разстроена. Люси изглежда не знае каква е причината.

— Мога да се разходя сама наоколо, ако нямате нищо против — намеси се Катлийн. Изглеждаше страшно притеснена. — Тук е толкова красиво.

— Да, добра идея — отвърна Р. Ч. — Да не пропуснете да разгледате орхидеите ми. В онези оранжерии там долу — посочи той.

Катлийн кимна:

— Ще се видим по-късно, Рик.

— Разбира се, Катлийн. — Той отново се обърна към баща си: — Мога ли да я видя?

Р. Ч. сви рамене:

— Казва, че не иска да вижда никого, освен Люси и психоаналитичката. Дори и мен.

Рик забеляза, че баща му изглежда уморен. Силно загорялото му лице изглеждаше по-бледо от обикновено. Необичайно беше да видиш безмилостния предприемач така отпуснат. Обикновено той се съживяваше от проблемите.

— Ела в кабинета ми.

Р. Ч. тръгна напред. Рик го последва. Беше се подготвял, за да остане напълно спокоен при тази среща с баща си. Новината за Шарлот, обаче, го беше извадила от равновесие. През последните дни се бе срещал с Катлийн и бе започнал да мисли, че вече не му пука за Шарлот. Но сега, като научи, че лежи горе, крехка и наранена, отчаяно искаше да поговори с нея, да докосне отново русите ѝ коси, да ѝ помогне с каквото може.

— И така — Р. Ч. се настани в облицованото със светла кожа кресло, а икономът Пол им сервира капучино без кофеин. — Чувам, че работиш за Сам Шулц.

— Опитвах се да ти се обадя преди да приема — оправда се Рик, сядайки срещу него. — Но ти не отговаряше на обажданията ми. Ти си страхотен баща, знаеш ли. Направо неописуем.

— Благодаря. Но аз никога не съм се преструвал, че съм нещо различно от това, което съм. Майка ти настояваше да ви роди с Джина. Самият аз все още бях дете. Нямах нищо общо с това.

Рик се усмихна язвително:

— Е, все си имал *нещо* общо.

— Не аз вземах *решението* — изсумтя Р. Ч. — Както и да е, защо си тук?

— Бих предпочел да чуя *Радвам се да те видя, Рик. Добре изглеждаш. Какво те води на острова? Надявам се да останеш няколко дни.*

— Рик, ти живееш в някакъв измислен свят. Винаги си бил такъв. Би бил много по-щастлив, ако ме приемаше такъв, какъвто съм. Нямам намерение да се променям като съм стигнал почтената възраст четиридесет и осем. Нямам желание да оправдавам ничии очаквания. Убедил съм се, че това е невъзможно, така че защо ми е изобщо да опитвам?

— Защо ли, наистина? — Рик съжали за спонтанното си решение да доведе Катлийн на гости у баща си. Би трябвало да е наясно какво ще стане. Със сигурност го знаеше. Но някак не успяваше да се отърси от оптимизма си в отношенията си с хората. Съзнаваше, че това е отвратителен недостатък на характера му. Винаги се показваше беззащитен, готов да го замерят с камъни.

— Хайде, Рик, няма да разискваме все тези стари работи, нали? — Р. Ч. въздъхна и запали една от тънките пури, които толкова обичаше. Позволяваше си само по три на ден. — Догодина получаващ право да контролираш попечителския си фонд. След това можеш вече никога да не се занимаваш с мен.

— Това ли искаш? Да се направиш, че децата ти никога не са съществували?

— Вие със сестра ти се правите, че аз не съществувам, освен ако не ви потрябват пари за поредната ви прищявка. Само в такъв случай ми се обаждате. И двамата.

— По дяволите, татко! Защо не можеш да повярваш поне веднъж, че Джина и аз бихме предпочели да имаме баща докато растем?

— Добре, добре, Рик. Не се нервирай. Защо с теб винаги се впускаме в един и същи спор, когато сме заедно? Това не води доникъде и търпението ми се изчерпва. Знам, че не си дошъл за това. *Защо тогава?*

Рик се покашля и отпи от кафето с хубав каймак:

— Тук съм, за да поговорим за проклятието, с което съм наказан.

— Боже мили, да не би и ти да откачаш? — попита Р. Ч. невярващо. — За какво, по дяволите, говориш?

— Говоря за това какво е да си Р. Ч. Даймънд младши. Говоря за това, че никой никога не ме преценява по делата ми. Искат ме, защото съм ти син. — Рик го беше избил на чувства и макар и да знаеше, че баща му не може да понася подобни неща, не успя да се спре. — Не можеш ли да си представиш, поне за миг, че искам да живея собствения си живот? Хората да не ме считат за твое продължение? Където и да отида, ме вземат на работа, защото мислят, че така ще се доберат до теб. Ама че смях! Никога не съм можел да ти въздействам.

Р. Ч. го наблюдаваше спокойно. Рик не би могъл изобщо да си представи какво става в съзнанието на загадъчния му баща. Винаги

ставаше така. Р. Ч. успяваше да докосне у Рик невидими струни, които никой друг не подозираше, че съществуват.

— Така ли стана при Сам Шулц? — Р. Ч. се наведе към него заинтригуван. — Загова ли получи работата?

Рик кимна:

— Започвам да си мисля, че да.

— Е, синко, хайде да пийнем, за да го отпразнуваме. — Р. Ч. отиде до барчето. — Бърбън? Какво предпочиташ?

— Да отпразнувам какво? Май нищо не си разбрал.

— Че накрая си разбрал, че твоят старец ти трябва не само заради парите му.

— Но на мен не ми харесва. Не обичам да ме използват.

— Разбира се. Никой не обича. — Р. Ч. наля в две чаши чист бърбън и подаде едната на Рик.

Рик я остави пред себе си на масичката за кафе:

— Изобщо ли не ти пука какво ми е? Винаги става така. Аз мога да дам много. Поне веднъж искам да ме наемат заради собствените ми качества.

— Може би трябва да използваш псевдоним — предложи практично Р. Ч. — Или да помислиш дали да не работиш за мен.

— За теб? — Рик беше смаян. Вдигна чашата си и отпи от уискито, което ненавиждаше.

— Да. Надявах се рано или късно да разбереш, че за теб баща ти е нещо повече от чувал пари. Можеш да се учиш при мен. Когато му дойде времето, ако си научил достатъчно, ще поемеш моята империя.

Рик изпразни чашата си на един дъх:

— Не мога да повярвам, че чувам това, Р. Ч., преди изобщо не си го споменавал.

— Преди никога не съм те чувал да казваш, че искаш да се докажеш — избълва Р. Ч. в отговор. — Не съм виждал у теб и капка амбиция. Какво ще кажеш?

— Не зная — отвърна Рик съвсем искрено. — Ще трябва да помисля.

— Помисли. А докато мислиш, продължавай да работиш за Сам.

— Междувременно, ти ще ми пускаш по някоя клюка, а аз ще трябва да ти кажа какво е намислил Сам?

— Точно така. — Р. Ч. се усмихна, което беше нещо много рядко за него. — Ще бъде дяволски забавно.

— По дяволите, ето пак се започва — избухна отново Рик. — Ти ме използваш като всички други. Не ме ли чу? Точно това искам да избягна. — Той се изправи възбудено. — Слушай, ако искаш да работя за теб, ще го обмисля. Но отказвам да бъда пионка в играта и да кръстосвам от тук до Атланта, за да шпионирам някого. По дяволите! Отивам да намеря Катлийн.

— Чакай, хайде да преразгледаме семейните ти задължения. Виждам, че съм те подценил. У теб има повече, отколкото се вижда на пръв поглед. Шарлот беше права. Седни. Да поговорим още малко.

Рик седна. Беше му интересно да чуе какво има да каже баща му. Чувстваше се далеч по-добре, отколкото като пристигна. Може би беше от уискито, но му се искаше да мисли, че се дължи на факта, че баща му може би започваше или поне може би *щеше* да започне да го приема като самостоятелна личност.

Погледна през прозореца към вътрешния двор и видя Катлийн, която се оглеждаше неспокойно наоколо.

— Р. Ч., изпрати някого да сервира чай на Катлийн. Да й кажат, че след малко ще отида при нея. — За пръв път в живота си се осмеляваше да помоли баща си за нещо друго, освен за пари.

— Няма проблем. — Р. Ч. вдигна телефона. — Защо не останете за вечеря? Имам нужда от компания, след като Шарлот е на легло.

— Благодаря — усмихна се Рик. — Сигурен съм, че на Катлийн ще й хареса. — Рик бе поласкан, че Р. Ч. сам е отправил поканата. Така щеше да има време и да се качи незабелязано в спалнята, за да види как е Шарлот.

Р. Ч. остави телефона:

— Готово. Сега да поговорим.

Рик се отпусна на стола си и се отдаде на неочакваното еуфорично настроение. Разбира се, можеше да реши да не работи за баща си, но дори само да го попитат дали иска, страшно ласкаеше нараненото му самолюбие.

По-късно същата вечер, когато самолетът на Р. Ч. ги отнесе с Рик обратно в Атланта, Катлийн не можа да не се запита как Рик е могъл да

стане толкова мил, след като има такъв самовлюбен баща като Р. Ч. Беше очарована да се запознае със скандалния Р. Ч. и се изненада, че го намери по-привлекателен, отколкото си го бе представяла. Не само като външност, макар той да се обличаше добре и да беше в отлична физическа форма, а като цялостно присъствие. Често беше чувала, че да се намираш край влиятелни мъже, действа като афродизиак, но сега се убеди, че наистина е вярно.

Беше се почувствала така до Джереми Уелш, макар президентът на *Ковингтън* далеч не разполагаше с такава власт като Р. Ч. Даймънд или Сам Шулц. Джереми обаче притежаваше сексапил и привлекателна външност, които компенсираха по-ниското му положение.

— Този самолет е нещо божествено — каза тя, излизайки от тоалетната. — Дори има истински златни кранчета. Страшно си падам по самолети, обзаведени като дневни. Какво има тук? — Тя отвори един шкаф, покрит с дърворезба. — Компактдискова уредба. Къде са дисковете? Да послушаме малко музика.

Потърси в няколко чекмеджета. В едното откри малък пистолет.

— О, боже, погледни това! — Тя го извади и го показа на Рик. — На Р. Ч. ли е?

— Един от колекцията му — отвърна Рик. — Съмнявам се, че някога го е използвал, но той държи пистолети навсякъде. За всеки случай.

— Някой в службата ми разправяше колко опасен град е Атланта. Мислиш ли, че трябва да си купя пистолет за самозащита?

— Може би няма да е зле.

— Как се купува? Искам да кажа, просто си влизаш в магазина ли?

Рик се приближи и погледна пистолета в ръката ѝ.

— Този размер е подходящ за теб. Защо не го вземеш? Р. Ч. няма да има нищо против. — Той ѝ го подаде отново.

— Какви патрони се използват за него.

Рик отвори друго чекмедже:

— Тук има малко. През уикенда ще те науча да зареждаш и ще постреляме по мишена. Щом притежаваш оръжие, трябва да знаеш да си служиш с него.

Катлийн кимна и прибра пистолета и патроните в чантата си.

— Къде все пак са дисковете?

Рик пусна някакъв джаз и се настани до нея на дивана:

— Искаш ли още малко вино? Струва ми се, че започваме да се спускаме.

— Да, ако обичаш. Съвсем малко. Какъв чудесен ден, Рик. — Тя се усмихна: — Много мило от твоя страна да ме заведеш у баща си.

— Знаеш ли, все повтаряш, че съм *много мил*, че е *много мило* от моя страна. Кара ме да се чувствам като кученце.

— Не исках да звучи така, но ти си шест години по-млад от мен. Направо дечко.

— Снощи не мислеше така. Каза, че съм най-добрият, с който си била някога.

— Вярно е. Но при разликата във възрастта ни, не мога да гледам сериозно на теб.

— Катлийн, ти не си престаряла. Шест години са нищо в наше време. Струва ми се, че жените са много по-чувствителни от мъжете по отношение на разликата във възрастта. Фактът, че си по-възрастна, те прави още по-привлекателна за мен. Ще ми разрешиш да остана при теб и тази вечер, нали?

— Може би. Ако си добро момче. — Катлийн се разсмя щастливо. Забавно беше да те обожават така. — Сега ми разкажи още нещо за баща си. Как е станал толкова богат?

Вместо да отговори на въпроса ѝ, Рик затвори устата ѝ с нежна целувка.

Наистина е много мил, помисли си Катлийн, но на по-младите мъже, или поне на Рик, им липсваше известен чар, идващ със зрелостта. Не че Джереми беше много по-възрастен от нея, вероятно само няколко години.

Дори докато отвърщаше на целувката на Рик, Катлийн си мислеше за това как ще накара Джереми да я покани да излязат. Няколко пъти уж случайно се бе сблъсквала с него, но той все изглеждаше угрижен и не забелязваше предложенията ѝ да се срещнат и да поговорят за някои от идеите ѝ за новия имидж на *Ковингтън*.

Но Джереми щеше да се поддаде, сигурна бе в това. Щеше да я забележи. Тя ще го отнеме от Шийла. Катлийн се съмняваше, че мъж като Джереми може да издържи дълго време някой като Шийла.

— Катлийн? Катлийн? Чу ли какво казах? — попита Рик. Самолетът се готвеше за кацане.

— Не, скъпи, ушите ми бучаха в този момент. От разликата във височината.

— Струва ми се, че взех решение. Ще напусна работата си при Сам и ще отида да работя за Р. Ч. Никога не съм си мислил, че ще настане такъв момент, дори след много години, но ми се струва някак съвсем естествено.

— Тогава направи го, Рик — каза Катлийн. — Разбира се, ще ми липсваш в офиса.

— Мога обаче да не ти липсвам у дома. — Рик хвана ръката ѝ. — Искам да се виждаме по-често.

— Разбира се, че ще се виждаме, скъпи. Но не бива да мислиш, че ще принадлежа *само* на теб. Това няма да стане.

— Ами ако се постарая да стане? — Той се наведе и я целуна отново, точно когато самолетът кацаше на пистата.

— Глупаво момче — промърмори тя, отвърщайки на целувката му.

Катлийн реши, че може да позволи на Рик да остане за през нощта. Не беше най-добрия, съвсем не, но като беше с него, можеше да фантазира за Джереми.

Скоро щеше да има Джереми. Междувременно беше страшно удобно да разполага с Рик, за да удовлетвори сексуалните ѝ желания. Той беше толкова мил...

В таксито до апартамента на Катлийн, на Рик му се прииска тя да не се държи толкова покровителствено. Много я харесваше. Сега, след като щеше да работи за Р. Ч., знаеше, че не може да става и дума да продължи връзката си с Шарлот. Ако това въобще можеше да се нарече връзка — няколко тайни срещи, две вечери насаме и това бе горе-долу всичко. Тяхното бе в голямата си част телефонна любов, забързани разговори шепнешком. Сега вече осъзнаваше, че Шарлот никога не беше го вземала насериозно.

Това му бе станало съвсем ясно тази вечер. След вечеря се беше качил горе да поговори с нея. За негова изненада, Люси веднага го беше пуснала да я види. Шарлот гледаше телевизия и хапваше от

обилната вечеря, подредена на подноса. Изглеждаше в отлично разположение на духа и съвсем не приличаше на жена на ръба на нервна криза.

Когато я попита защо не му се е обаждала от няколко седмици, тя го изгледа с любопитство и отговори:

— Защо *трябваше* да ти се обаждам? Всичко между нас е свършено. Мислех, че си разбрал.

— Не бях го разбрал, Чарли.

— Е, Рики, трябвало е да се *сетиш*. — Думите ѝ прозвучаха рязко, почти жестоко и той осъзна какъв голям глупак е бил да повярва, че тя някога го е обичала. Шарлот просто е сучаела и той се бе оказал наблизно.

Радваше се, че в живота му се беше появила Катлийн. Това, че я имаше, намали болката му по Шарлот и даваше център на живота му. Тя беше някой, когото да обича и беше свободна. Можеше да се среща с нея когато поиска.

Не беше влюбен в Катлийн, поне засега не. Но знаеше, че е много възможно това да стане.

Таксито спря пред нейния блок. Катлийн се измъкна, но когато Рик понечи да я последва, го спря.

— Не тази вечер, Рик. Боя се, че промених решението си. Наистина съм изтощена. Ще идваш ли на работа, утре?

— Да — отвърна той мрачно. — Трябва да говоря със Сам. Да си подам оставката.

— Разбира се — кимна Катлийн. — Е, тогава ще се видим. — Тя затвори вратата на колата и нехайно му помахаша, тръгвайки към апартамента си.

Рик даде адреса си на шофьора и въздъхна дълбоко.

— Жени — изсумтя шофьорът. — Могат да те подлудят, нали?

— Аха, така си е.

Рик отново въздъхна и затвори очи. Изведнъж почувства, че ужасно го боли глава.

Дали всички жени бяха толкова непредсказуеми, зачуди се той. Или просто той имаше способност да привлича онези, които бяха?

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Три вечери подред! Ще се обадя на всички клюкарски вестници в Лос Анджелис, за да им снеса клюката — изчурулика Дейвид. Радваше се, че Шийла и Йейл се разбират толкова добре.

— Три срещи едва ли представляват сензационна новина.

— В Холивуд три срещи означават трайна връзка.

— Да, да! — засмя се Шийла и тръгна към офиса си.

Харесваше ѝ оказваната ѝ напоследък почит, дължаща се на изявения интерес на Йейл към нея. Все още не бяха спали заедно — не искаше да изглежда прекалено нетърпелива — но бронята ѝ бе опасно изтъняла. С този флирт Шийла се чувстваше подмладена. Секс двигателят ѝ може да се претовари, помисли тя.

Предишната вечер беше запознала Йейл с Джеси и там нещата също бяха потръгнали добре. Бяха поръчали пица, а Йейл и Джеси наистина си допаднаха. Джеси дори бе нарисувала три картини специално за него и му ги беше подарила. Той изглеждаше неимоверно трогнат от това.

След вечеря Шийла бе откарала Йейл до летището, за да вземе самолета за Лос Анджелис и той я беше целунал толкова страстно за довиждане, че едва не го помоли да не се качва в самолета, а да я откара в някой мотел. Сега с нетърпение чакаше да се върне. Щеше да мине почти цяла седмица, преди да го види отново. Твърде дълго време.

Странно как по отношение на мъжете в живота ѝ имаше винаги или прекалено много, или никой. През първите три години, след като се роди Джеси не беше се срещала с никого. После Том Ривърс бе единствената ѝ сериозна връзка.

Последните няколко дни Том се опитваше отново да влезе в живота ѝ. Непрекъснато оставяше съобщения на телефонния ѝ секретар и в службата. Беше имал време да размисли и бе осъзнал, че е действал прибързано:

Шийла, моля те, помисли и ми дай още една възможност. Обещавам да порасна.

Но Шийла все още беше ядосана от начина, по който се беше отнесъл с нея. Трудно ѝ беше да му прости, че е повярвал на клеветническите обвинения на Катлийн, вместо на думата ѝ. Това я беше наранило дълбоко. Заради Джеси се надяваше, че ще си останат приятели, но да прости на Том и да го приеме отново? Не, никога. И тъй като решението ѝ бе взето толкова лесно и беше толкова твърдо, Шийла осъзна, че никога не го беше обичала истински.

Дейвид нахълта в офиса ѝ с огромна стъклена ваза с поне две дузини бледолилави рози, любимият ѝ цвят.

— Пристигнаха току-що за теб. Има и картичка. Сякаш не можем да се сетим кой ги изпраща. — Той ѝ смигна съучастнически.

— Колко са красиви! — възкликна Шийла. — Колко мило от страна на Йейл да ми изпрати цветя още щом е пристигнал.

Но се оказа, че цветята не са от Йейл, а от Том. На картичката пишеше: *Моля те, отговори ми. Липсваш ми.*

Тя я подаде на Дейвид, на когото бе разказала всички подробности от раздялата ѝ с Том.

— О, боже! — промърмори Дейвид.

— Не знам какво да правя — изпъшка Шийла. — Не искам да му прощавам или да говоря с него. Поне не сега. Ти какво би направил?

— Няма да се бъркам в това. Готов съм да изслушвам съчувствено проблемите ти, но не и да давам съвети. Накрая винаги мен изкарват виновен.

— Е, може би ще напиша бележка на Том. Учтива, но хладна. Със сигурност не искам да говоря с него още много дълго време.

Телефонът звънна. Обаждаше се Уйизи, която не бе идвала на работа от понеделник.

— Здравей, Уйизи — зарадва се Шийла. — Къде се губиш?

— Може ли да обядваме заедно? — направо предложи Уйизи, макар и без обичайния си ентузиазъм. — Трябва да поговоря с теб.

— Разбира се.

Уговориха се кога и къде да се срещнат и Шийла затвори загрижена. Уйизи толкова бе искала да се срещне с Йейл, а после бе изчезнала за три дни от *Ковингтън*.

Срещнаха се на няколко преки от *Ковингтън*, в едно кафене, където според Уийзи нямаше да налетят на познати.

Шийла пристигна първа и зае тихо сепаре в дъното. Уийзи пристигна. Изглеждаше уморена, а около очите ѝ личаха тънки бръчици от напрежение. Поздравиха се и Уийзи унило се отпусна на мястото срещу нея.

— Добре ли си?

— Беше адска седмица — изохка Уийзи. — Може и да не ти се слуша за онова, което ще ти кажа, но просто трябва да говоря с някого.

— Какво има? — Шийла предчувстваше с безпокойство, че е нещо, свързано с Брус.

— Не знам дори откъде да започна — въздъхна Уийзи. — Е, добре, знаеш за връзката ми с Брус. Онова, което не ти казах... и което не знаех до петък е, че съм, т.е. бях бременна.

— Направила си аборт?

Уийзи кимна.

— Замислих се сериозно дали да не родя бебето, без да казвам на Брус. Почти на тридесет съм и много ми се иска да имам деца. Исусе, през целия уикенд мислех само за това. Не можех да реша какво да правя. — Тя замълча. — Не зная дори дали трябва да ти казвам всичко това.

— Продължавай — подкани Шийла, макар да не беше сигурна, че ѝ се иска да чуе онова, което Уийзи щеше да ѝ каже.

— В неделя следобед вече бях решила. Помислих си, щом Шийла може да бъде самотна майка, значи и аз мога. — Очите ѝ се наляха със сълзи. — После отидох да вечерям с един познат. Той ми е отдавнашен скъп приятел..., между нас никога не е имало нещо повече. Както и да е, отидохме в едно симпатично забутано ханче, което дори и да искам не бих могла да намеря пак.

— И?

— Вероятно се сецаш какво ще ти кажа. Брус беше там. С някаква жена, която със сигурност не приличаше на сестра ти. Имаше огненочервена коса. Бяха далеч, но можах да видя, че има страхотна фигура.

— Ели е брюнетка — вметна Шийла. — Леко прошарена. — Не си направи труда да казва, че фигурата на Ели далеч не бе свършена.

— Брус не ни видя. Двамата бяха на паркинга и се готвеха да си тръгват. Смееха се, кикотеха се. И се целуваха. *Дълго*. Накрая се качиха в отделните си коли и си тръгнаха. Мислех, че ще започна да повръщам, толкова зле се почувствах. Бях до такава степен потресена и разстроена, че накарах приятелят ми да ме върне у дома. Дори не слязохме от колата. Няма нужда да споменавам, че той ми беше много ядосан.

Шийла изведнъж почувства, че гърлото ѝ е пресъхнало и отпи от чая с лед.

— Брус ми се закле, че съм единствената жена, с която е бил, откакто се е оженил. Закле ми се. И аз му повярвах. Как да кажа, той може да бъде толкова искрен. Вярвах му напълно — продължи тя. — И само седмица след като скъсахме, го виждам там с тази страхотна мадама, с която вероятно се е срещал и докато бяхме заедно. Копелето му с копеле.

— Да, така изглежда...

— След това си помислих, че няма да родя дете от този кучи син, независимо колко много ми се иска да бъда майка. Затова реших да направя аборт.

Донесоха сандвичите им и известно време двете дъвчеха мълчаливо, всяка потънала в собствените си мисли.

Накрая Шийла каза:

— Би ли могла известно време да не казваш за това на никого, Уийзи? Трябва да реша какво да правя. Нямах да казвам на сестра си за връзката на Брус с теб, защото си мислех, че е просто случайна. — Шийла поклати глава. — Мислех си, че преминава през кризата на средната възраст.

— Благодаря ти.

— Извинявай, Уийзи, но когато си започнала да излизаш с Брус, си знаела, че той е женен. Знаела си какво рискуваш.

— Предполагам — въздъхна Уийзи и бутна чинията си настрана. — Просто се оказа, че мога да рискувам повече, отколкото си мислех.

След обяда Шийла се върна в офиса си и се опита да се съсредоточи върху работата. Най-накрая, към четири, каза на Дейвид, че си тръгва по-рано.

— Хващам се на бас, че това е стоене до късно с Йейл — каза той ухилен. — До късно вечер и рано сутрин. Басирам се.

Тя остави Дейвид да си мисли, каквото си ще и си тръгна за вкъщи, като се опитваше да реши какво да прави.

Същата вечер Джереми седеше на барплота в кухнята си и се опитваше да яде от лазанята, която мисис Аткинс му бе оставила само да притопли в микровълновата печка. Икономката му си беше взела свободна вечер плюс следващия ден, за да се види с някакви роднини, които ѝ бяха дошли на гости. След напрегнатия ден Джереми изпита облекчение, че е сам вкъщи. По телевизията предаваха вечерните новини, но той не ги следеше, макар да бе седнал точно срещу телевизора.

Беше прекарал ранния следобед в Ню Йорк, където се срещна с Шулц в тайния му апартамент на *Ривърсайд драйв*. Бяха обсъждали стратегията на своята кампания по проекта *Екскалибур*, както го наричаха, когато Ед пусна бомбата.

Всяка година Ед събираше общ паричен фонд от група инвеститори, за да финансира опити за изкупуване на фирми. Включваха се както частни, така и институционни инвеститори, които бяха спечелили в миналото и искаха да спечелят пак. Сега Ед и съветниците му от синдиката бяха решили, че сделката ще се провали, ако участва само президентът на *Ковингтън* и лично избраната от него фирмена управа. Искаха да включат и изпълнителния директор на *Ковингтън*. Искаха да им сътрудничат и Джереми, и Рандолф Пинкни. Ако двамата оглавяваха фирменото ръководство, сделката изглеждаше възможна, дори много обещаваща. Само с Джереми, един отцепник, сделката не им се струвала толкова добра. Ед настояваше, че управителният съвет на *Ковингтън* ще им има повече доверие, ако и Пинкни участва в сделката. Това бе особено важно, подчерта Ед, ако Даймънд реши да наддава за фирмата, а такава възможност съвсем не беше изключена.

Ед не искаше Пинкни да е на разположение, та Даймънд да го привлече на своя страна. Трябваше картончето му за танци да е попълнено, когато Даймънд го покани. Затова Ед искаше от Джереми

да отиде при Пинкни и да свали картите си на масата, колкото се може по-скоро.

Джеремии не можеше да понесе мисълта за това. Това бе рожба на неговия мозък, дявол го взел.

Телефонът звънна. Джеремии бутна лаянията настрана и вдигна слушалката. Беше Брус, който бе получил съобщението му. Джеремии набързо му обясни как стоят нещата и поиска професионалния му съвет.

— Много неприятно, че става така — призна Брус, — но Шулц има сериозни основания. Все пак, не се тревожи. При всички случаи ще спечелиш доста пари.

— Брус, изпускаш основното в случая. Рандолф никога няма да се съгласи. *Никога*, разбираш ли? Освен това се проваля всичко, за което съм работил. Искам да бъда изпълнителен директор на *Ковингтън*. Не ми се ще да чакам още десетина години, докато Рандолф реши да се пенсионира. Ако и той участва в сделката, ще се върна там, откъдето започнах. По-богат, разбира се, но все още само президент на *Ковингтън*.

— Грещиш, приятелю. Погледни фактите. Жената на Рандолф го притиска да не се претоварва. Тя не желае да е омъжена за работохолик. Обича да пътува. Повярвай ми, така е. Ели е близка приятелка на Линда Пинкни. Линда е бясна, че напоследък Рандолф прекарва все повече време в *Ковингтън* и все по-малко на игрището за голф. Според Ели, бракът им се гради на крехка основа. Така че, защо би се противопоставил на изкупуването? Защо да не влезе в управителния съвет и да те посочи за изпълнителен директор? Ще спечели маса пари и ще спаси брака си. Така е, повярвай ми — повтори Брус. — Рандолф не е глупак, ще ни разбере.

— Ти не си работил с него ден след ден, както аз — възрази Джеремии. — Той може да бъде невероятно упорит за някои неща. Рандолф е традиционния тип ръководител, нали така? Цялата му кариера е свързана с *Ковингтън*. Той гледа на мен като на човек, който не е отдаден на фирмата.

— Както си е.

— Както си е. — Джеремии не го отрече. — И не забравяй, че Рандолф е свързан с *Ковингтън* и с кръвно родство, макар да е доста далечен роднина. Някои от методите му на управление в *Ковингтън* са

много старомодни. Разбираме се добре, докато съм негов подчинен, схващаш ли? Не съм сигурен обаче, че дълбоко в себе си Рандолф ми вярва, за да ми повери юздите. Точно затова исках да го заобиколя.

— Сигурно, но какво ще избереш? Шулц иска Рандолф да е част от сделката. Това те поставя между чука и наковалнята.

— Да — отвърна Джереми унило. — Предполагам, че винаги бих могъл да си взема парите и да се махна. Има и други фирми, ако Рандолф не се откаже от креслото си.

— Вече разсъждаваш правилно, приятелю. Какво ще кажеш да поиграем голф през уикенда?

— Разбира се, обади ми се. — Джереми затвори и набра домашния номер на Пинкни. Вдигна Линда. Явно не се зарадва да чуе гласа му.

— Не може ли да почака до утре, Джереми? С Ранди имаме гости.

— Само за минутка, Линда.

След малко Рандолф се обади:

— Какво има, Джери?

— Извинявай, че те безпокоя.

— Няма проблем.

— Трябва да поговоря с теб — каза Джереми. — За нещо, което по-добре да не обсъждаме в офиса.

— Разбирам — последва мълчание. — Дълго ли ще ни отнеме?

— Мисля, че не.

— Добре. Можеш ли да дойдеш тук. С Линда трябва да вечеряме в клуба. Мога да я изпратя там с приятелите ни и да отида по-късно.

Джереми живееше на по-малко от пет минути от тях:

— Благодаря. Идвам веднага.

Когато пристигна, Линда Пинкни и приятелите ѝ бяха вече в колата и се готвеха да тръгват за клуба. Линда му махна и извика:

— Не се бавете много.

— Обещавам, че ще дойде за десерта — усмихна се Джереми.

— Джереми! — намръщи се тя.

— Шегувам се, Линда. След малко ще тръгне. — Джереми влезе в къщата.

Рандолф го посрещна:

— Да ти предложи нещо за пиене?

— Не, благодаря.

— Тогава ела в кабинета ми и ми кажи какво има. — Рандолф го поведе към офиса си. Явно беше, че това е единствената стая в къщата, където Линда не беше успяла да даде размах на въображението си при обзавеждането. Кожената мебел беше поизтъркана, а мокетът почти протрит на места. Джереми винаги бе харесвал тази удобна и непретенциозна стая.

След като се настаниха, Джереми обясни защо е дошъл. Неприятно му беше, че трябва да го направи, но нямаше избор. Изложи плановете, които бяха замислили тайно с Едгар за превръщането на фирмата от публична в частна собственост. Изброи всичко, което би спечелил Рандолф, ако участва в управленския екип, който щеше да сътрудничи в сделката.

По-възрастният му колега го слушаше внимателно. По набръчканото му лице не можеше да се отгатне какво мисли.

— Това е накратко.

Пинкни помълча още няколко минути сякаш се опитваше да осмисли чутото. Накрая каза:

— Ако всичко мине според твоя сценарий, твоя и на Шулц — поправи се той, — кои предприятия на *Ковингтън* предлагате да се продадат, за да се покрият загубите?

Джереми изреди няколко имена, после добави:

— Вероятно и *Ковингтън пейпър*.

— Фирмата, която е основал Езра Ковингтън? Фирмата, на която е основан целият конгломерат? — попита с равен глас Пинкни.

— Помисли за всички проблеми, Рандолф. Онова с диоксина, а сега и природозащитниците от Юга се захванаха с нас по повод спасяването на блатата и червеноглавия кълвач. Ще се повтори спорът за петнистия бухал. Това производство вечно създава проблеми — опита се да го убеди Джереми. — И ще става все по-зле. Колкото по-рано се измъкнем, толкова по-добре.

— Ами печалбите?

— Вярно, че дърводобивът върви добре, но виж какво направи рецесията с хартиената и целулозната промишленост. Разбира се, финансово ще се възстановим, но с всички тези висящи дела и твърденията на природозащитниците, че нарушаваме закона за чистотата на водите...

— Глупости! Държавата се нуждае от дървесина! Нуждае се от хартия! Не гледаш на нещата мащабно.

— Рандолф, попита ме кои предприятия ще продадем, за да намалим дълговете от превръщането на фирмата в частна. Просто разсъждавах.

— Следващият въпрос — изръмжа Рандолф. — Ако се съглася да вървим по този ваш добре обмислен план, къде отивам аз?

— Там, където си и сега, но по-богат, а фирмата ти — по-силна — отвърна Джереми. — Онова, на което се надявам аз, е да се съгласиш да бъдеш председател на управителния съвет и да ме оставиш да поема поста изпълнителен директор.

— И кога ще стане това?

— Когато ти решиш. Но като зная колко обича Линда да пътува, предполагам, че ще е по-скоро рано, отколкото късно — отговори Джереми дипломатично.

— Не намесвай жена ми в тази работа! — прекъсна го студено Рандолф. — Това е *моята* фирма и решението е мое. Чуваш ли! Какво право имаш да се намесваш и да нарушаваш равновесието? По дяволите, та аз те доведох в *Ковингтън*, отгледах те като собствен син, а ето какво получавам за благодарност. Искаш длъжността ми. Не когато му дойде времето, както би трябвало да бъде, а сега, колкото се може по-скоро, прав ли съм?

— Чувствам, че като президент ръцете ми са вързани. Бих желал да получа повишение веднага щом ти решиш, че това те устройва.

— И, предполагам, би искал да *ме устрои* още сега? — Пинкни помълча още няколко секунди, после стана. — Не мисля, че имаме повече какво да обсъждаме, Джереми. Искам оставката ти да бъде на бюрото ми още утре сутрин. Искам да си освободил кабинета си до десет часа. След това ще поставят катинар на вратата. Ще получиш всички полагаеми компенсации и обезщетението за уволнение, но искам да напуснеш *Ковингтън* незабавно, разбра ли ме?

Джереми почувства, че се задушава. Най-малко бе очаквал подобна реакция.

— Рандолф, моля те не вземай толкова прибързано решение! Отдели време да обмислиш нещата. Моля те, разбери, че сделката е и в твой интерес, и на фирмата, и на акционерите, не само в мой. Никой няма да бъде прецакан в нея.

— Ами работниците, които неминуемо ще изгубят работата си като започнеш да окастрияш *Ковингтън*? — попита Рандолф. — Джери, явно е, че си се забъркал в тази каша, защото искаш да бъдеш изпълнителен директор на *Ковингтън* без да почакаш, докато си го заслужиш. Прикриваш го, като казваш, че това е в интерес на всички, но знам в чий интерес основно ще бъде. Имаш доста егоцентрична представа за света, Джери.

Рандолф изпрати Джереми до входната врата:

— А сега изчезвай от къщата ми! — почти изкрещя той. — Повярвай ми, ще се боря срещу проклетото изкупуване с всички сили и всички средства, които имам. Джери, ти никога няма да станеш изпълнителен директор на *Ковингтън*, докато аз съм там. Оставката ти! — изломоти той. — На бюрото ми! Още сутринта!

Вените бяха изскочили по челото на Рандолф и цялото му лице и врат бяха почервенели. Джереми никога не го бе виждал толкова ядосан.

— Рандолф, моля те, обмисли добре всичко. Не действай прибързано. Нямах какво да изгубиш, а ще спечелиш много. Ако ме уволниш, няма да предотвратиш нищо. Със или без твое съдействие, уверявам те, ще бъда изпълнителен директор на *Ковингтън* преди края на годината.

— Само през трупа ми — изкрещя Пинкни. — Няма да получиш *Ковингтън*. — Той затръшна вратата.

Джереми, разтърсен от яростната реакция на Пинкни, се качи в колата си и подкара с безразсъдна скорост по тихата, обградена с дървета улица. Беше твърде напрегнат, за да се прибере у дома.

Набра домашния номер на Брус от колата си, но бавачката го уведоми, че семейство Райнхарт са излезли. След това спря новото си мазерати спортен модел до бордюра, потърси номера в бележника си и се обади в дома на Едгар Шулц. Не беше по правилата, но вече не му пукаше.

— Какво има? — Шулц вдигна на второто позвъняване. — Защо ми се обаждаш тук?

— Не можеше да чака, Ед. Току-що говорих с Пинкни. Той не е съгласен изобщо.

— По дяволите! Представи ли го приемливо? Не го ли заслепи с парите, които ще спечели?

— Опитвах, но старият ястреб не искаше и да чуе. За момент си помислих, че ще получи удар. Направо откачи. Поиска оставката ми. Каза ми да се изнеса утре до десет.

— Божичко, аз мислех, че го въртиш на пръста си! Как, по дяволите, си могъл да го подцениш така? — Гласът на Шулц звучеше много недоволено, а тонът му ставаше все по-хладен докато говореше. — Не съм доволен от това, Джери.

— Аз също, но Пинкни го избива на чувства щом се заговори за промени. Представих му го колкото се може по-меко, но той не се спря да помисли. Действа импулсивно и ще съжалява. Освен това — увери го Джереми, — Пинкни не ни трябва. Той няма какво да ни даде.

Едгар помълча няколко секунди.

Не се налагаше Шулц да казва на Джереми, че се е издънил яко.

— Добре — каза накрая. — Изчакай. Ще се свържа с теб като премисля всичко.

— Чакай, Ед... — започна Джереми, но Шулц вече беше затворил.

— По дяволите! — изруга Джереми на глас. Сега просто не можеше да се прибере. Трябваше да говори с някого, някой, който поне ще се отнесе с разбиране. Потърси друг номер в бележника си и го набра.

Джереми взе Шийла с кола от дома на родителите ѝ, който се намираще наблизко. Тя бе облечена небрежно, в дънки и тенис фланелка, а русата ѝ коса бе леко прихваната на тила със сребърна шнола. Изглеждаше чудесно, по-млада, отколкото като носеше делови костюм.

— Каза да не се преобличам — обясни тя, докато седнаше в мазератито. — И аз така и направих. С дъщеря ми бяхме в градината и се опитвахме да научим кучето ѝ да донася разни предмети. Истинска мъка. Не ти ли трябва малко използван далматинец?

Джереми поклати глава, гумите му изсвистяха като излизаше на заден по алеята. Подкара по улицата, все по-бързо. Усещаше погледа на Шийла върху себе си, но тя не каза нищо за шофирането му. Всъщност, изобщо не се обади и той бе благодарен за това. Не беше в настроение да си бърби за незначителни неща.

Спря пред един от любимите си закътани барове във *Вирджиния Хайленд дистрикт*. Мястото беше съвсем забутано и сравнително тихо. Посетителите бяха редовни клиенти от квартала. Последното нещо, което му се искаше тази вечер, беше да се сблъска с някой бизнес партньор.

Поръчаха си питиета, мартини за него и бира за нея. Тя все още мълчеше. Огледа се из бара, за да се потопи в атмосферата или по-скоро липсата на такава. Когато им донесоха питиетата, той пресуши мартинито си на две глътки и си поръча друго. Главата му се пръскаше. Надяваше се, че алкохолът ще притъпи болката и ще го отпусне.

— Какво става? — попита тя накрая. — Явно нещо съвсем не е наред. Никога не съм те виждала такъв.

— Не ме познаваш толкова добре — прекъсна я рязко той.

— Така е. И не разбирам защо ме покани да излезем, след като тази вечер явно не си в настроение да разговаряш с никого.

— Не трябваше да ти се обаждам.

— Добре, няма проблем. Ще си хвана такси до вкъщи. Струва ми се, че искаш да бъдеш сам.

Тя стана да си върви, но той ѝ направи знак да остане.

— Виж, съжалявам — въздъхна. — Имам нужда да поговоря с някого. Току-що ме уволниха.

— Какво? — Шийла го изгледа смаяна. — Не мога да повярвам.

— Вярно е. Утре новината ще плъзне из *Ковингтън*. Ти обаче я научаваш първа от мен.

— Но защо? Какво се е случило?

— Рандолф и аз имахме разногласие... по един въпрос. Той побесня и поиска оставката ми. Проклетото дебелоглаво копеле се страхува от промени. — Джереми знаеше, че в гласа му личи горчицина, но не му пукаше. — Той не може да разбере, че промените движат света. Не бива да очаква *Ковингтън* да се носи по течението. Не може да пречи на развитието, независимо как се опитва.

— Това е шокиращо. Наистина не мога да повярвам. Но всичко като че ли е станало много бързо. Сигурен ли си, че Рандолф няма да промени решението си като размисли?

Джереми поклати глава и направи знак на сервитьорката да му донесе още едно мартини. Знаеше, че на сутринта ще е махмурлия, но

какво от това, нали не трябваше да работи? Забеляза, че Шийла едва се е докоснала до бирата си.

— Познавам Рандолф много добре. След като веднъж е решил нещо, той рядко отстъпва. Сигурен съм, че вече ми е намерил заместник.

— Кога стана това?

— Преди малко. Малко преди да ти се обадя. Отидох до тях, за да му представя някои ъ-ъ... планове, които бях замислил. Няма нужда да ти казвам, че не се отнесе благосклонно. По дяволите! Рандолф е от старата гвардия. Вече не е наясно. *Ковингтън* и акционерите му се нуждаят от мен. Рандолф изобщо не е подготвен да поведе фирмата към двадесет и първи век. Дявол да го вземе, с този кучи син на кормилото, проклетата фирма няма да просъществува дълго!

— Знам, че си разстроен... И то с пълно право — добави бързо Шийла, — но Рандолф не е напълно изостанал и гледа към бъдещето. Той беше този, който видя достойнствата на предложението на ВИП, когато ти беше против.

— Достойнства? За бога, единствената причина да се хвърли така, беше, че го възприе като малка победа над мен. Обикновени фирмени интриги. Така ви наехме. — Още докато го казваше, Джереми осъзна, че беше нелюбезно от негова страна. Виновен беше джинът. Не пиеше често концентрати и мартинито бе развързало езика му. Разбра по изражението на Шийла, че онова, което току-що бе казал, я беше подразнило. — Чакай, остави ме да довърша. Не ме разбирай погрешно. Вие представихте дяволски добро предложение за кампания. Причината, поради която бях против, беше, че в *Ковингтън* предстояха промени. Не смятах, че е нужно да се харчат пари за козметична операция, след като цялото лице щеше да бъде подложено на пластична хирургия.

— Искаш да кажеш, че онова, което правим, кампанията на ВИП, няма да има никакво значение? *Ковингтън* няма да я използва?

— Рандолф стои зад нея, ако не промени решението си сега, когато аз съм извън играта. Аз също бих ви подкрепил, но моментът не беше подходящ.

— Тогава защо, по дяволите, Брус ми се обади и настояваше да дойдем веднага?

Сега тя беше бясна и той разбра, че е казал твърде много, но, дявол да го вземе, тя трябваше да погледне фактите.

— Брус и аз спорехме по този въпрос. Той наистина смяташе, че ВИП е добра идея и моментът е подходящ да се започне промяна на имиджа на *Ковингтън*. Аз пък си мислех, че има връзка с теб и иска да дойдеш в Атланта.

— *Какво?*

— Сега знам, че не е вярно. Но така мислех в началото. Вече знам, че не би се захванала с Брус.

— Това е сигурно. — Тя кимна в отговор. — Все пак не разбирам защо си толкова убеден, че новият имидж на *Ковингтън* няма да свърши работа?

— Добре, ще ти обясня. Но това е строго поверително. Не бива да казваш на никого, обещавах ли? — Докато го казваше, Джереми сам не вярваше, че е оставил езика си да се развърже толкова. От него не би излязъл никакъв шпионин, осъзна той. Главоболието му обаче бе преминало и нервите му се отпуснаха. Пък и какво значение имаше вече?

— Няма да казвам на никого — настоя Шийла. — Каква е причината?

— Беше само въпрос на време, преди имиджа на *Ковингтън* да се промени за постоянно.

— Искаш да кажеш, че щеше да го глътне някоя финансова акула?

— Аз щях да го купя, с подкрепата на голям инвеститор, но сега тази възможност е минимална, след като Рандолф ме изрита. А и онзи хищник Даймънд все още души наоколо. Кой знае какво ще стане! Хей, маце, донеси ми още едно, ако обичаш. — Прочете неодобрение по лицето на Шийла. — Ще трябва да ме качиш на такси и да се прибереш с моята кола. Знам, че не бива да шофирам.

— Със сигурност — кимна тя. — Добре, кажи ми нещо повече за това. Трябва ли с Дейвид да си събираме багажа и да си ходим? Искам да кажа, че ако няма смисъл...

— Стойте си. Изкарайте го докрай. Печелите, нали? Значи няма за какво да се тревожиш. Освен това, при това положение, не вярвам в *Ковингтън* скоро да има промени. Като изключим новия президент. — Той се засмя с горчива ирония. — Бог ми е свидетел, нещата се

подреждат много странно. Смятах, че съм на сигурен път, но вероятно съм станал твърде самонадеян. Не действах правилно с Рандолф. Какъв глупак съм...

— О, не се подценявай така. — Шийла вече не изглеждаше ядосана. — Може би нещата са се развили не както искаш, но не е дошъл краят на света. Има хиляди други фирми, които ще те грабнат, ако потърсиш работа.

— Това е проблемът. Бях направил плановете си около *Ковингтън*. Не искам да започвам да търся работа. По дяволите, чуй ме само! Какво съм се разхленчил, дявол го взел! Имах такива плановете за *Ковингтън*... Вие също имахте място в тях, Шийла. Само ако бях успял да обърна фирмата. Тогава точно имиджът ни трябваше да се промени.

Тя се усмихна:

— Е, на мен явно така ми върви цял живот. Или твърде рано, или твърде късно.

— Шийла, ти наистина си един път. Искаш ли още нещо?

— Не, благодаря. Аз ще карам, нали не си забравил?

Джереме кимна:

— Точно така. А аз ще пия. Още не ми се прибира.

— Всичко е наред. Ще остана докато ти се говори.

Джереме отпи още глътка от мартинито. Искаше му се да й разкаже толкова много неща за живота си, за плановете, които бе правил за *Ковингтън*. С нея бе толкова лесно да се отпуснеш. Жалко, че вече е обвързана с някой друг.

Не, да оставим това. Вероятно е по-добре. Той нямаше нужда от жена в живота си.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

На следващата сутрин Джереми пристигна в *Ковингтън* преди шест сутринта, макар да не тича до там, както обикновено. Остави рейндж ровъра си паркиран пред главния вход и извади два кашона от задната седалка. Влезе в сградата и поздрави по име пазача, когото познаваше.

— Извинете, мистър Уелш, но не можете да оставите колата си паркирана точно отпред. Ще трябва да я преместите.

— Не се безпокой. Ще се бавя само няколко минути.

— Все едно, мистър Уелш, ще трябва да я преместите.

— Я ме остави на мира — изръмжа Джереми раздражено.

— Ако не я преместите — настоя Хенри, — ще се принудим да я изтеглим.

— Какви ги говориш, по дяволите! Ще изляза след петнадесет минути. Поне още един час няма да дойде никой друг.

— Няма нищо, Хенри. — Главният пазач, Рон, се приближи. — Можете да оставите колата, мистър Уелш. Мистър Пинкни се обади. Пригответе ви няколко кашона.

— Благодаря. — Джереми тръгна към асансьора за високото тяло на дирекцията. Рон тръгна след него с кашоните, а заедно с Рон и един друг пазач, когото Джереми не познаваше.

— Имаме заповед да се качим с вас — съобщи Рон.

— *Какво?* — Джереми се ядоса повече отпреди.

— Мистър Пинкни нареди — обясни Рон. — Трябва да сме там, докато опразват кабинета си.

— За бога!

Вратите на асансьора се отвориха и тримата влязоха вътре. Стигнаха до четиридесетия етаж в мълчание. Излязоха мълчаливо от асансьора и тръгнаха по празния коридор към кабинета на Джереми. Пътем, Джереми пхна оставката си, която бе написал по-рано същата сутрин, под заключената врата на кабинета на Рандолф Пинкни.

Пазачите придружиха Джереми до кабинета му и, застанали отстрани, мълчаливо го наблюдаваха. Не му отне много време да си

разчисти нещата от бюрото и лавиците. Отвори единствения картотечен шкаф в офиса си, в който бяха личните му дела, и се зае да ги преглежда. След секунда Рон бе до него.

— Съжалявам, мистър Уелш. Имаме заповед да не ви позволяваме да вземате каквото и да било от картотечните шкафове.

— Но това е личната ми кореспонденция — възрази гневно Джереми, после осъзна, че момчето от охраната просто си вършеше работата. Затвори шкафа и остави ключа в ключалката.

Можеше да мине и без документите от този шкаф.

За щастие вече бе предал на Едгар повечето информация за *Ковингтън*, която щеше да му трябва, ако всъщност *въобще* му потрябваше. След разговора предишната вечер не беше сигурен, че Шулц ще му се обади отново.

— Добре, това е.

— Сигурен ли сте, мистър Уелш? Не искаме да ви препираме.

— Сигурен съм, Рон. Благодаря ти. — Джереми се огледа за последно и написа бележка на секретарката си, за да ѝ обясни. Пъхна я в един плик и я остави на бюрото на Нора. Нямахше какво повече да прави тук. Преди да дойде в *Ковингтън* тази сутрин, беше телефонираше на всички директори, с които бе пряко свързан в работата си, за да им обясни положението, преди да са плъзнали клюките. Можеше да си върви.

Невероятно е, помисли си той, докато потегляше, колко лесно човек може да напъха пет години от живота си в два кашона.

Шийла пристигна на работа рано, преди осем. Все още беше като замаяна от всичко, което Джереми ѝ беше казал предишната вечер. Чувстваше се изненадана и поласкана, че той ѝ се е доверил така напълно, но също така разбираше, че Джереми не беше на себе си и беше пил. Бяха си говорили в продължение на няколко часа, преди накрая да го откара до тях с колата му и да го остави.

Телефонът звънна. Страхувайки се, че може да е Том, тя остави секретарят да се включи. Когато чу съобщението, разбра, че е бил Джереми и веднага му се обади.

— Добро утро, Шийла. Благодаря ти, че ме изтърпя снощи. — Гласът му беше дрезгав и звучеше уморено.

— Радвам се, че можах да ти помогна.

— Благодарен съм ти повече, отколкото можеш да си представиш. Все едно, исках да се уговорим как да си взема колата.

— В дома на родителите ми е. Ключовете са у баща ми, а той би трябвало да си е вкъщи цяла сутрин.

— Благодаря ти, че ме откара вкъщи. Изглежда не мога да нося много.

— Нямаше проблем — увери го тя. — След онова, което е станало, наистина не мога да те виня.

— Виж, онова, което ти казах снощи, всъщност не трябваше да го разправам. То е свръхповерително.

— Обещах ти да не казвам на никого. Можеш да ми вярваш. Държа на думата си.

— Благодаря. — Все още звучеше малко неспокойно. — Виж, били ми направила една услуга? Дръж си очите и ушите отворени днес. Трябва да знам колкото се може повече за онова, което става там. Ще ти се обадя довечера у вас.

Точно както Шийла и предполагаше, в *Ковингтън* цял ден цареше пълен хаос. Преди да направи официално изявление за медиите, Рандолф Пинкни свика общо събрание за служителите на фирмата още рано сутринта. Каза, че Джереми Уелш си е подал оставката, която влиза в сила незабавно, за да се занимава с лични дела. Пинкни назначи Джордж Рамзи, дългогодишен администратор във фирмата и президент на *Ковингтън пейпър*, за временно изпълняващ длъжността президент и оперативен ръководител на *Ковингтън интернешънъл*.

По коридорите на всички етажи се бяха скупчили групички служители от различни отдели и нервно обсъждаха слухове и предположения за това какво е станало и какво предстои да става. Безпокойството за бъдещето на фирмата и страхът, че могат да изгубят работата си, изпълваше въздуха в *Ковингтън* с тревога. Уелш беше обичан президент. През последните години той бе по-близо от Рандолф Пинкни. Бяха го смятали за човека, който стои на кормилото и определя бъдещето на фирмата. Сега него го нямаше. Служителите се чудеха какви са истинските причини за оставката му. А и изглежда

никой не познаваше добре Джордж Рамзи, макар да бе работил във фирмата повече от двадесет години. Смятаха го за доста безличен управител, чието основно правило беше да не създава проблеми.

Рамзи и nelаскавите отзиви за назначаването му за действаш президент най-малко тревожеха Рандолф Пинкни. С торбички под очите от недоспиване, той цял ден стоя на работа, за да отбива въпросите на репортери, *Уолстрийт*, директори, акционери, шефове на подразделенията и членове на семейство *Ковингтън*. Ланг Ковингтън, разтревожен от този обрат на събитията, бе съобщил, че ще дойде в Атланта идната седмица, *за да види какво, по дяволите, става там*.

Макар по лицето на Пинкни да личеше умора, в сърцето му бушуваше силен гняв, който му даваше сили да работи цял ден. Гневеше се на Уелш, разбира се, но и на самия себе си. Като уволни Джереми толкова бързо, бе направил сериозна тактическа грешка. Не биваше да действа прибързано, както самият Джереми го беше предупредил. Ако бе спечелил време, като се престори, че обмисля предложението на Уелш, можеше да отиде при директорите и да смаже идеята за изкупуването в зародиш. От нея нямаше да излезе нищо.

Проклетата му избухливост можеше като нищо да го погуби, осъзна той. Някога бе самата дипломатичност, а сега се бе държал като същински стар глупак.

След като Джереми е прогонен от фирмата и твърдо решен да бъде следващия изпълнителен директор на Ковингтън, кой знае какво можеше да стане? Рандолф можеше да предскаже единствено, че със сигурност ще настъпи голяма бъркотия. Беше прекарал предишната вечер в разговори с адвокатите си. Известно време беше убеден, че е постъпил правилно. Уелш и Шулц не можеха да изкупят фирмата без него, нали? Това нямаше да се посрещне добре от управителния съвет на *Ковингтън*, нито пък, както го осведомиха, от институционните инвеститори на Шулц.

Все пак, какво би станало, ако Едгар Шулц реши да действа безразсъдно и да ги изкупува насила? Когато обяви публично предварителната си оферта, *Ковингтън* ще се превърне в пясъчник, където всички ще се ровят. Може да стане истински цирк като онова фиаско в *Ар Джуи Ар Набиско*, което предизвика изпълнителният

директор на фирмата, Рос Джонсън, през осемдесетте години. Конкретните обстоятелства бяха доста различни, но крайният резултат би бил същият — доста окастрена инфраструктура, промени в ръководството, орязани разходи, уволнения, членове на семейството и акционери, които са принудени да продават акциите си от фирма, в която са вярвали.

Не можеше да понесе мисълта за това.

От друга страна, Шулц притежаваше много корпорации. Рандолф знаеше поне една — *Бармаш фууд*, чиито интереси биха се съчетали добре с тези на *Ковингтън*. Какво би спряло Шулц, ако е решил просто да излезе с предложение за доброволно изкупуване. Ако предложението бъде достатъчно добро и управителният съвет се почувства задължен да го приеме, заради акционерите, тогава Джереми Уелш би се върнал в *Ковингтън* под покровителството на Шулц.

Тази мисъл беше още по-непоносима.

Божичко, как мразеше Джереми Уелш, задето бе отворил кутията на Пандора. Готов бе на всичко, за да си го върне на кучия му син.

И всичко това ставаше точно когато Рандолф би трябвало да се наслаждава на живота си и да жъне плодовете на своя успех. А сега го измъчваха съмнения. Все още ли тежи на мястото си като изпълнителен директор на *Ковингтън*? И колко още щеше да е така? Някога бе поставял високи изисквания към себе си и бе работил извънредно, за да ги изпълни. По онова време, обаче, конкуренцията в големия бизнес не беше толкова бясна. Изискванията, които си поставяше, бяха изпълними.

Сега го притискаха от всички страни — трябваше да успокои директорите, кредиторите, акционерите, служителите, семейството, журналистите. *И Линда*. Не можеше да я изключи.

Линда бе реагирала на новото положение точно както можеше да се очаква. Всичко това означаваше, че той ще работи повече, а тя не можеше да се примири с това. Въпреки че явно не харесваше Джереми, тя дори помоли Рандолф да го върне на работа. Не виждаше нищо нередно в неговия план да стане изпълнителен директор и да изрита Рандолф от мястото му. Напротив, тя смяташе, че идеята е великолепна.

Но Линда въобще не я беше грижа за *Ковингтън*. Рандолф бе дал години от живота си на фирмата, цялата си кариера. Джереми, от друга

страна, принадлежеше към новия тип млади административни кадри, които преминаваха като злокобен повей от фирма на фирма, там, където намираха най-големи възможности. Не ги беше грижа за конкретните корпорации, които управляваха. Линда изобщо не беше в състояние да го разбере. Ако го разбираше, не би го карала да взема отново Джереми на работа.

Сега Рандолф бе изправен пред кръстопът. Напрежението беше убийствено. Ако не се оказеше достатъчно силен като ръководител, фирмата щеше да стане беззащитна жертва за всеки, който реши да я погълне.

Разбира се, трябваше да се успокоява и управителният съвет. Той лично бе избирал някои от тях, други бяха останали от времето, когато Коуви Хилиърд беше изпълнителен директор. Освен това, самият Коуви Хилиърд и други членове на семейството като Ланг Ковингтън. През изминалите години Рандолф бе поил и гощавал всички и се бе опитал да ги спечели. Все пак, съзнаваше, че не се е старал така усърдно като други директори да запази и поддържа лоялността на управителния съвет. Много изпълнителни директори пилееха неопикуемо много време да организират за членовете на управителния съвет уикенди в Лас Вегас или Вейл и да им устройват празненства. Рандолф съзнаваше, че малко е пренебрегнал тези неща, но, дявол да го вземе, всеки от тях, който струваше нещо, трябваше да го уважава за онова, което бе направил за фирмата. Не можеха да го корят, задето не ги е водил на лов за яребици в Шотландия, нали?

Вътрешният телефон звънна:

— Мистър Пинкни, съпругата ви е на втора линия. Искате ли да ѝ се обадите по-късно? — попита секретарката му Мери Сю.

— Не, свържете ме — отвърна Рандолф уморено.

— Здравей, Ранди, как мина денят ти?

— Истински ад.

— Казах ти, че не трябваше да уволняваш Джереми — напомни му тя нехайно. — Както и да е. Не забравяй, че сме на вечеря у семейство Хатън. В седем и половина.

— По-добре я отмени, скъпа. Няма да успея.

— Ранди! Обеща ми, че това няма да се отрази на съвместния ни живот. Минали са по-малко от двадесет и четири часа и ти вече променяш нещата.

— Не мога нищо да направя. Докато всичко това се уталожи, тук ще е доста напрегнато. Трябва да държа нещата в ръцете си. За да направя това, трябва да стоя тук. Моля те, разбери, скъпа, това е само временно.

— Добре, тогава отивам в Балтимор на гости при мама. *Временно* — натърти Линда. — Когато си готов отново да водиш нормален живот, знаеш къде да ме намериш.

Рандолф въздъхна. Покойната му жена, Сали, би разбрала какво му е на главата. Линда явно не желаше да разбере, а последното нещо, което му трябваше точно сега, беше допълнително да го притиска и тя. Всъщност, беше доволен, че ще заминава. Така щеше да има повече време.

— Не беше готов да се пенсионира и просто да участва в управителния съвет на *Ковингтън* и да си клати краката. Беше в разцвета си като ръководител, след няколко седмици навършваше петдесет и шест.

Рандолф бе наясно със статистиката. Никой вече не ценеше опита. Управителният съвет лесно би могъл да реши да му намери по-млад заместник с по-ниска заплата. Сега, когато Уелш бе свободен, какво би попречило на кучия син тайничко да се кандидатира за тази длъжност? Рандолф знаеше, че Джереми е изкусен в красноречието, на което се поддаваха в днешно време членовете на управителния съвет.

По ирония на съдбата, макар да беше го изгонил, Джереми все така си оставаше заплаха.

Рандолф завъртя коженото си кресло с лице към прозорците, които заемаха цялата стена и се загледа в покривите на любимия си град. Сега не бе подходящ момент да се изчаква. Сега бяха нужни енергични действия. Трябваше да заглуши упреците, преки или загатнати, които бе породило уволнението на Уелш. Трябваше да настъпи здраво, да накара *Уолстрийт* и акционерите да повярват, че той е фактор, с който все още трябва да се съобразяват.

Но как?

Изведнъж Рандолф разбра какво трябва да направи, озари го прозрение. Щеше да купи нова фирма, която да процъфтява под флага на *Ковингтън*. Веднага ще оповести намерението си. Една голяма придобивка не само щеше да бъде подходящ параван, но и щеше да

покаже на всички, че той все още е решен да постави *Ковингтън* сред най-големите и най-силните.

Рандолф се усмихна със задоволство. Фирмата му може и да беше под обсада, но той щеше да предприеме незабавни действия.

После му хрумна нещо друго. Да си присвои идеята на Джереми. Да намери инвеститори на *Уолстрийт* и самият той да превърне фирмата в частна. Ще му коства доста усилия да убеди управителния съвет, че това е правилна стъпка, но ако *Ковингтън* така и така е под обсада, те всъщност не биха имали избор, нали?

Ако фирмата се превърнеше в частна, всички щяха да спечелят много пари, а бъдещето на Рандолф като изпълнителен директор ще бъде сигурно като златото във Форт Нокс.

— Шийла! — извика Грейс Локууд от долния етаж. — На телефона. Да кажа ли да позвънят по-късно?

— Не, мамо, благодаря. Ще се обадя.

Шийла тъкмо слагаше Джеси да спи, но нещо ѝ подсказа да говори от стаята си. Инстинктът ѝ не сгреша, беше Йейл.

— Не мога да чакам до следващата седмица, за да те видя — каза той. — Промених графика си и сега съм свободен през уикенда. Ще го прекараш ли с мен?

— Да. — Вече нямаше смисъл да се прави на недостъпна. Шийла знаеше, че желае Йейл, колкото и той нея. Откакто го остави на летището преди няколко дни, непрестанно мислеше за него.

— Можеш ли да оставиш Джеси при родителите си? За целия уикенд?

— Ами да, но какво ще правим?

— Изненада. Искам те само за мен от шест часа в петък до неделя полунощ.

— Добре, твоя съм.

— Чудесно. Слушай, още съм на снимачната площадка и трябва да тръгвам. Ще те взема от вас в петък. Носи си бански костюм. И няма да ти трябват много дрехи. Извинявай, трябва да бягам.

— Добре. Ще се видим в петък.

Шийла затвори телефона и по лицето ѝ се разля блажена усмивка, докато отиваше до стаята на дъщеря си, за да я завие.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Лекият вятър прошумоля в страниците на книгата, която Шийла държеше в скута си, и ѝ напомни, че през последните пет минути не бе прочела нито ред. Тя се усмихна и остави книгата да се смъкне на пясъка. Долу до брега Йейл бе обграден от група хлапета, които му искаха автографи.

Изненадата на Йейл се оказа този уикенд за двама, само те двамата, в хотел *Клойстър* на един от островите край бреговете на Джорджия. Беше наел самолет за чартърен полет от Атланта до летище *Маккинън* на остров Сен Симон, а една лимузина ги откара до курорта. През последните два дни от време на време се наканваха да отидат да поплуват, да поиграят тенис или да се поразходят из обширната градина на хотела, но всъщност почти през цялото време се бяха любили.

Шийла вдигна книгата и слънчевите си очила и му извика:

— Търсят те по телефона. Спешно е.

— Добре, идвам — махна в отговор той.

Тя се загледа как Йейл дава още няколко автографа, а после учтиво се отделя от групата и се затичва по брега към нея.

— Всъщност никой не се обажда — обясни тя, когато Йейл се приближи достатъчно. — Просто си помислих, че би искал да се откъснеш за малко от тълпата обожатели.

— Благодаря. Те са мили хлапета, но ми писва.

— Все пак има нещо спешно.

Той я погледна разтревожен:

— Какво има?

— Не сме се любили поне от час. — Тя се усмихна прелъстително. — Време е отново да си само мой.

Той се засмя и я притегли към себе си:

— И къде ме искаш? — попита, като я целуна.

— Навсякъде — тя го поведе към апартамента им с изглед към океана. Затвори вратата и пусна пердетата. — Струва ми се, че не сме го правили единствено в килера на гостната.

— Хмм, обожавам килерите — каза той, като смъкваше банския си. — Ела първо да си вземем душ. Целият съм в пясък.

През целия уикенд Йейл и Шийла се бяха държали като несдържани тийнейджъри на задната седалка на някоя кола. Сексът с него беше страхотен и Шийла се чувстваше истински подмладена от това. Колкото повече получаваше, толкова повече го желаше. Любеха се, докато останеха без дъх и им се виеше свят, тогава спираха, за да похапнат плодове и да пият минерална вода и продължаваха, откъдето бяха спрели. Не бе останало и местенце по тялото ѝ, което Йейл да не е избродил с език, местенце от неговото, която тя да не бе целунала.

Понякога се редуваха да четат на глас в леглото. Йейл бе донесъл куп сценарии за телевизионни филми, които агентът му бе поръчал да прегледа. Но четенето никога не продължаваше дълго.

Но колкото и да бе възхитителен сексът, Шийла ценеше всеки миг насаме с Йейл. Странно беше как след толкова години омраза, отново се бе поддала толкова лесно на очарованието му. Чувстваше се страшно освободена от това, че е свалила преградите и откликва на топлината в усмивката му и нежния въпрос, стаен дълбоко в синия му поглед.

— Този уикенд е точно онова, от което се нуждаех — каза Йейл на Шийла. Бяха се любили под душа и сега лежах заедно на леглото, мокри и голи, и ядяха ябълка. — Искан ми се да можехме да останем по-дълго.

— И на мен. Да забравим за останалия свят и задълженията си. Ето това е животът. Не съм се чувствала толкова секси от години. От шест години, ако трябва да сме точни. — Шийла хвана ръката му и нежно целуна пръстите му. — О, Йейл, страшно ми харесва да съм с теб.

— И на мен. И това е само началото. Ще пътуваме до много места заедно, по целия свят. Можем следващия път да вземем и Джеси. Тя наистина е страхотно хлапе — додаде той. — Сериозно. Страхотно си я възпитала, Шийла. Странно е, но през онази вечер, която прекарахме заедно миналата седмица, забелязах у нея някои неща, които страхотно ми напомнят за мен самия на тази възраст. Казах ти, че наистина ми се иска да имам семейство. Знам, че прибързвам, но когато съм с теб, животът ми изглежда пълен.

— И с мен е така. — Шийла се наведе и го целуна по бузата: Сега след този уикенд, много ѝ се искаше да му каже за Джеси. Искаше ѝ се също да каже на Джеси за Йейл, но за жалост сама се беше оплела в онази история за женитбата си с австралийски дипломат. Ако сега кажеше на Джеси истината, след като я беше излъгала, дъщеря ѝ вече никога нямаше да ѝ вярва.

Ако кажеше истината на Йейл, той вероятно щеше да побеснее, че е родила детето му, без дори да му каже. Беше го лишила от пет от най-важните години от живота на Джеси. Не бе имал възможност да види как се ражда дъщеря му. Не бе я видял да се преобръща за пръв път в креватчето, да пълзи, да стои или да прохожда. Пропуснал бе първата ѝ усмивка, първия ѝ ден в детската градина.

Не, не можеше да каже на никой от двамата, макар да ѝ се искаше повече от всичко.

Разбира се, би могла да избере истината и да се надява, че всичко ще се нареди. Би могла да каже на Йейл и да се надява, че ще я обича още повече, задето е родила детето му. Все пак, продължаваше да се колебае. Да им каже ли, или не? Йейл и Джеси изглежда наистина се харесваха. Дали и двамата не биха се зарадвали да научат истината?

Да, реши тя накрая, истината винаги е най-доброто решение.

— Знаеш ли, интересно, че току-що спомена как Джеси ти напомня за теб самия като малък.

— Да. Предполагам, че искам да кажа, че се докосва до детето в мен или нещо такова.

— Не, повече от това е. Виждаш ли, има нещо, което трябва да ти кажа...

Телефонът звънна. Бяха казали на няколко човека къде могат да ги открият по спешност. Йейл я погледна:

— Аз ли да вдигна или ти искаш?

— Вероятно е за теб. Хващам се на бас, че пак е Ал. — Ал Райдър беше агентът на Йейл. Вече се беше обаждал два пъти, за да каже на Йейл да прочете сценариите.

Той вдигна телефона:

— Здравей, Ал — погледна страдалчески към Шийла. — Да, предполагам, че е подходящ момент. Какво има?

Шийла отиде до бара и отвори бутилка *Дом Периньон*. Отнесе го заедно с две чаши обратно до леглото и седна до Йейл, който говореше

по телефона, все още легнал. Преди да налее шампанското в чашите, тя взе бутилката и поля тънка струйка от врата му до корема. След това езикът ѝ се зае да проследи дирята от шампанското.

— Трябва да вървя, Ал — избъбри бързо Йейл по телефона. — Ще ти се обадя утре.

Той я повали на леглото и се претърколи върху голото ѝ тяло. Ухили се:

— Хей малката, водех сериозен разговор.

— Да, но аз имам сериозни намерения — прекъсна го тя.

Отново се любиха, а после Йейл наля шампанско в чашите и вдигна своята:

— За теб Шийла. За това, че отново се появи в живота ми. За какво говорехме преди да се обади Ал? Не започна ли да ми казваш нещо?

Шийла поклати глава:

— Не си спомням — излъга тя. — Сигурно не е било важно.

Моментът, когато искаше да каже на Йейл, бе отминал, отново бе променила решението си. В края на краищата, истината можеше да развали всичко.

Докато Джереми все още чакаше Шулц да реши дали да направи предварителна оферта за изкупуване на *Ковингтън* или не, Рандолф Пинкни продължаваше да се пече на бавен огън заради необмислените си действия. Общият дух в *Ковингтън* бе спаднал. Управителите бяха объркани от назначението на Джордж Рамзи, който в най-добрия случай си оставаше посредствен мениджър, за временно изпълняващ длъжността президент. Рандолф не беше се замислял колко обичан бе Джереми, нито колко усърдно бе работил действително. Да, Джереми имаше склонност да използва фирмените самолети за частни цели. Да, беше надхвърлял административните разходи. И все пак, сега Рандолф осъзна, че именно работохолизмът на Джереми му бе позволил да разполага с време да се превърне в изкусен играч на голф.

Рандолф знаеше, че Джереми е виновен и за това, че той самият се бе откъснал толкова от своята фирма. През последните няколко години Джереми бе поемал все повече и повече от отговорностите на Рандолф. Рандолф се бе самозаблуждавал, че нещата във фирмата

вървят толкова гладко само благодарение на неговото вещо управление и способност да разпределя отговорността. Сега бе принуден да признае, че не той, а Джереми бе стоял на кормилото. Сега разбираше защо Джереми бе искал поста му. Не че щеше да го получи.

Рандолф разбираше, че трябва по някакъв начин да внуши усещане за благополучие сред служителите на *Ковингтън* и то бързо. За тази цел се бе обадил на финансовите посредници на *Ковингтън*, за да ги осведоми за евентуалното си намерение да закупи друга фирма, чиито интереси да се слоят с тези на *Ковингтън*. Като възможности се обсъдиха няколко хранителни производства, както и малка хартиена фабрика, наречена *Ланфорд пейпър*. Хартиената промишленост доста бе пострадала от рецесията и *Ланфорд* не бяха успели да се съвземат. Все пак фирмата допаднаше на Рандолф. Той чувстваше, че старият Езра Ковингтън би се радвал, ако избере нея. Да, това можеше да е подходящ съюз, въпреки страховитите пророчества на Джереми относно хартиената промишленост.

Той, разбира се, далеч не бе сигурен, че ще осъществи покупката. Все повече го привличаше идеята да ръководи изкупуването на *Ковингтън*. Но докато съставя плановете си, разглеждането на възможни предприятия за покупка отклоняваше вниманието на останалите от истинските му намерения.

Мери Сю позвъни:

— Мистър Пинкни, на телефона е Рик Даймънд, синът на Р. Ч. Даймънд. Казва, че трябва да обсъди нещо важно с вас.

Първият порив на Рандолф бе да отклони разговора, но после нещо му подсказа да вдигне телефона:

— Здравейте, мистър Даймънд. Какво мога да направя за вас?

— По-важно е, струва ми се, какво може да направи баща ми за вас.

— Не мисля, че би могъл да направи нещо за мен.

— Елате довечера в апартамента на Р. Ч. в хотел *Хилтън*. Мисля, че имаме да обсъдим някои интересни идеи. Пет и половина удобно ли ви е?

Рандолф помисли няколко секунди. Не харесваше Даймънд, но какво би станало, ако го изслуша? Точно сега трябваше да си запазва всички възможности.

— Шест би било по-добре.

— Значи в шест — съгласи се любезно Рик. — Очакваме ви тогава.

— Р. Ч., от три дни разучавам детайлно *Ковингтън* — каза Рик на баща си малко преди шест същата вечер. Чакаха да пристигне Пинкни. — Има слаби места, но общо взето фирмата е здрава.

Р. Ч. кимна:

— Може да се обере доста каймак. Дълго време е била управлявана прекалено традиционно. Човекът, който ѝ вля малко живот напоследък, бе Уелш. Проблемът на Уелш е, че той е отговорен и за част от каймака. Всички тези бейзболисти и други знаменитости, на които плаща, за да се появяват на търговски събрания и да разказват вицове. И откритият шампионат по тенис на *Макгрегър суп*. Сър Виктор ми каза, че Уелш си е опитвал силите и в международните сделки, но кой знае дали е вярно. — Р. Ч. си наля минерална вода и прибави няколко стърготини лимонова кора. — Сега, когато Уелш е отстранен, време е да се подготвим за действие. Фирмата се задъхва, а акциите падат.

— Знаеш ли, Р. Ч., колебая се единствено, защото може да настане бъркотия.

— Колкото по-голяма, толкова по-добре. Аз затова го правя — ухили се доволно Р. Ч. — Обичам битките.

— Подозирам, че и Сам Шулц се интересува от *Ковингтън*. Той никога не ми го е казал, не и *открито*, но снощи Катлийн спомена нещо интересно.

— Нима? И какво беше то? — Р. Ч. никак не беше въодушевен от новата приятелка на Рик. Имаше чувството, че Катлийн използва сина му. Тя бе по-възрастна от Рик и Р. Ч. смяташе, че изглежда *поизхабена*.

— Катлийн се е сприятелила с няколко души в офиса, включително една от служителките на име Харпър Барнс — започна Рик с поверителен тон. — Така и не разбрах точно с какво се занимава Харпър. Официалната ѝ длъжност е консултант, но се говори, че е любовница на Сам.

— Е, и?

— Вчера Катлийн и Харпър отишли да пийнат заедно след работа. Разговорили се приятелски. Тя разказала на Катлийн за

безумното съперничество между Сам и брат му Едгар. Явно една от основните консултантски услуги, които Харпър извършва за Сам, е да пътува до Ню Йорк, за да следи Едгар.

— Е, и?

— Мисля, че Сам се интересува от *Ковингтън* заради Едгар. Струва ми се, че Едгар Шулц ще се опита да завладее *Ковингтън*.

Р. Ч. се облегна назад в стола си и погледна сина си със смесица от съжаление и презрение:

— Синко! — въздъхна той. — Впечатлен съм, че работиш толкова усърдно за мен през последните няколко дни. Но онова, което не ти е ясно, не би се побрало в библиотеката на Конгреса.

Рик усети как стомахът му се свива:

— Какво искаш да кажеш?

— Разбира се, че Ед Шулц иска *Ковингтън*. Нали точно заради него и аз се захванах с тях, по дяволите! Не мога да понасям това копеле. А ако и Сам влезе в играта, още по-добре. Ще натрия повечко носове.

На вратата се позвъни.

— Пинкни е. Искам да си мълчиш по време на срещата — нареди Р. Ч. на Рик. — Предложи му питие, допълвай чашата му, но не се обаждай, разбра ли? А сега иди да отвориш вратата!

Рик посрещна Пинкни, попита го какво ще пие и отиде да му донесе уиски със сода.

— Радвам се да ви видя пак, мистър Пинкни — Р. Ч. здраво разтърси ръката на изпълнителния директор.

Пинкни кимна сковано. Явно се чувстваше неудобно на тази среща след последния си сблъсък с Р. Ч.

Р. Ч. обаче се държеше сякаш работеха заедно много отдавна:

— Умен ход, че махнахте Уелш. Той искаше да ви измести.

— Какво? А... да.

Р. Ч. забеляза, че Пинкни изглежда изненадан, че той знае за това, макар положението във фирмата да беше ясно за всеки, който си направи труда да се вгледа по-внимателно. Хрумна му, че може би Пинкни е по-изостанал, отколкото бе мислил в началото. Но може би просто се преструваше пред него.

— Струва ми се, че е доста щастливо стечение на обстоятелствата, че започнах да събирам пакет от акции на *Ковингтън*.

Сега ще бъде по-полезен, отколкото предполагах навремето — послъга от учтивост Р. Ч.

— Защо ме извикахте тук днес? — попита малко превзето по-възрастният Пинкни.

— Има някои неща, за които трябва да поговорим. Някои неща, които трябва да научите за мен.

— Например?

— Рандолф... Нямате нищо против да ви наричам така, нали? Аз съм човек с разностранни интереси и тези интереси са ме направили доста богат. Но онова, което трябва да знаете, е, че никога не се захващам с някоя фирма само за да я разпердушия. Фирмата трябва да има необикновени качества и голям потенциал. Трябва да ме привлича по необясними причини. Виждате ли, аз не купувам фирми, а после да ги зарязвам. Наемам най-добрите възможни управители, разбира се, но парите са мои и аз рискувам и бих бил глупак да оставя нещата на самотек.

Пинкни отпи от питието си и кимна замислено. Явно беше разбрал какво ще последва, но все пак не каза нищо.

— Искам *Ковингтън* — заяви направо Р. Ч. — Но промених плановете си, откакто разговаряхме последния път. Виждате ли, струва ми се, че *Ковингтън* скоро ще се разиграва. След като Уелш е уволнен, *Ковингтън* е лесна плячка. Някои акули ще се съюзят с Уелш и ще налетят. Вие ще трябва да се защитавате — отбеляза Р. Ч., — а това не е най-добрата позиция.

Пинкни пресуши чашата си:

— Какво предлагате, Р. Ч.?

— Съюзете се с мен. Нека бъда вашия благороден рицар. На мен ми трябва силно ръководство в *Ковингтън*, трябва ми *вие* — уточни Р. Ч. с убедителна искреност. — Двамата можем да удържим всички атаки. Управителният съвет ще бъде на ваша страна и на ничия друга. Държете ги в джобчето си. Нека само другите да опитат. Нека Уелш да крои планове как да се върне в ръководството. Няма да успее, защото вие ще разчитате на мен — заяви Р. Ч. и удари рязко по облегалката на стола. — Можем да бъдем страхотен екип. Какво ще кажете?

— *Ковингтън* не се разиграва. И няма да се разиграва. Вземам мерки...

Р. Ч. бе сигурен, че старият блъфира и се опитва да не изглежда прекалено угрижен.

— Още *отровни хапове!* Хайде, Рандолф, каквото и да правите, е твърде късно, по дяволите. Ковингтън ще бъде купен без значение дали го желаете или не. Каквото и да направите. Нямайте избор, по дяволите! Аз съм тук заради вас, за да ви предложа помощта си. С мен можете да останете в *Ковингтън*. Без мен, е, кой знае какво може да стане...

Пинкни пое новото питие, което Рик му подаде.

— Не съм обещавал нищо, нали разбирате, но ако се съюзя с вас, предполагам, че ще остана изпълнителен директор?

— Точно така — увери го Р. Ч. — Аз ще бъда председател на управителния съвет. Коуви Хилиърд е с твърде крехко здраве, за да заема този пост още дълго.

— Вземате много власт, Р. Ч. Като председател, ако искате, можете да поискате управителният съвет да ме уволни. Може само да ме използвате при изкупуването, а после да ме изхвърлите.

— Мога, но защо, по дяволите, бих го направил? — отвърна Р. Ч. с доста убедителен тон. — Вие сте ми нужен, Рандолф. Нужен ми е вашият опит. Вие сте работил в *Ковингтън* през целия си живот. Познавате фирмата из основи. Както казах преди малко, ще бъдем един екип, приятелю.

Пинкни поседя без да каже нищо. Р. Ч. се възхити от това как умело играеше.

— Освен това — продължи Р. Ч., — съм готов да ви предложа петнадесет процента безлихвени акции в новото предприятие, които да си разделите с управленския екип, който ще ви оставя лично да изберете. Рандолф, такова предложение човек получава веднъж в живота си. Ще уловите не обикновена, а златна рибка.

Пинкни кимна недоверчиво:

— Ще трябва да помисля.

— Разбира се. Само не мислете твърде дълго. Фирмата всеки момент ще се взриви. Трябва да сте приготвили и заредили оръжията си. Трябва да сте предупредили управителния съвет и те да са готови да ви подкрепят.

— Добре — Пинкни стана. — Ще ви се обадя след няколко дни.

— По дяволите! Няколко дни е твърде дълъг срок! Утре, или сделката пропада. Рик, изпрати госта ни. Обадете се довечера, ако имате въпроси, Рандолф. Ще си бъда тук цяла вечер.

Докато се връщаше от асансьора, Рик почувства възхищение и облекчение. По дяволите, каза си той, няма смисъл да се чувствам неспособен до Р. Ч. Той беше майстор, да му се не види! Само как се беше справил с Пинкни. А Пинкни беше ветеран от много подобни битки.

Рик застана на вратата и погледна как баща му си палеше тънка пура. Усети прилив на възхищение, което бе почти обич. Учи се, Рик, повтори си наум, учи се от майстора.

— И така, как мина според теб? — попита той, като влезе в стаята.

— Фасулска работа — ухили се Р. Ч. — Направо фасулска работа.

Докато чакаше момчето от гаража да докара колата му, Рандолф се поздрави с блестящо изнесената среща с Даймънд. Беше се държал спокойно, беше доказал на Даймънд, че не може да го изтика. По дяволите, Р. Ч. Даймънд имаше нужда от него! Не биваше да изглежда твърде нетърпелив, когато приема предложението на магната, затова щеше да се попазари за още няколко добавки. Все пак се поздрави с късмета си — Р. Ч. се бе появил тъкмо навреме.

Рандолф се усмихна на момчето и му даде щедър бакшиш. Да, беше готов за битката. След няколко дни можеше да получи всичко. Това парвеню, Джереми, щеше да разбере каква грешка е допуснал, като го е подценил.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Шийла и Дейвид приключиха с доклада си за вътрешнофирмения имидж на *Ковингтън*. Бяха провели телефонна анкета с подбрани служители от всички отдели и подразделения на *Ковингтън* и бяха съставили списък с препоръки за промени, които да подобрят условията за живот на работещите тук. Убедени бяха, че това е предвидлив ход.

Проблемът беше в това, че нямаше на кого да представят новаторския си доклад.

Фирмата работеше на забавени обороти. Шийла изпрати по факса писма и бележки до Пинкни и новия президент Джордж Рамзи и до всички по-висши ръководители, но сякаш никой не го беше грижа за ВИП и за онова, по което работеха. Сякаш фирмата вече не беше един жив и дишащ организъм.

Ковингтън интернешънъл изведнъж бе се превърнал в Кома интърнешънъл.

Изминала бе по-малко от седмица, откакто Джереми си бе отишъл и тя се надяваше, че летаргията, обхванала фирмата, е само временно състояние. Ако не беше така, Шийла се боеше, че само след броени дни някой ще реши да изплати на ВИП договорената сума и да ги прати у дома. Ако това станеше, щяха да получат парите, но не и препоръките на крупна фирма, които така отчаяно им трябваха, за да привлекат други платежоспособни клиенти.

Рандолф Пинкни уж бе големият им защитник, но сега, предположи Шийла, бе твърде зает с по-големи неща, за да обръща внимание на нея и ВИП. На няколко пъти се бе опитала да го намери по телефона, но той изглежда не приемаше никакви обаждания, или поне не нейните обаждания.

— Искаме да продължим с въвеждането на нещата, които препоръчваме в доклада си, но никой не се наема да ни упълномощи. Чувствам, че се носим по течението — оплака се Шийла на Джереми, докато обядваха. Бяха се срещнали в центъра в доста дълнопробно кафене, далеч от централата на *Ковингтън*.

— Не можеш ли да се свържеш с Пинкни?

— Не, струва ми се, че той се е скрил в дирекцията — отвърна тя. — С Дейвид започваме да се чудим кой командва. Междувременно, на нас ни хрумват всички тези чудесни новаторски идеи как да превърнем *Ковингтън* в идеалното работно място. Това са планове, които други корпорации не само ще харесат, но вероятно ще поискат да приложат.

— Скромно казано — засмя се той.

— Извинявай, Джереми! Сигурно се увличам. Не ми се иска да те занимавам с всичко това. Просто с Дейвид не знаем към кого да се обърнем.

— Какви са идеите ви?

— Няма да ти се слушат. Имаш си достатъчно на главата и без тях.

— Не, разкажи ми накратко. Това ме интересува.

— Има няколко части. Едната е насочена към управата и осигурява връзка на хората с по-голяма власт и прекия потребител. Така ще се премахнат управленските нива и ще се съсредоточите върху екипи, които ще работят по-добре. Това би опростило и цикъла на въвеждане на нови продукти.

— Дотук ми харесва. Друго?

— План за създаване на непрекъснат диалог между висшето ръководство, включително изпълнителния директор, и служителите от целия конгломерат. — Тя бе започнала малко неохотно, но постепенно се разпали. — Виждаш ли, *Ковингтън* ще бъдат Съвет на служителите, съставен от работници, подбрани от различни нива и подразделения. Съветът ще предупреждава управата за проблеми и затруднения във връзките, които възникват навсякъде във фирмата. Има още много, но накратко е това. — Шийла се облегна назад и се усмихна със задоволство. — Божичко, приятно е да се говори с теб. Иска ми се да беше още в *Ковингтън*.

— Ще се върна, не се безпокой. Бих искал да получа копие от доклада ви. Струва ми се, че биете в целта в много отношения.

— Има неща, които няма да ти харесат. Служителите се дразнят например от всички надбавки, които получава управата. Не само в *Ковингтън*. Знаеше ли, че разликата в заплатите на администраторите и работниците е много по-висока в Съединените щати, отколкото в

Германия или Япония? Намаляването на разходите трябва да започне от ръководството.

— Значи, ако се върна в *Ковингтън*, ти би предложила да ми намалят заплатата и да ходя на работа на автостоп?

Тя се разсмя:

— Нещо такова.

— Със сигурност знаеш как да спечелиш сърцето на един директор.

— Знаех си, че няма да ти хареса.

ДжерEMI отхапа от сандвича с бекон и маруля, сдъвка го и го глътна преди да заговори отново:

— Знаеш ли, принудителното ми оттегляне ми даде доста време за размисъл. Интересно е, че ми казваш всичко това, защото аз се бях замислил сериозно накъде би трябвало да върви корпоративна Америка.

Той отхапа още една хапка и я сдъвка замислено. Шийла опитваше салатата си и търпеливо чакаше да продължи.

— Пропуснах осемдесетте години. По онова време вече работех, но далеч нямах достатъчно власт да грабна големите пари, които се подхвърляха над *Уолстрийт*. Бях потиснат, че работя за Рандолф, защото знаех, че мога да постигна повече. Сега осъзнавам нещата, които съм вършил неправилно, областите, където моите ценности не са били истинските — продължи ДжерEMI искрено. — Сега съм решил, че ако не успея да направя състояние, поне ще се появя на корицата на списание *Форчън* като ръководител на най-солидната фирма в Съединените щати. Виждаш ли, всичко се свежда до въпроса колко пари са ти достатъчни. Истината е, че аз мога да понеса намаление на заплатата. Печеля повече от достатъчно, за да покривам разходите си. Преди няколко седмици все още си мечтаех да стана милиардер. Сега знам, че наистина по сърце съм бизнесмен. Щом се отнася до *Ковингтън* или някоя друга фирма, бих се променил, за да вървя икономически в крак с времето.

Шийла го слушаше с изненада. Пред нея седеше човек, който щеше да спечели милиони, ако планът му за изкупуване на *Ковингтън* успееше. Зачуди се дали говореше искрено или просто опипваше почвата. Реши, че е второто.

— Знаеш ли, докато ние все още работим за *Ковингтън*, а ти не — отбеляза Шийла, — струва ми се, че не би било редно да ти дам копие от доклада ни. Съжалявам.

— Справедливо. Смяташ ли, че ще бъде почтено да ми кажеш повече? Нали знаеш, като на приятел, с който споделяш.

— Предполагам, след като не си в състояние да го използваш — съгласи се Шийла. — И без това никой друг не иска да ме изслуша.

— Благодаря. Оценявам това, че отделяш време на падналия от ангел.

— Сега пък ти скромничиш — каза тя през смях.

След обеду, докато караше обратно към *Ковингтън*, Шийла си мислеше колко е започнала да харесва Джереми. Беше толкова различен от първото ѝ впечатление от него. Знаеше, че и той я харесва, но в това нямаше сексуални нотки. Беше просто взаимно уважение на колеги и тя се радваше на задълбочаващото се приятелство помежду им.

Не можеше да повярва, че Джереми може да е говорел сериозно, че смята да се бори за по-добър свят. Все пак бе започнала да се надява. Ако бе говорил сериозно и ако се върнеше в *Ковингтън*, Джереми би могъл да бъде наистина полезен, помисли си тя. Особено ако последва препоръките от доклада на ВИП.

Докато паркираше на мястото си, забеляза, че единият край на паркинга е отделен с въжета за някакво ремарке и няколко големи камиона. Наоколо имаше кабели, камери, прожектори и отражатели. Хора с бейзболни шапки и радиотелефони местеха зяпачите насам-натам. Снимачният екип правеше тридесетсекундния телевизионен клип на *Ковингтън* за новата национална рекламна кампания и поне стотина зяпачи се бяха заплеснали по важния американски ритуал на рекламните снимки.

Шийла не искаше да разсейва Йейл, затова остана зад другите да погледа. Той започна славословието си, но се запъна на няколко думи и провали снимките. Засмя се, извини се и започнаха отначало. След още няколко неуспешни старта режисьорът реши да смени ъгъла на снимане, защото слънцето се беше преместило.

Йейл застана отстрани да почака. Шийла тъкмо се канеше да отиде при него, когато Уйизи Хол се втурна нататък. Шийла се загледа как по-младата жена започна оживено да бърбри с Йейл, а той се усмихна и насочи цялото си внимание към нея. Докато говореха, докосна голото ѝ рамо, после изтри нещо от бузата ѝ, а Уйизи се засмя и го потупа по ръката. Двамата изглеждаха твърде близки, за да се срещат за пръв път.

Раздразнена, Шийла се измъкна и се качи в офиса си. Да види Йейл да флиртува така с друга жена я бе върнало към спомена за миналото. Тя се убеди, че той още си е предишният Йейл, въпреки че се кълнеше в противното. Ако край него имаше някоя привлекателна жена, Йейл непременно се опитваше да я сваля. Правеше го инстинктивно, както кучетата мъжкарят маркират дърветата.

А и Уйизи. Уйизи знаеше, че Шийла отново се е обвързала с Йейл, но ето че се беше изконтила в минипола и блузка без ръкави и уж невинно го докосваше с великолепно поддържаното си тяло. На Шийла ѝ хрумна, че може би Уйизи е преследвала по този начин и Брус. Ако бе така, вероятно Брус просто не е могъл да устои. Това, разбира се, не обясняваше другата жена, онази, с която Уйизи го бе видяла. Ако Уйизи казваше истината.

Вече в офиса си, Шийла разказа на Дейвид за обяда си с Джереми:

— Направо ми е мъка, че той не е вече в *Ковингтън*. Идеите ни много му харесаха.

— Да, винаги улучваме най-подходящия момент. Само ако бяхме завършили доклада преди седмица. — Дейвид ѝ подаде куп писма и съобщения. — Йейл се обажда около седемнадесет пъти.

Телефонът звънна.

— А това вероятно е осемнадесетият. Ти се обади.

Шийла вдигна. Дейвид беше прав.

— Здравей, значи се върна. Трябва да е била уморителна среща.

— Мина добре — отговори тя студено.

— Аз съм долу, в нечий офис. Мисля, че ще снимаме още четири-пет часа. Няма ли да слезеш да гледаш? Липсваш ми.

— Заета съм.

— Но все пак ще ходим на вечеря, нали?

— Струва ми се, че трябва да си дадем свободна вечер.

— Защо? Утре заминавам за Лос Анджелис. Няма да ме има цяла седмица. — Йейл замълча. — Какво има, Шийла? Какво се е случило?

— Бях на снимките, отзад. Вие с Уйизи Хол изглеждахте погълнати един от друг.

— Коя е Уйизи Хол?

— Дребничка, тъмнокоса и апетитна.

— А, тя ли! Дойде и ми се представи като твоя приятелка. Значи това била работата. Ревнуваш.

— Защо не? Двамата изглежда се разбирахте чудесно.

— Не мърдай от там. Качвам се. Искам да поговорим за това още сега.

Той пристигна след минута, поздрави Дейвид сърдечно, после издърпа Шийла в офиса ѝ и затвори вратата след себе си.

— Не искам това да се случи още веднъж — започна предупредително той. — Не искам ревността ти отново да развали всичко между нас.

— И аз не искам твоето женкарство да го развали — сопна се тя. — Знаеш ли, наистина не е необходимо да сваляш всяка жена, която срещаш. Толкова важно ли е за теб да бъдеш жребеца на Холивуд?

Той седна на въртящия се стол зад бюрото ѝ и въздъхна уморено:

— Не е така Шийла, *вече не*. Виж, разбирам защо си бясна, но и ти трябва да разбереш. Не аз ги свалям, *те* ме свалят. Аз трябва малко да флиртувам, това е реклама за шоуто ми.

— А-а, *реклама*. А аз мислех, че е нещо друго.

— Говоря сериозно. Като част от телевизионния ми образ от мен се очаква да се държа по определен начин — обясни той. — Продуцентът ми го очаква и почитателите ми също. Хората си мислят, че аз съм Дан Грийн. Така че като някой гаден рекламиран продукт, когато съм пред хора, трябва да флиртувам с жените, да отговарям на представата им. То е нещо невинно. Те искат Дан Грийн, *а не мен*. Така си осигурявам висок рейтинг.

— Разбирам. Значи ти трябва да сваляш цялата женска публика за доброто на шоуто — обобщи Шийла саркастично. — Толкова си самонадеян. Наистина ли очакваш да повярвам на това?

— По дяволите, Шийла, това е самата истина! — изрева той. — Станал съм знаменитост. Колкото и да са добри парите, ми се иска никога да не бях получавал ролята в този сериал. Вече никой не вижда в мен актьора Йейл Холандър, единствено Дан Грийн. На никого не му пука какъв съм всъщност. На никого не му пука, че бих дал всичко, за да играя Хамлет в Държавния театър.

Той отвърна поглед и се озъби на стената.

Шийла го изгледа скептично. Искаше ѝ се да му повярва, но дали можеше? Йейл не беше се променил, това бе основното в случая.

Тъй като тя не продума, след малко той отново я погледна:

— Хайде, Шийла, не пускай зеленоокото чудовище отново по петите ми. Онова, което правя навън, не означава нищо. Когато двамата с теб сме сами, тогава е истинско. Никой друг не ме интересува. В края на деня искам да бъда с теб. Не разбираш ли? С теб мога да се отпусна и да бъда самият себе си. — Той разтвори ръце.

— Ела тук. Ти си тази, която обичам.

Гневът на Шийла се стопи. Ако можеше да се отърси от предубежденията си, в онова, което каза той, имаше смисъл. Част от Йейл наистина принадлежеше на публиката, това не би трябвало да има значение за нея. Ревността я бе накарала да забрави, че само пред нея се разкриваше истинската му същност. Йейл ѝ бе показал многократно, че е жената на живота му.

— Извинявай, скъпи — отстъпи тя. — Предполагам, че ми е трудно да разбера постоянното напрежение, на което си подложен. Сигурно е трудно. Никога няма да знам какво е да си известен и толкова желан от публиката.

— Ще го разбереш малко по-добре, щом се оженим. Тогава всички тези жени ще ревнуват от теб.

— Да се оженим?

— Смятах да ти поискам ръката на някое по-романтично място. — Той се усмихна с ирония и огледа претъпканото пространство на офиса ѝ, широк едва четири на три. Тъй като само временно работеше тук, Шийла изобщо не беше се постарала да го направи по-приятелски. Стените бяха чисто бели и голи, а мебелите изглеждаха точно учрежденски.

— Йейл, ти можеш да направиш всяко място романтично. — Тя се настани удобно в скута му и провеси краката си през облегалката за

ръцете.

— Това да ли означава?

— Не бързай толкова. Трябва да обмисля много неща.

— Не, не трябва. Просто го кажи. Да.

— Мога да ти кажа в най-добрия случай твърдо *Може би*. — Тя го целуна нежно по челото.

— Трябва ли да се чувствам щастлив след твърдо *Може би*?

— Когато започвахме да излизаме отново заедно, ти казах, че напоследък животът ми доста се обърка. Преди по-малко от месец бях сгодена за Том. — Тя се измъкна от скута на Йейл, изправи се и развълнувано продължи. — Сега се възстановявам. Уязвима съм. Не е подходящ момент да взимам важни решения за бъдещето.

— Понякога трябва да се оставиш на порива на чувствата и да не обмисляш нещата дълбоко.

— Като твоя брак с онзи модел? Йейл, това не е само между теб и мен. Трябва да мисля и за Джеси.

— Джеси е страхотно хлапе. Ще бъде добър баща, обещавам ти.

— Да... струва ми се, че ще бъдеш — кимна тя. — Но точно заради Джеси не мога да си позволя да правя прибързани неща. Скъпи, трябва да признаеш, че всичко стана твърде бързо.

— На нас не ни е за пръв път. Имаме общо минало. Разликата е голяма.

— Не мисля, че миналото ни е в наш плюс — намръщи се тя. — Макар че и двамата сме пораснали през последните шест години. Все пак, да те делия с милиони други жени, които зная, че те искат... Честно казано, не зная дали бих могла да привикна с това.

— Ще бъда *твой*, Шийла! Не бива да ревнуваш от никого. О, божичко, колко е часът? — Йейл погледна часовника си. — По дяволите! Сигурно ме търсят навсякъде. Трябваше да се върна на снимачната площадка преди двадесет минути. Не ми се щеше да ти направя предложение и да изчезна. Ще поговорим по-късно.

Йейл хукна навън, а Шийла прекара останалата част от следобед в някакъв романтичен унес. Представи си какъв би бил животът ѝ, ако се омъжи за Йейл. Имаше доста доводи против, но сега се съсредоточи върху добрите страни. Знаеше, че е смешно да седи в офиса си и да мечтае като влюбена ученичка, но бе решена да се наслаждава на това ново блаженство докато може.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Джереми се огледа в бара на *Риц-Карлтън* и забеляза Катлийн Симънс, която седеше на една маса. Тя го видя в същия момент, усмихна се и му махна. Джереми отиде при нея и тъкмо ѝ протягаше ръка, когато тя се изправи и доста свойски го целуна по устните.

— Здравей, Джереми — изрече тя дрезгаво. — Чудесно е, че се виждаме пак. Радвам се, че дойде толкова бързо.

— Ами и аз се радвам да те видя. — Той седна срещу нея и си поръча бира. Тя вече държеше чаша с нещо прозрачно и газирано. — Каза, че имаш да ми съобщиш нещо.

— Хмм — тя отпи от питието си, — ще стигнем и до това. Има време. Първо ми кажи как си, Джереми. — В тона ѝ се долавяше нотка на загриженост. — Бях смаяна като научих, че вече не си в *Ковингтън*.

— Приспособявам се. Животът продължава — отвърна приветливо той.

Нещо в Катлийн го караше да се чувства неспокоен. Може би, защото усещаше, че се интересува от него не само по работа. Вечно се срещаха, уж съвсем случайно и той бе започнал да се чуди дали наистина беше чиста случайност. А този следобед тя му се беше обадила изненадващо и му бе казала, че трябва спешно да се срещнат, колкото се може по-скоро.

Имаше нещо странно в това. Катлийн сякаш винаги знаеше какво става в живота му. Всичко, което той знаеше за нея, беше, че работеше за Шийла, а сега в *Аркадия ентърпрайзиз*, конгломерата на Сам и Крейг Шулц.

— Светът на корпорациите е толкова интересен — въздъхна тя. — Винаги пълен с интриги.

— Може би. През повечето време е доста досадно.

— После реши да я подсети. — Страхувам се, че нямам много време. Имам среща за вечеря.

— С Шийла ли?

— Какво? Не, с един бизнес партньор.

Тя изглеждаше доволна:

— Надявах се да се опознаем по-добре. Предполагам, че ще трябва да го оставим за друг път, когато не бързаш толкова. — Тя отметна кичур коса от лицето си и се усмихна замечтано. — Искан ми се да те попитам толкова неща. За Атланта, за теб самия. Нали знаеш, че се преместих тук за постоянно.

Значи, *това* беше! Катлийн бе самотна. Надяваше се, че ще може да се измъкне скоро, без да изглежда неловко. Нямаше нужда от жена в живота си. След последния случай с Шарлот щеше да мине много време, преди да се остави някоя жена да го съблазни.

— Ще срещнеш нови хора — увери я той. — Може да ти трябва малко време, но общо взето Атланта е приятен град.

— Предполагам. — Тя се вгледа продължително в лицето му. От това той се почувства още по-неудобно. — Как е Шийла?

— Добре. VIP все още работят за *Ковингтън*, макар, струва ми се, да им е малко трудно след промяната.

— Хмм.

Джерери допи набързо бирата си. Искаше да се махне от тук:

— И така, Катлийн, какво има?

— Пийни още една бира, Джерери. И ми поръчай, моля те, още една водка с тоник.

— Разбира се. — Той махна на сервитьора и се опита да погледне часовника си незабелязано.

— Ти си толкова добър ръководител, Джерери. Направо е срамота, че са постъпили така с теб.

— Катлийн, не ми се ще да те припирам, но защо ми се обади?

— Казах ти. Разполагам с информация, която мисля, че те интересува. — Тя отново го погледна замечтано.

Какво иска тя, зачуди се Джерери. Защо не каже каквото има да казва. Изведнъж се досети:

— *Колко* искаш за тази информация?

— *Какво!* Джерери, искам само да ти помогна. Как смееш да мислиш, че ще се опитам да ти измъкна пари.

— Съжалявам — смънка бързо Джерери. — Наистина не исках да те засегна. Извинявай.

— Всичко е наред, разбирам. В света на бизнеса всеки иска нещо. — Катлийн го загледа с открито обожание. — Но аз нямам други

подбуди, освен че ти ми харесваш и съм загрижена за теб. Исках да ти помогна като на приятел.

— Това е много мило от твоя страна, но какво всъщност искаше да ми кажеш? — отново попита той, с досада.

— Това е строго поверително. Трябва да ми обещаеш да не казваш на никого.

Джереди кимна:

— Разбира се.

— Моят шеф, Сам Шулц, се интересува от *Ковингтън*. — Тя го погледна бързо, за да види как ще реагира. — Искан да го изкупи, нали разбираш?

— Така ли? — Това наистина беше новина.

— Не само това. Р. Ч. Даймънд също иска да завладее фирмата. Хванал се е с Рандолф Пинкни. Така че, виждаш ли, помислих си, че трябва да говориш със Сам и да се съюзиш с него. Мога да го уредя.

— Не, благодаря. Все още се опитвам да сложа ред в живота си. Не искам дори да мисля за *Ковингтън* — излъга той.

— Но Сам може да ти помогне — настоя Катлийн.

— Сам ли те изпрати?

— Не, разбира се. Дойдох по свое усмотрение. Както ти казах, всичко това е тайна. Казвам ти го, защото искам да ти помогна отново да се изправиш на крака, Джереди.

— Откъде знаеш за Даймънд и Пинкни? Сам ли ти каза?

— Не. Имам близък приятел, който познава Р. Ч. много добре. Повярвай ми, това е съвсем поверителна информация. Всичко е скрито-покрито.

— Разбирам. Но няма доказателства. Като познавам Пинкни, ми е много трудно да повярвам.

— Приятелят ми е бил там, когато са се срещнали Р. Ч. и Пинкни.

— Не ти вярвам. — Джереди стана нападателен. — Много се съмнявам, че Даймънд би обсъждал строго поверителни въпроси пред някой друг. Говориш ми пълни глупости, Катлийн. — Той пресуши бирата си.

— Вярно е. Всяка дума — закле се тя. — Добре, слушай. Приятелка съм на сина на Р. Ч., Рик. Той е луд по мен — похвали се тя,

после сбърчи чело. — Може да си имам доста проблеми, задето съм ти казала.

— Разбирам и ти благодаря. — Ако информацията на Катлийн идваше направо от сина на Даймънд, тя вероятно беше вярна. Разбира се, съществуваше възможността да са я изпратили или Рик Даймънд или Сам Шулц, за да го изработят. Не, отхвърли тази мисъл той. Катлийн казваше истината, почти бе сигурен в това. Тя искаше да му направи добро впечатление. Искеше да го спечели. — Нещо друго?

— Това не е ли достатъчно? — попита тя изненадана. — Мислех, че ще си сащисан от новината.

— Да, да — смотолевы той. — Благодаря ти, че ми се обади за това, Катлийн. Обещавам ти, че ще остане съвсем поверително.

Катлийн сложи ръката си върху неговата. В начина, по който го направи, имаше едновременно стеснителност и интимност.

— Знаеш ли, промених решението си. Има нещо, което ще ти поискам.

О, боже, ето че се започва, помисли Джереми.

— Вечеря — заяви ведро Катлийн. — Можеш да ме заведеш на вечеря в замяна на помощта ми.

— Разбира се, Катлийн. Ще го направим. — Този път той открито погледна часовника си. — Страхувам се, че трябва да бягам... Закъснявам. Благодаря ти за всичко.

— Кога?

— Какво *кога*?

— Кога ще вечеряме заедно? — каза тя раздражено. — Да си определим среща.

— Не си нося бележника — смънка той, макар да не беше вярно. — А и ще бъда извън града. Ще ти се обадя.

— Не забравяй. След всичко, което направих за теб. — В гласа на Катлийн изведнъж се промъкна нотка на враждебност.

— Непременно. — Той се усмихна и се опита да изглежда искрен. — Благодаря ти, Катлийн. За всичко. Хубаво е да ме държат в течение какво става със старата ми фирма, макар вече да не съм в нея.

Той остави на масата пари за питиетата.

— До скоро.

— Надявам се да е скоро. — Тя не се усмихна в отговор.

Джереми излезе бързо навън. Реши да не използва телефоните във фойето на хотела, за да не се сблъскат пак. Затова вървя няколко преки, спря до един автомат и се обади в Ню Йорк. После взе мазератито си от гаража на *Риц-Карлтън* и си тръгна за вкъщи, сам. Нямаше среща за вечеря, чакаше го само рулото *Стефани* на мисис Аткинс. Отбеляза си наум да се обади на Катлийн след седмица. Наистина бе задължен да я изведе да хапнат, след като му бе дала толкова информация.

Но реши, че ще се опита да се измъкне с обяд вместо вечеря.

На следващата сутрин Джереми се видя с Едгар Шулц на тайното им място за срещи на *Ривърсайд драйв*. Беше взел много ранен полет до Ню Йорк и бе пристигнал в апартамента малко преди осем.

Шулц вече го чакаше там.

— Радвам се да те видя, Джери — поздрави той, като му отвори. — Ние с теб май ту се разделяме, ту се събираме, а? — Разсмя се сърдечно и поведе Джереми в кухнята. — Искаш ли кафе? Сок? Взех малко хлебчета и пушена съомга от *Забар*.

— Само кафе — отговори Джереми.

Ед наля кафе и на двамата, а за себе си намаза крема сирене върху чесново хлебче, а после покани Джереми в доста оскъдно мебелираната дневна. Сградата беше стара и таванът на стаята беше висок, с корнизи, украсени с бели гипсови херувимчета. От високите стъклени врати, които водеха към малък балкон, се виждаха река Хъдзън и Ню Джърси. Колко жалко, че този елегантен стар апартамент се използва само понякога за бизнес срещи, помисли си Джереми.

Шулц съблече сакото си. Потта беше избила по скъпата му памучна риза, два големи полумесеца личаха под мишниците.

— Тук е задушно. Климатикът в тези стари сгради за нищо не става. Разполагай се — покани той, като дояде първото от трите хлебчета, които щеше да погълне през следващия един час.

На Джереми не му беше горещо, но все пак реши да свали сакото си.

— Имаше ли време да помислиш за онова, което ти казах вчера вечер?

— Иска ли питане. Кой е информаторът ти?

— Една жена, която наскоро започнала работа при брат ти. Тя също така е приятелка на Рик Даймънд. Той вече работи за Р. Ч.

— Не за дълго, ако така дрънка пред гаджетата си — засмя се Ед. Измъкна от горния джоб на самото си голяма памучна кърпа и изтри зачервеното си, потно лице.

— И така, какво мислиш? — попита Джереми.

— Накарах счетоводителите си да прегледат всички данни, които ми даде. Притокът на средства е добър. Като имам предвид информацията, която си получил, реших да започна да действам незабавно. Говорих с банкерите си. Имаме половината пари, а моята група е събрала добър пакет във фирмата. След няколко часа ще имам авизо, за да осигуря останалото финансиране. След това, веднага щом подготвим в основни линии предложението и документите, ще се обърнем към *Ковингтън*. Първо ще им предложи доброволно сливане с моята фирма *Бармаш фудс*. Ако управителният съвет откаже, ще предприемем принудително. — Шулц обра трошица сирене от ъгълчето на устата си и го изсмука от пръста си. — Всъщност няма значение как ще действваме, това са само технически подробности. По един или друг начин ще купя *Ковингтън*.

— Това е чудесно, Ед! — Джереми едва сдържаше вълнението си. До миналата вечер се бе терзал от опасения, че Шулц ще се откаже от сделката.

— Уха! Сега започва интересното. — Ед разхлаби вратовръзката си и разкопча горните две копчета на ризата си. — Р. Ч. може да разчита на Пинкни, но аз имам теб. Знаеш ли, Джери — продължи той развълнувано, — онова, което ме привлича в *Ковингтън*, е, че той е изключение от правилото. Фирмите, които *Ковингтън* е купил с цел диверсификация, са по-стабилни от първоначалното предприятие. — Ти разбираш управлението и ще представляваш онова, което ще стане новият *Ковингтън*, където са печалбите. Вярно, сега дървесината се продава добре, но е рисковано. Ограничени доставки, закони за защита на околната среда. А хартията и целулозата... фюю. Това е пример по учебник — вече няма нужда от централното предприятие. Ние ще убедим управителния съвет, че бъдещето на *Ковингтън* е с нас. Помладото поколение — той се засмя. — Поне *ти*.

— Имам много планове и идеи за бъдещето — увери го Джереми. — А сега да се заемем с работа.

— Всички данни и цифри, които ми даде, са струпани на масата в трапезарията. Искам да ги прегледаме внимателно заедно, точка по точка. После ще се върна в офиса и ще се посъветвам с адвокатите и bankerите. Ти трябва да дойдеш там около три часа. Искам да си на разположение, за да отговаряш на въпроси. Имаш ли къде да отседнеш в града?

— *Имах*. Фирменият апартамент на *Ковингтън* в *Кулата на Тръмп* — засмя се Джереми.

— Е, пак ще го имаш — обеща Едгар. — Засега ще накарам помощника ми да ти запази апартамент в хотел *Пиер*.

Едгар се обади, после двамата се преместиха в трапезарията. Преди да се захванат с документацията, Едгар отвори прозорците. Джереми забеляза, че продължава обилно да се поти.

— Добре ли си, Ед?

— О, нищо ми няма. Просто, когато времето е топло, кръвта ми се движи много бавно — засмя се шишкото. — Е, може би не избрах най-подходящия израз.

След още час работа и още няколко чаши кафе Ед изглеждаше доволен от сметките и предвидения приток на капитали.

— Добре, Джери. Ще се видим в центъра в три часа. Междувременно иди да се настаниш в хотела си. Почини си. Нещата ще станат доста напрегнати през следващите няколко седмици. Повярвай ми, аз съм ветеран от много битки.

След като Джереми излезе от апартамента, Едгар проведе няколко телефонни разговора. Облече отново сакото си и събра всички документи за *Ковингтън* от масата в трапезарията. Бутна старовремската летяща врата със заети вече ръце, тъй като куфарчето му все още беше на барплота в кухнята.

По дяволите, помисли си той, трябва да продам това място. В апартамента беше толкова горещо, че се почувства зле. Да, със сигурност трябваше да се премести в по-нова сграда, където климатичната инсталация наистина работеше.

Изведнъж, въпреки че се потеше като луд, започна да му става студено. Почувства огромна тежест върху гърдите си, сякаш бяха хванати в менгеме. Врълетя го някакво усещане за неизбежност и

обреченост — никога в живота си не беше се чувствал толкова зле. Ставаше му все по-трудно да диша и му се зави свят. Първата му мисъл беше да се добере до стол и да посегне, но краката му трепереха, сякаш всеки миг щяха да се подкосят.

— О, по дяволите! — изкрещя той в празния апартамент. Изведнъж осъзна какво точно става. Имаше чувството, че тялото му е от камък, а главата му бучеше. Но той беше силен. Ще се застави да пресече стаята и да стигне до телефона. Каквото и да му струва, ще стигне до телефона.

После, изведнъж изплъзнали се от ръцете му, документите за *Ковингтън* се разхвърчаха из стаята, а тежкото му тяло се строполи на пода.

— Не! — изхриптя той тежко и се опита да се надигне, но тялото му бе като вцепенено и не се помръдваше. Съзнанието му се понесе нанякъде, все по-далеч.

Той сякаш се отдели от тялото си, издигна се нагоре и загледа със странно безразличие разплутото туловище, проснато на балатума. Изглеждаш като издъхващ кит, Ед, помисли си той. Получил си инфаркт, а никой не знае къде си. По дяволите, това място бе толкова тайно, че дори Линдзи не знаеше за него. По дяволите...

Някъде далеч звънеше телефон. Едгар чу звъненето да заглъхва и да се отдалечава все повече и повече.

После престана да чува каквото и да било.

Джеремии окачи отново слушалката в изподрасканата с мръсотии телефонна кабина. Странно, че Шулц вече беше тръгнал. Джеремии бе изминал само две преки, когато се сети, че с магната така и не бяха подписали официален договор помежду си, макар да бяха говорили за това. Проклинайки се за глупостта си, той спря до първия телефон, който видя и му се обади. Въздъхна с досада. Сега ще трябва да почака до три часа. Ако нещо се обърка, можеше да вини само себе си.

Изпаренията в августовската жега го задушаваша. Всички се оплакваха от лятото в Юга, но Джеремии смяташе, че лятото в Ню Йорк е много по-лошо. От торбите със смет, струпани пред големите сгради, се носеше зловоние, а над гниещото им съдържание се тълпяха мухи. Как го понасяха нюйоркчани?

По *Уест авеню* се зададе празно такси и той му махна. Ще опита пак да се обади на Ед от хотел *Пиер*. Може би просто бе отишъл до тоалетната. Може би...

Врълетя го смразяващо предчувствие, като си спомни как изглеждаше Ед. Обилното потене, зачервеното лице, как все разтриваше лявата си ръка. Всичкото кафе, което изпи и онези хлебчета, намазани с крема сирене. Може би това не означаваше нищо, но някакво шесто чувство му подсказа да се върне да провери.

— Обърнете — изрева Джереми.

— Където кажеш, шефе.

Таксито спря рязко, със скърцане. Шофьорът направи забранен и опасен обратен завой, като едва не се удари в неправилно паркирано комби, както и в две колита, един дог и един обикновен пудел, един сетер и няколко териера, които тъкмо пресичаха улицата с един професионален водач на кучета, отивайки към *Ривърсайд парк*.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Сър Виктор седеше сам в удобния си, луксозен кабинет в сградата на *Ковингтън интернешънъл* в Лондон. Работното време беше свършило и знаеше, че съпругата му Керълайн го очаква у дома. Тя даваше вечеря в чест на някакви стари приятели, които бяха на посещение от Хонконг. Анабел, която напоследък рядко виждаше, също очакваше появянето му — трябваше да е отишъл в апартамента ѝ преди повече от час.

В момента обаче на сър Виктор не му пукаше за никоя от двете. Стомахът му се бе свил от притеснение при обезпокояващи новини от Щатите.

Беше съвсем наясно, че не трябва да има доверие на американец и особено на американец от рода на Р. Ч. Даймънд.

Наля си още един чист джин и остави телефона да звъни. Вероятно беше Анабел. Макар да не бе успял да убеди Керълайн да му прехвърли своите акции от *Ковингтън*, той не смяташе, че е било нужно Даймънд да включва Рандолф Пинкни в сделката им по изкупуването на *Ковингтън*. Р. Ч. бе вкарал Пинкни в играта без дори да се посъветва първо със сър Виктор. Знаеше, че е така. Синът на Даймънд му се бе обадил от името на Р. Ч. и бе описал накратко положението. Бащата и синът явно очакваха, че ще преглътне тази новина безропотно. Какви глупаци!

Вече се беше успокоил, поне достатъчно, за да говори с Даймънд и да разбере какво по-точно става, по дяволите. Набра номера и настоя да го свържат веднага с него. Малко след това Р. Ч. се обади. Чуваше се дори силно пуснатият телевизор в стаята.

— Да, сър Виктор? Казаха сте, че е спешно.

— Ще говоря направо, Р. Ч. — прогърмя гласът на сър Виктор през океана. — Много съм обезпокоен от новината за Пинкни.

— Предположих, че за това се обаждате — каза Р. Ч. — Но без акциите, които ми обещахте, струва ми се, не изпълнявате своята част от договора. Реших да променя плановете си и да подсиля позициите си. Освен това, обстоятелствата се промениха, откакто се срещнахме в

Ню Йорк. Надявам се, че синът ми ви е обяснил. Наложил се да променим плана за битката.

— Все едно, това е в разрез с всичко, за което се договорихме. Най-малкото е *противно*.

— Хайде, успокойте се! Стратегията е променена, но няма да ви изиграя. Според този проект аз съм спасителят на *Ковингтън*, ще им се притека на помощ, когато се нуждаят от мен. Затова ми трябва Пинкни, достъпът му до управителния съвет. Ако и вие, и той ми сътрудничите в сделката, управителният съвет няма да разгледа сериозно никое друго предложение — изтъкна Р. Ч. — Ще направят всичко възможно да спечели нашият отбор, без значение колко участници има. Имам средства да надхвърля всяко друго предложение. При това положение не може да има загуба.

— Бяхме се споразумели, Р. Ч. Нямам си право да правиш на Пинкни такова предложение, без първо да се допиташ до мен. Това е нарушение на добрия тон.

— Ама че сте и вие британците! Не е чудно, че изгубихте империята си. Ако искате да играете с мен, сър Виктор, ще трябва да ме оставите да командвам. Разбира се, ако искате да се *откажете*...

— Какво точно сте обещал на Пинкни? Сега той е изпълнителен директор и вероятно желае да остане такъв.

— Казва, че иска. Но синът ми изрови това-онова. Пинкни има млада жена, която иска да пътува. За да е доволна тя, той ще трябва да се пенсионира и просто да остане член на управителния съвет. Междувременно, трябва да го успокоим. Да го оставим да се порадва на званието си още малко.

Сър Виктор взе химикала си и разсеяно започна да чертае плътни квадрати по бележника, който държеше до телефона. Всеки квадрат се помещаваше в друг, все по-голям.

— Какво *точно* означава *известно време*, Р. Ч.?

— Сър Виктор, гарантирам ви, че ще стигнете там, където желаете шест месеца след като стане сделката, може би дори по-рано. Има начини да накараме Пинкни да разбере колко хубаво живеят пенсионерите. Дръжте се за мен. Нещата вървят добре.

— Все пак съм крайно разочарован от този развой на нещата...

— Боже мили! — прекъсна го Р. Ч. — Чакайте малко.

Сър Виктор зачака нетърпеливо, като продължи да чертае квадрати, докато изпълни цялата страница. Все още чуваше телевизора на Даймънд да гърми, макар да не можеше да различи какво точно казват. Какво бе станало с Р. Ч., все пак? Как бе могъл да се захване с някой толкова непостоянен, дори и да е милиардер?

Накрая Р. Ч. се обади отново:

— Едгар Шулц е получил инфаркт — съобщи припряно той. — Съмняват се, че ще оживее. Няма да ви досаждам с подробности, сър Виктор, но това отново променя нещата. Вижте, трябва да се обадя на няколко места. Ще ви позвъня пак.

Сър Виктор тръшна слушалката и се загледа в драсканиците си. После начерта ядно редица кръстове, които разсичаха квадратите под различен ъгъл. Като свърши, се обади на Анабел и ѝ каза, че няма да се отбие при нея. Не ѝ стана никак приятно, но той установи, че не му пука особено.

Истината беше, че се чувстваше страшно уморен. Имаше нужда да прекара вечерта у дома с Керълайн и старите им приятели. В действителност, въпреки че тя все още не му бе дала акциите, животът с Керълайн бе станал доста приятен напоследък.

Докато караше в напрегнатото движение към дома си в Кенсингтън, сър Виктор обмисляше нов план за бъдещето. План, който не включваше този подлец Р. Ч. Даймънд.

В Ню Йорк сити, в чакалнята на реанимацията в болницата *Свети Лука* кипеше постоянно движение през целия ден. Въпреки че действащите лица се бяха сменяли много пъти през последните няколко часа, Линдзи Мартин все още бе там и все още чакаше.

Новините за здравословното състояние на съпруга ѝ не бяха нито обнадеждаващи, нито пък съвсем отчайващи. След като Едгар преживя първите два часа след удара, лекарите решиха, че това е добър знак. Последваха усложнения. Уврежданията на сърдечната тъкан предизвикаха сърдечна аритмия и сърцето на Едгар започна да бие прекалено бавно. Тъй като аритмията не се поддаваше на лечение, кардиологът извърши дълга операция по спешност и имплантира изкуствен механизъм, който да наподобява биенето на здраво сърце и да възстанови нормалния сърдечен ритъм. Сега Едгар беше в

критично, но стабилно състояние, макар и да не бе излязъл от упойката и Линдзи още не я пускаха да го види. Кардиологът бе подчертал, че още е много рано да се дават дългосрочни прогнози.

Линдзи беше изпаднала в шок. Въпреки всичките си предупреждения към Едгар за диетата му и обездвижването, тя не можеше да повярва, че мрачните ѝ предсказания са се сбъднали. И то точно сега.

Висеше в чакалнята от часове, откакто Джереми Уелш бе намерил Едгар, беше му оказал първа помощ и се беше обадил на 911. В съзнанието ѝ напираха толкова въпроси. Какво всъщност правеше Джереми при него? Единственият път, когато го беше виждала, беше на тържеството в чест на Четвърти юли у семейство Даймънд, на което Едгар бе отказал да дойде. Онази вечер той изглеждаше близък с Р. Ч., а Линдзи знаеше, че един приятел на Р. Ч. не би могъл да е приятел и на Едгар.

И какво, по дяволите, правеше Едгар в онзи апартамент на *Ривърсайд драйв*? Дали беше любовно гнезденце? Не би могла да понесе и мисълта за това.

Но дано оживее, молеше се тя, дано да оживее. Мога да понеса всичко, само той *да оживее!*

Джереми Уелш бе стоял заедно с нея докато състоянието на Едгар се стабилизира, а после се бе върнал в хотела, за да се преоблече. Помощникът на Едгар, Скип, също бе дошъл, но се бе върнал в офиса, където би могъл да свърши по-добра работа, като поеме обажданията от пресата и уверява инвеститорите на Едгар, че всичко ще бъде наред. Сестрата на Линдзи току-що бе отишла да ѝ донесе някои неща, но бе обещава да се върне бързо.

Линдзи се отказа да опитва да чете броя на *Нюйоркър*, който някой беше ѝ дал, и отпи от чая си. Чаят беше съвсем изстинал, а картонената чаша бе прогизнала. Тя отиде да го хвърли в кошчето до стаята на сестрите. Изведнъж почувства, че ѝ се вие свят и ѝ се гади. Втурна се в тоалетната и успя да се пъкне в една кабинка точно преди да повърне. След като повърна малко — не беше яла нищо от сутринта, — тя се почувства по-добре. Напръска лицето си с вода и се опита да оправи свляклата се по раменете ѝ коса. После се върна в чакалнята, за да продължи да чака.

— Линдзи? — Двама мъже слязоха от асансьора тъкмо когато излизаше в коридора и се приближиха към нея. И двамата бяха добре облечени и изглеждаха много угрижени. Тя разпозна Крейг Шулц от снимките, въпреки че никога не беше го срещала. Бяха я представили на брата близък на Едгар същата вечер, когато се беше запознала и с Джереми, на тържеството у семейство Даймънд преди месец.

— Как е той? — попита Сам. Взе дясната ѝ ръка и я притисна между своите. Другият брат, Крейг, се усмихна тъжно и я целуна по бузата.

Линдзи прехапа устни и се опита с усилие на волята да се овладее да не избухне отново в плач.

— Състоянието му е критично — успя да каже. — Но се държи. Имаше усложнения. Още е много рано да се каже как е Еди и дори дали ще издържи.

Гласът ѝ потрепери и тя притисна носа си с кърпичката, която държеше в ръка.

— Как е майка ви? Много ли се разстрои, когато се обадох?

— Опитвахме се да я успокоим. Затова дойдохме едва сега — обясни Сам. — Те с татко го преживяват много тежко. Мама искаше да дойде с нас, но лекарят ѝ е забранил да пътува. Току-що разбрахме, че тя също имала слабо сърце.

— Съжалявам. Ужасно мило от ваша страна, че дойдохте, но...

— Не е нужно да го казваш — прекъсна я Крейг. — Дори да оживее, аз съм сигурен, че ще оживее, Линдзи, за Ед ще бъде твърде голямо напрежение, ако ни види тук.

— Да — съгласи се тя.

— Ние предположихме същото — каза Сам.

Трудно бе да се повярва, че той и Едгар са еднояйчни близнаци. Приличаха си, разбира се, но тъй като Сам бе много по-слаб, можеше да се досетиш, че са братя, но не и близнаци.

— Виж, Линдзи, Ед ще се оправи. Той не е страхливец. Дяволски инат е. Знам го по-добре от всеки друг.

Сам бръкна в горния джоб на самото си и извади едно писмо:

— Когато се почувства по-добре, дай му това. Ти също можеш да го прочетеш, но не го оставяй да попадне в ничии други ръце. Разбра ли?

— Да, разбира се. — Линдзи пхна писмото в дамската си чанта.

— Ти как си?

— Не знам — въздъхна тя. — Предполагам, че съм добре.

— Сигурно си изтощена — промълви Крейг. — Можем ли да направим нещо за теб? Да ти донесем нещо за ядене?

— Сестра ми ще се върне след малко. Тя ще донесе нещо за вечеря, но не бих могла да хапна нищичко.

— Къде са докторите? — попита внезапно Сам. — Искам да говоря с тях.

Той разпита една сестра и тръгна надолу по коридора.

— Сам го приема много тежко — обясни Крейг с напевния си новоорлеански акцент. — Разстроен е заради Ед, но, струва ми се, че се тревожи и защото са близнаци.

Линдзи кимна. Крейг изглеждаше доста мил, но на нея хич не ѝ пукаше дали Сам го понася зле или не. Нямаше представа какво е предизвикало разпратата между братята, но Едгар ѝ беше казал, че Сам е виновен и на нея това ѝ стигаше.

— Да отидем да поседнем. — Крейг я поведе през чакалнята. — Изглеждаш сякаш всеки момент ще припаднеш. Сигурна ли си, че не искаш нищо?

— Е, може би нещо диетично.

Той се върна с диетична пепси за двамата и седна до нея.

— Крейг, може би не е подходящият момент, но искам да те попитам нещо. — Линдзи отпи от студената кола и осъзна, че всъщност е била много жадна. — Каква е причината за това отчуждение между вас? Какво се е случило?

Крейг въздъхна:

— Бих искал да ти обясня, Линдзи, но наистина не е моя работа. Ще трябва Ед да ти каже.

— По дяволите! Еди може би умира. Искам да знам какво става. Имам право да знам, аз съм му жена.

Крейг поклати тъжно глава:

— Нямам право.

— Какво *право*? — попита Сам, влизайки в стаята.

— Нищо — промърмори Крейг.

— Не иска да ми каже какво се е случило между вас тримата — избухна гневно Линдзи. — Време е да науча всичко.

— Накарай Ед да ти каже — заяви Сам. — Той ще се оправи.

— Какво? — Линдзи и Крейг го зяпнаха.

— Така ми казаха току-що докторите. Върнал се е в съзнание. Казаха, че можеш да го видиш за минута-две, но още е много отпаднал.

Без да изрече и дума, Линдзи подаде чашата си на Сам и хукна по коридора към стаята на Едгар. Като отвори вратата, сестрата вдигна поглед и се усмихна. Отдалеко Едгар изглеждаше точно както когато за последно ѝ разрешиха да надзърне. По кожата му бяха поставени електроди, свързани с електрокардиограф. Кръвното му налягане се следеше непрекъснато. В двете му ръце бяха забити иглите на системите, чрез които му даваха течности и лекарства. Гърдите му бяха покрити с дебели превръзки почти до ключицата заради имплантирането на механизма. Само едно нещо беше по-различно — лицето му вече не беше покрито с кислороден апарат.

Тя се приближи и взе ръката му. Очите на Едгар начаса се отвориха.

— Еди, скъпи. Ще се оправиш. Обичам те — изрече тя бодро, твърдо решена да сдържи сълзите си.

Усети той как стисна ръката ѝ, съвсем лекичко. Примигна няколко пъти и промълви няколко думи, които тя не можа да различи. После отново затвори очи.

— Сестра! — изкрещя Линдзи изплашена и впери ужасен поглед в екрана на апаратурата. Пулсът на Едгар остана нормален.

— Просто е заспал — успокои я сестрата. — Ще ви извикам като се събуди пак.

Когато се върна в чакалнята, сестра ѝ вече беше там и държеше в скута си бял плик с храна за вкъщи.

— Къде са Сам и Крейг?

— Тръгнаха си. Оставиха телефоните си и казаха, че ще се обаждат.

Тя остави плика с храна и прегърна Линдзи, топло, по сестрински.

Линдзи вече не се опитваше да се спре, тя избухна в шумни стонове на облекчение. Кризата, разбира се, съвсем не беше преминала. Все още не знаеше дали Едгар ще се възстанови напълно или ще остане инвалид до края на живота си. Нито колко още ще живее.

Това бе възможно най-неподходящият момент да открие, че е бременна, но беше. Толкова ѝ се искаше да каже на Едгар, но как би приел той подобна новина? Той поначало не искаше тя да забременява. Новината сигурно ще го разстрои, а в това състояние...

Линдзи нямаше представа какво да прави.

На следващата сутрин Едгар вече беше изваден от реанимацията и настанен в самостоятелна стая в кардиологичното отделение. Беше крайно отпаднал и имаше чувството, че мозъкът му е замъглен от всички болкоуспокояващи, които му бяха давали. Все още следяха постоянно работата на сърцето му и останалите жизненоважни органи и все още получаваше хранителни вещества и вода венозно. Все пак, лекарите и сестрите непрекъснато се учудваха на силната му воля за живот. Беше казал на Линдзи, че по време на пристъпа върху гърдите му сякаш е седял слон. Сега, след спешната операция, имаше чувството, че слонът все още си е там.

След работа Скип се отби при Едгар с преносимия компютър, за който бе настоял, и куп поздравления и пожелания да се оправи.

— Разбира се, че искат да се оправя — заяви раздразнено Едгар. — Страхуват се, че ще загубят проклетите си пари, ако аз издишам.

След няколко минути Линдзи изпъди Скип, за да може Едгар да си почине, макар той да твърдеше, че съвсем не е уморен.

Ако някой изглеждаше изтощен, това беше жена му, помисли си Едгар. Линдзи бе излизала от болницата само веднъж, за да изтича до вкъщи да вземе душ и да се преоблече. Беше настояла да сложат походно легло в стаята му, за да спи там. Едгар ѝ беше благодарен. Харесваше му Линдзи да е наблизо, за да му прави компания, но тя явно бе твърде преуморена.

По-късно същата вечер, според сестрите, той показваше стабилни признаци на подобрене и каза на Линдзи да изкупи всички сок от нар на пазара. Преди не беше спазил диетата на Мадам Лаберж, но сега беше твърдо решил да го направи.

— Скъпи, специалистът диетолог ще ти предпише правилна диета преди да излезеш от болницата — напомни му Линдзи.

— Ще я спазвам. Но Мадам каза да пия сок от нар и аз смятам да пия. Не може да ми навреди. В нарoвете не се съдържат мазнини, нито

сол.

— Добре, Мечо, както кажеш. — Линдзи явно бе решила да му угажда.

— Кога ще ми дадеш да ползвам телефона? — попита той. — Тук съм откъснат от целия проклет свят.

— Лекарите искат да си починеш, скъпи. Когато сметнат, че можеш да говориш по телефона, ще ти позволят. Имам няколко съобщения, които трябва да ти предам, когато се чувстваш достатъчно добре, за да ги чуеш.

— Давай.

Тя отвори бележника си:

— Децата ти се обаждат пак, за да ти предадат поздрав. Гленда ще ги пусне да дойдат да те видят, когато се почувстваш по-силен.

— Обади й се и й кажи да ги изпрати още утре. Адски съм се затъжил. Като преживееш нещо такова ти се прииска да видиш децата си.

— Добре — отрони тя тихо.

— А другите от семейството? Предполагам, че са проявили известна загриженост?

— Говорих с майка ти четири-пет пъти. Те с баща ти са много разстроени.

— Татко ли? Съмнявам се.

— Вярно е! — възкликна тя. — А също и братята ти. И двамата бяха тук вчера, докато все още беше в реанимация. Бяха много загрижени. Всъщност...

Тя не довърши. Едгар разбра, че се опитва да премълчи нещо.

— Всъщност какво?

— Нищо. — Линдзи погледна листа си. — Джереми Уелш още е в града. Казва, че е на разположение за каквото ти потрябва и...

— Какво не ми казваш за братята ми? — прекъсна я той. — Не разрешавам да се държат с мен като с тъп инвалид. Ако има нещо за казване, казвай.

— Ами... — поколеба се тя.

Той знаеше, че се страхува да не го разстрои, но не можеше да понася да го вардят като рохко яйце.

— Казвай.

— Дадох ми едно писмо за теб — смънка тя. — В чантата ми е.

— Моля те, дай да го видя. — Той се опита да остане спокоен. — Любопитен съм да разбера какво имат да ми казват.

Линдзи отстъпи и извади писмото. Подаде му го, заедно с очилата за четене.

Едгар прочете двете напечатани страници, бавно, за да ги осмисли.

— Какво има? Всичко наред ли е?

Едгар сви рамене, а после потръпна от болката, която му причини този жест:

— Ето, прочети го сама.

Тя го прегледа набързо и вдигна поглед:

— Извиняват се за онова, което се е случило в миналото. Предлагат да участват като твои партньори в сделката за *Ковингтън*. Какво означава това?

— Абсолютно нищо. Миналото не може да се заличи, а *Ковингтън* е мой. — После ѝ описа сделката и обясни каква роля играе в нея Джереми Уелш. — Няма да оставя Сам и Крейг да се възползват от това, че съм принуден да кисна в проклетата болница.

— Успокой се, Еди! Те наистина се тревожат за теб. Не мисля, че се опитват да те използват. Искат да помогнат. И ако искаш *Ковингтън*, това е единствената ти възможност. Признай го. Няма да си в състояние да сключваш каквито и да е сделки в близко бъдеще. Изисква твърде много усилия. Няма да ти позволя да рискуваш живота си, за да изкупиш някаква проклета фирма.

— Вземаш го прекалено навътре. Аз се занимавам със сделки. Мислиш, че понеже съм получил инфаркт, ще си седя цял живот в люлеещ стол и ще гледам тавана? Предпочитам да умра, отколкото да остана просто зрител.

Линдзи избухна в сълзи:

— Добре, да бъде по твоему. Върви си направи сделката и умри. Остави ме да отглеждам детето ти сама. — Тя извади една салфетка и зарови разплаканото си лице в нея. — Нямах да ти го кажа по този начин, но ти си такъв инат. Помисли и за мен, а?

— За какво говориш? Какво *дете*? Не ми казвай, че си бременна — възкликна изумено той. — Не вярвам!

— Ти каза, че не искаш повече деца, но аз мислех, че ще промениш решението си, ако се получи. Ти обичаш другите си деца —

изхлипа тя. — Защо да не обичаш и *нашето* дете?

— Как е станало?

— Ти как мислиш? Спрях да използвам противозачатъчни. Ако ти бях казала, сигурно щеше да си направиш вазектомия. Еди, исках да имаме наше дете. Обожавам децата ти, но исках *свое*.

— И взе нещата в свои ръце. Без да го обсъдиш с мен?

— Ти си този, който не желаше да го обсъжда! Виж, не исках да те разстройвам повече. Само от един месец е. Ще направя аборт.

Едгар затвори очи и се опита да мисли. За човек, който се опитваше да не го разстройва, Линдзи действаше безнадеждно неумело. Какво значение имаше все пак? Не беше във възторг от новината, но със сигурност можеше да издържа още едно дете.

— Недей да правиш аборт.

— Сериозно ли говориш? — очите на Линдзи заблестяха.

— Разбира се. — Той протегна ръка към нея. — Щом това те прави щастлива.

Тя не пое ръката му:

— Ами ти? Аз искам и *ти* да го искаш.

Едгар се усмихна:

— Ще го искам, любов моя. Трябва само да свикна с мисълта за това.

— Ето ти още една причина да не се претоварваш и да правиш каквото ти кажат лекарите. — Линдзи хвърли смачканата салфетка в кошчето. — Но и аз ще наложа някои свои правила. Първо на първо, не можеш да се занимаваш със сделката за *Ковингтън*, освен ако не включиш и братята си.

— По дяволите, ето че пак започваш. Вдигаш ми кръвното с всяка втора дума. Да не би да искаш да ме умориш?

— Опитвам се да ти спася живота. — Линдзи се върна до леглото и го погледна право в очите. — И искам да знам какво точно се е случило между теб и братята ти. Достатъчно дълго време не те питах нищо за това. Заслужавам да знам истината. Какво е толкова ужасно, че да те накара да ги мразиш толкова дълго?

— Не искам да говоря за това.

— Трябва. Това, че никога не споделяш проблемите си, вероятно е в основата на заболяването ти по принцип.

— Добре. Случи се нещо — започна той с безизразен глас. — Свързано е със Сам и с една сделка и ме засегна дълбоко. Той ме обвини, че преигравам, а Крейг и татко застанаха на негова страна. Това е всичко.

— Не, не мисля, че е така — възпря го Линдзи. — Не говориш с никого от семейството, освен с майка си откакто те познавам. Искам да знам какво е направил Сам. Защо те е разстроило толкова?

— Уморен съм, Линдзи. Остави ме да почина.

— Ще си починеш много по-добре щом смъкнеш товара от сърцето си. Божичко, ама че неподходящ израз — сепна се тя. — Скъпи, аз съм твоя жена. Тук съм, за да споделям бремето с теб.

Едгар затвори очи и се замисли какво да й каже. Беше стаявал гнева си толкова дълго, може би беше време да сподели всичко. След няколко минути събра сили и реши, че е най-добре да й каже истината.

— Когато работехме заедно със Сам и Крейг, тримата обикновено събирахме капиталите си и участвахме в сделките като *братята Шуц*. От време на време, обаче, всеки от нас откриваше фирма, която го интересуваше лично и се занимаваше с нея самостоятелно.

— И Сам е направил така?

— Аха. Икономката на родителите ми, Зайда — тя работи за семейството ни от много отдавна — е, тя имаше племенник на име Джеймс. Той ни беше връстник. Сам и аз играехме с него като бяхме деца, защото Зайда понякога трябваше да го гледа. Момчето беше много умно, макар да не учеше в колеж. Беше от онези хора, на които им се отдава да майсторят какво ли не. Научи ме как да си оправям карбуратора и разни други неща. Както и да е, той работеше в една петролна рафинерия. По едно време му хрумнала идея за някакво приспособление, което да се прикрепя към една от машините, които вече използваха, и да увеличава производителността. Зайда ни попита дали можем да му помогнем да събере пари, за да продава изобретението си. Така и направихме. Джеймс основа малко предприятие и взе да продава изобретението си на рафинерии на петрол по целия свят. Преуспя и дори го обявиха за най-добър цветнокож предприемач на годината и прочее. Върна ни парите, които му бяхме заели и с това се приключи. — Едгар отпи глътка вода. — Или поне аз така мислех. По-късно, без да казва на Крейг или на мен,

Сам решил, че трябва да изкупи фирмата на Джеймс. Смятал, че ще се слее добре с друга фирма, която притежаваше.

На Едгар му се искаше да поеме дълбоко въздух, но знаеше, че ще боли.

— Продължавай — подкани го Линдзи.

— Джеймс не искаше да продава. Той наемаше много чернокожи работници. Дявол да го вземе, той беше образец за подражание — каза Едгар с възхищение. — Джеймс дойде при мен и ме помоли да се намеся. Така разбрах какво става. Помолих Сам да остави Джеймс на мира. Той нямаше действителна нужда от фирмата на Джеймс, но не се отказа. Правеше все по-изгодни предложения и накрая изтощи Джеймс. Обеща му, че ще продължи да ръководи предприятието и никой няма да бъде уволнен.

— Но не стана така?

Едгар поклати глава:

— Джеймс остана като титулярен ръководител, но новият управителен съвет непрекъснато му се бъркаше. Отнеха му свободата да взема решения, уволниха работници. Джеймс не беше достатъчно опитен бизнесмен, за да се справи с това. Както и да е. Накратко, малко след това Джеймс се хвърли с колата си от един мост. Нищо не беше доказано, но много хора, включително и аз, мислеха, че става дума за самоубийство.

— И ти обвини Сам?

— Дяволски права си, обвиних го. Все още го виня. Сам не разбираше, не искаше да разбере значението на тази фирма... за Джеймс, за работниците му, за чернокожото население на Нови Орлеан. За Сам това бе сделка като всички останали. Когато го обвиних направо, просто вдигна рамене и каза: *Можеш ли да твърдиш, че не си правил сделки, от които се срамуваш?*

Бог ми е свидетел, не съм светец, но никога не съм унищожил никого. А Джеймс беше някой, когото познавахме, дявол да го вземе! Беше ми приятел.

— Значи ти и Сам се скарахте, а Крейг и баща ти не можеха да разберат твоята гледна точка.

— Не *желаеха*! Все разправяха, че кръвта вода не става и всякакви подобни глупости. И дори посмяха да намекнат, че цветът на кожата на Джеймс променя нещата. Тогава се магнах... от семейството

си, от бизнеса, от Нови Орлеан. Дойдох в Ню Йорк и започнах отново, вече според моите собствени разбирания. Семейството ми считаше, че се инатя. Но беше много повече от това.

— Разбирам, Еди — промълви Линдзи съчувствено. — Мисля, че си бил прав да им се опълчиш. Онова, което е направил Сам, е било нередно. Но ти си изразил мнението си. Минали са години, а това те измъчва. Не мислиш ли, че е време да му простиш? Сега имаш нужда от семейството си. Те също имат нужда от теб. Скъпи, това направо убива майка ти.

Едгар я погледна изтерзано.

— Линдзи, много съм уморен. Върви си вкъщи и си почини добре тази нощ.

— Ще остана тук, на походното легло. Донесох си нощницата и четката за зъби.

— Моля те, трябва да остана сам.

След като тя си тръгна, той угаси лампата и затвори очи, макар да знаеше, че сестрата след малко ще дойде да го види. В гърдите му туптеше някаква тъпа болка. Макар да не беше признал на Линдзи, чувстваше се ужасно.

Тя беше права. Няма да е в състояние да се справи със сделката *Ковингтън* сам, не и сега. Ако изобщо се захванеше с нея, трябваше да участват и Сам и Крейг. Ако това не го убие, значи нищо не би могло.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Рандолф Пинкни затвори вратата на кабинета си и нареди на Мери Сю да поема всички обаяния. Той отиде до масивното орехово бюро, отключи средното чекмедже и извади една папка.

— Ето, погледни това. — Подаде папката на посетителя си, Лангхорн Ковингтън. Природозащитникът бе дошъл със самолет от Колорадо, за да разбере лично какво става в семейната фирма.

— Първо, искам да знам защо Уелш е подал оставка — заяви Ковингтън.

— Аз му *поисках* оставката. Уелш щеше да ни навлече неприятности, повярвайте ми. Правеше се, че работи за доброто на фирмата, но се интересувахе само от своята печалба.

— Неприятно. Беше ми харесал. — Ланг Ковингтън поклати замислено глава. — Обикновено не греша по отношение на хората. Той е млад, разбира се. Има да научи това-онова. Все пак ми се стори, че е стъпил здраво на земята.

— Да, в някои отношения. Умен е. Умее да се хареса. Но искаше твърде много — каза Пинкни. — Той е от новото поколение ръководители, които днес са тук, утре ги няма. Не му пука за фирмата и какво олицетворява тя.

— И какво точно представлява Ковингтън днес? — Ланг протегна обутите си в каубойски ботуши крака и ги подпря върху куп списания *Бизнесуик*, които стояха на масичката. — Онази жена, с която се запознах, Шийла Локууд, тя правеше всичко възможно да изработи единен имидж. Хареса ми, че набляга върху това *Ковингтън* да стане фирма, която не замърсява околната среда.

— Да, фирмата ѝ има добри идеи. Но, честно казано, Ланг, точно сега имаме да решаваме много по-важни проблеми. Имиджът на *Ковингтън* е най-малката ни грижа. Ако не стоим нащрек, *Ковингтън* въобще няма да има нужда от проклетия си имидж.

— Толкова ли е зле? Рандолф, какво всъщност...

— Погледни документите в тази папка. *Ковингтън* е под обсада. Или поне изглежда ще бъде, след няколко дни. Тук е личният ми

доклад за това какво става тук през последните няколко седмици и защо се стигна до всичко това.

Ланг Ковингтън прелиства папката няколко минути. Там бе обяснена първоначалната стратегия на Р. Ч. по закупуването на акции във фирмата и мерките срещу изкупуване, които трябваше да бъдат гласувани на следващото събрание на акционерите. Накратко бе предаден разговорът на Уелш с Рандолф Пинкни за интереса на Едгар Шулц към фирмата. После следваше съвсем накратко срещата на Рандолф с Даймънд и предложението на Даймънд да се притече на помощ като благороден рицар, който да измъкне *Ковингтън* от зъбите на по-хищните акули. След като прочете всичко, Ланг въздъхна с изражение на погнуса и хвърли папката на масата пред себе си.

— Искаш да кажеш, че *Ковингтън* няма избор в тази работа? Ще ни изкупят или Шулц, или Даймънд? Или може би някой друг? По дяволите, Рандолф — кресна Ланг гневно, — в какво си ни забъркал?

— Не аз, Ланг. Уелш забърка тази каша — отвърна Пинкни, също тъй гневно. — Джереми Уелш превърна тази фирма в стръв за големите акули.

— А ти къде, по дяволите, беше? Отговорност носи изпълнителният директор, поне доколкото си спомням.

— Вече се е разчуло. Не можем да направим нищо, освен да изберем най-доброто за акционерите. Трябва да вървим с Даймънд.

— Не мога да повярвам на ушите си — промърмори Ланг. — *Ковингтън* си съществува самостоятелно повече от сто години. Вярно, че аз самият се опитвах да внеса промени по отношение на опазването на околната среда, но фирмата беше стабилна. Преди никакви лешояди не са се въртели наоколо. Защо сега изведнъж?

Рандолф съзнаваше, че трябва да укроти Ковингтън, преди да е провалил цялата сделка:

— Времената са такива, Ланг. Ти живееш уединено във фермата си. Не знаеш колко подъл е станал светът на бизнеса. Вече никой не се задоволява да си стои в собствения си двор. Хората си играят на изкупуване само заради самото удоволствие, за да спечелят бързо и да подхранват огромното си самолюбие.

— Мислех, че това е отминало с осемдесетте години.

— През деветдесетте се действа по-предпазливо, но всъщност нищо не се е променило.

— Защо, по дяволите, не си изхвърлил Даймънд като куче? Ето какво бих искал да знам.

— Имаме нужда от него. Ако Уелш и групата му се докопат до корпорацията, те ще запазят всички допълнителни производства и ще продадат *Ковингтън пейпър* — оправда се Рандолф. — Ще продадат семейната ни фирма изпод носа ни.

Ланг Ковингтън помълча няколко минути:

— А да не би Даймънд да го е грижа за фирмата ни?

— Даймънд вярва в *Ковингтън*. Ще продаде някои от периферните предприятия, които Коуви Хилиърд купи докато беше изпълнителен директор, за да намали дълговете, но няма да пипне централното производство. Дал ми е дума.

— Това е направо абсурдно!

— Имам една идея. — Рандолф реши, че е време да покаже, че е обмислял и други ходове, за да убеди Ланг, че е безпристрастен и търси най-доброто решение. — Имам нещо наум и може да се получи. Да поемем още една фирма. Така ще зарадваме акционерите и може евентуално да отклоним преследвачите. Ще им покажем, че сме твърде силни, за да ни завземат.

— Това е още по-абсурдно, Рандолф — заяви рязко Ланг. — Това, от което *Ковингтън* решително няма нужда е да купува още някоя проклета фирма.

— Това ни връща към Даймънд. Ако го оставим да приватизира фирмата, ще станем по-силни отпреди. Дължим го на акционерите. Дължим го и на себе си. Щом сме подложени на атаки, трябва да сме в най-изгодни позиции. Като се приватизираме, с всички привилегировани акции, можем дори да спечелим от сделката — вметна небрежно той. — Можеш да използваш печалбите си с идеална цел в кампания за спасяване на дърветата.

Рандолф отиде до библиотеката и извади своя снимка на млади години как се труди в горите, собственост на *Ковингтън* в южните щати. Подаде я на Ланг:

— За бога, Ланг, никой не обича тази фирма повече от мен, но трябва да гледаме реално на нещата. Ако играем в един отбор с Даймънд, нашият управленски екип ще остане. Няма да има съществени промени.

— Ти ще останеш ли изпълнителен директор?

— Имам думата на Даймънд... в писмена форма.

Ланг кимна тъжно, но не каза нищо.

— Искам да попитам нещо — продължи Рандолф. — Говорих с Коуви Хилиърд и той е съгласен. Искаме да те назначим за председател на специален комитет на управителния съвет. Ще работите с банката или банките, които управителният съвет ще упълномощи да разглеждат предложенията за изкупуване и да дадат мнението си на комитета относно кое е най-добро за акционерите. От всички членове на управителния съвет, струва ми се, ти си най-подходящият за тази работа.

— Не е ли малко прибързано? Каза, че Даймънд ще се яви като наш спасител срещу заплахата от Едгар Шулц, но Шулц е в болницата. Защо мислиш, че ще осъществи замисъла си?

— Може и да не го направи, но ако Уелш има думата, мога да се хвана на бас, че ще го изпълни.

— Ами ако няма? Какво ще прави Даймънд? Няма ли да започне да ни изкупува насила?

— Не. Ще ни помогне да приватизираме фирмата. Той иска само да влезе в управителния съвет, това е всичко.

— Значи, това е. Каквото и да направи Шулц, ти искаш управителният съвет да те подкрепи в сделката по приватизиране на фирмата?

— Да. Говорил съм с повечето от членовете на съвета. Те искат онова, което е най-добро за фирмата. Те ми *вярват*. Моля те и ти да ми се довериш.

Ланг свали краката си от масичката и стана:

— Отивам в хотела си да премисля всичко това. Благодаря ти, че беше толкова откровен с мен.

— Ти си част от семейството. — Рандолф енергично му разтърси ръката. — Семейството трябва да се подкрепя.

Шийла се прибра малко късно. Доволна беше, че родителите ѝ ще ходят на някакво тържество тази вечер, така че тя, Джеси и Кирстен щяха да останат за малко сами. Йейл се връщаше чак след няколко дни.

Като влизаше по алеята, видя, че Брус е дошъл точно преди нея да вземе сина си Тимъти.

— Здравей, Шийла, къде се губиш? — поздрави Брус, докато слизаше от колата.

— Нали знаеш... работа, работа и пак работа. — Шийла се опита да се усмихне, но после реши, че няма смисъл. Беше отбягвала Брус и Ели цяла седмица, но трябваше да поговори с Брус. Какво пречеше да го направи сега?

— Джес, можете да поиграете с Тими още мъничко. Трябва да говоря с чичо Брус. — Тя кимна на зет си. — Да отидем в библиотеката на спокойствие.

— Ооо, *на спокойствие* — пошегува се той. — Замълчи, сърце...

Влязоха в къщата и се настаниха в облицованата с чам библиотека на родителите ѝ, пълна с книги, повечето от които не бяха отворени. Шийла затвори вратата, да не би някой да чуе разговора им.

— Измъчва ме един проблем — каза тя на Брус. — Предупредих те, че ще кажа на Ели, ако разбере, че пак се заиграваш. После се запитах дали да го направя и накрая реших, че съм длъжна да ѝ кажа. Искан да го знаеш.

— За какво? — погледна я Брус невинно. — Казах ти, че между мен и Уийзи всичко е свършено.

— Знам. Но се срещаш с друга жена. Не отричай. Уийзи ви е видяла преди седмица в неделя пред някакъв забутан хан извън града.

— И ти ѝ повярва? На Уийзи, след като я отблъснах? Шийла, това момиче сплетничи. Решила е да си отмъсти. Басирам се, че си мисли, че ако кажеш на Ели, Ели ще ме зареже, а аз ще се ожена за нея — отвърна той с негодувание. — Това е само неин ход, Шийла.

— Уийзи те е видяла да се целуваш с някаква червенокоса красавица. — Шийла наблюдаваше как ще реагира.

Той поклати изумено глава:

— Лъже.

— Изглеждаше наистина разстроена. Освен това има и друго, което по-добре да ти кажа. Тя е направила аборт.

— Ако е така, не е било от мен. Не ми е приятно да навлизам в подробности, но, повярвай ми, винаги използвах презерватив, когато бях с нея. Страхувам се от СПИН като всички. Няма начин Уийзи да е била бременна. Поне не от мен.

Шийла не знаеше какво да каже. Беше повярвала напълно на Уийзи, но Брус изглеждаше толкова обиден от обвиненията ѝ. Изведнъж се почувства объркана. Не можеше да рискува да разруши брака на Ели, като разправя на сестра си хорски приказки, независимо дали бяха верни или не. Разбира се, Брус беше адвокат. Може би просто използваше професионални трикове, за да посее съмнение в душата ѝ?

Брус се наведе напред в коженото кресло със загрижено изражение:

— Шийла, скъпа — каза той с мек джорджийски акцент, — знам, че си на страната на сестра си. Не те виня. Но аз си признах всичко като говорихме за това предишния път. Направих огромна грешка, като се забърках с Уийзи. Сега разбирам, че е дори по-голяма, отколкото си мислех. Но искам да ми вярваш, че в живота ми няма друга жена, освен Ели.

— Не зная на какво да вярвам — отвърна искрено Шийла, — но знам, че вече не бих могла да кажа на Ели.

— Благодаря ти. С Ели нещата потръгнаха. Възползвах се от съвета ти и поговорих с нея. Далеч не всичко е идеално, но напредваме. Освен това, отидох в *Ричс* и похарчих цяло състояние на щанда им за дамско бельо. Ели ме обвини, че съм разточителен, но мисля, че тайничко се зарадва.

— Чудесно, Брус! Вие двамата сте заедно от дълго време и имате три страхотни деца. Не бих искала да се разделите.

— Получих добър урок. Вече никога няма да кръшкам... Освен ако ти не искаш да си устроим *menage a trois*.

— Брус!

— Шегувам се — побърза да я успокои той. — Само се шегувам. Е, трябва да подбирам Тими. С Ели днес ще вечеряме навън, само двамата. — Той целуна Шийла делово по бузата. — Благодаря ти, че говори с мен, преди да кажеш на Ели. Радвам се, че всичко се изясни.

Шийла наблюдаваше от библиотеката как Брус качва протестиращия Тими в колата и закопчава предпазния колан на детската седалка. Дали бе изяснил всичко? Не знаеше. Може да я беше излъгал. Можеше Уийзи да е излъгала. Вероятно никога нямаше да разбере точно кой от двамата.

Но едно нещо бе сигурно. Тя повече никога нямаше да се опитва да се меси в живота на сестра си. От тук нататък бъдещето на брака на Ели зависеше от самата Ели.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Линдзи бе сигурна, че Едгар се чувства по-добре, защото бе станал сприхав и раздражителен. Оставаше му да прекара в болницата още само седмица, но не беше сигурна дали тя или болничният персонал ще са в състояние да го изтърпят. Най-трудното бе да го накарат да кара по-полека, а днес бе в отвратително настроение, защото очакваше посещението на братята си. Линдзи разбираше, че се отнася с подозрение към това сдобряване, както и тя самата.

— И не им позволявай да те нервират — предупреди го тя, докато Сам и Крейг чакаха отвън. — Позвъни на сестрата, ако се почувстваш дори малко особено.

— Ще се справя — настоя Едгар. — Просто искам да свърша с това. Кажете им да влязат.

Линдзи се наведе и го целуна:

— Това е за късмет, Мечо! А сега, не забравяй всичко, за което говорихме.

Първото впечатление на Едгар, когато братята му влязоха в стаята, беше, че и двамата много са остарели, но си помисли, че и той е поостарял, откакто за последен път са били тримата в една стая. Ръкуваха се сковано, а после Сам и Крейг придърпаха столовете до леглото.

— Как се чувстваш — попита Крейг загрижен.

— Направо страхотно — отвърна рязко Едгар. — Защо сте дошли?

Сам се наведе към него:

— Линдзи не ти ли даде писмото ни?

— Разбира се — изсумтя Едгар. — Прочетох всяка дума.

— Ед, моля те, разбери. Не искаме да се месим, ако ти не го желаеш — започна забързано Крейг. — Но като се има предвид здравословното ти състояние, помислихме, че сега е точно моментът братята Шулц да се съберат отново. Това е всичко.

— Всички искаме *Ковингтън* — добави Сам. — Защо да се бием за него? Ако обединим силите си, Даймънд няма да има никакъв шанс.

— Какво ви кара да мислите, че това все още ме интересува? Линдзи и лекарите ми искат да я карам по-полека и да се откажа от бизнеса.

— Би могъл — съгласи се Крейг. — Спечелил си достатъчно, за да се оттеглиш.

— По дяволите! Не съм тръгнал да се пенсионирам!

Сам се ухили:

— И аз така си помислих. Затова трябва да се съюзим в тази сделка. Линдзи ми каза, че Уелш ти е спасил живота. Предполагам, че ти е дал цифрите и данните, които ни трябва, за да излезем с предложение.

— Много бързаш — прекъсна го грубо Едгар. — Имаме да си говорим за много неща, освен за *Ковингтън*. — Той погледна Сам право в очите.

Сам издържа погледа му:

— Извиних ти се много отдавна. Ти си този, който се инати като магаре.

— Сам, престани — намеси се Крейг. — Исусе, защо ли съм наказан с такива братя като вас!

Сам сведе очи, после отново погледна Едгар:

— Добре Ед — въздъхна той. — Ще ти го кажа веднъж завинаги. Сгреших, чуваш ли? Не прецених правилно нещата, както като купих фирмата на Джеймс, така и като отрекох, че имам вина за смъртта му. Но, дявол да го вземе, от тогава давам стипендия за чернокожи и представители на малцинствата на името на Джеймс в университета *Тулам*.

— Знам, прочетох го във вестниците.

— По дяволите, не можем да се върнем назад и да променим нещата, но можем да вървим напред и да *променим* нещата. Съжалявам, Ед — извини се Сам отново. — И ако не искаш да ти се месим с *Ковингтън*, само кажи. Ще си тръгнем без лоши чувства.

Едгар лежеше, усещайки всяко свое дихание и дразнещото апаратче. Това ли беше всичко? След като не си бяха говорили години наред, накрая едно извинение набързо и хайде към следващата сделка? От друга страна, какво бе очаквал да направи Сам? Познаваше своя брат близък по-добре от всеки друг. Сам не беше от хората, които живеят със спомена за миналото. Може би по рождение има по-малко

съвест от мен, помисли си Едгар, или може би аз вземам нещата много навътре?

Линдзи го бе посъветвала да приеме предложението им. Така би могъл да си почива, да дава напътствия отстрани и все пак да получи онова, което искаше — *Ковингтън*. Но някак си бе очаквал Сам да прояви повече разкаяние. Крейг бе напълно прав, Сам беше дяволски инат. Той самият вероятно също.

— Искаш ли да си вървим? — попита дипломатично Крейг. — Уморяваме ли те?

— Отворете куфарчето на онзи шкаф — нареди Едгар — и ще намерите вътре папката с всички предварителни изчисления. Преди час акциите паднаха до четиридесет и четири и три осми. Нещата още са нестабилни след заминаването на Уелш. Моите счетоводители пресяха всичко и общо взето фирмата е недооценена. Може да струва към седемдесет, седемдесет и пет за акция.

— Ще прегледаме данните, но ако си прав, смятам, че можем да излезем с предложение от шестдесет или някъде там — каза Сам. — В брой и ценни книжа. Без глупости. Чиста и хубава оферта.

— Р. Ч. страшно иска тази фирма — отбеляза Едгар. — Ще бъде дяволски трудна битка. Искам да го бия, но не искам да получа за награда нещо като прасето, което умряло, докато се връщали от панаира. Трябва да си сложим лимит и да не го надхвърляме. Без значение какво ще кажа после. Защото се познавам и знам колко ми се иска да натрия носа на Даймънд.

Крейг се засмя:

— Ние ще те удържаме. Правим го, за да спечелим, а не за да задоволим самолюбието си. Ако Даймънд получи *Ковингтън*, ще има и други сделки. А знаете ли, че вие двамата пропускате нещо много важно...

Тримата обсъждаха стратегията си още половин час, докато накрая Линдзи влезе и заяви, че е време Едгар да почива.

Братята си стиснаха ръцете:

— Това е страхотно, Ед — каза Сам и в гласа му се появи издайническа дрезгавина. Той се обърна и бързо излезе.

— Наистина е хубаво — потвърди и Крейг. — Братята Шулц отново се понасят в атака.

Когато останаха сами, Линдзи внимателно се вгледа в съпруга си. Изглеждаше малко уморен, но по лицето му бе изписано едно изражение, което никога не бе виждала преди, израз на кротко задоволство. Макар думата да не беше подходяща за човек толкова избухлив като съпруга ѝ, тя би го нарекла *душевно спокойствие*.

— Как си?

— Добре. Искам да говориш с проклетите доктори и да ме махнеш отгук. Готов съм да си вървя у дома.

— Значи срещата е минала добре? — каза тя с усмивка.

— Да, добре мина — сдържано отвърна той. — Ти как си, скъпа?

Шийла вдигна телефона в офиса си и чу гласа на Ланг Ковингтън.

— Здравейте, мис Шийла — каза той сърдечно. — Ето че дойдох в Атланта, точно както заплашвах. Искях да обсъдя с вас как върви кампанията ви. Свободна ли сте за обяд през седмицата?

— Много ще се радвам да говоря с вас, мистър Ковингтън. Напоследък все се сблъскваме в стени. Свободна съм още днес.

— Хубаво. Обичам момичета, които не се правят, че вечно са заети. Да кажем в един часа в *Сити грил*.

— Чудесно. Ще се видим там.

— Дейвид! — викна Шийла към другия офис. — Най-последно може би ще успеем да прокараме нещо.

Дейвид също се провикна в отговор:

— Ами! Опитваш се просто да ми повдигнеш духа, нали?

— Ще обядвам с Ланг Ковингтън — обяви тя развълнувано. — Човекът, за когото ти разправях, природозащитникът, с когото се запознах в Колорадо. Той страшно хареса идеите на ВИП. Може отново да ни свърже с Пинкни.

— Да се надяваме. — Дейвид влезе в офиса. — Защото има нещо, за което искам да поговорим.

— Нещо не е наред ли?

— Струва ми се, че трябва да се върна за постоянно в Лос Анджелис. Докато *Ковингтън* се раздвижи не се налага и двамата да стоим тук. Мога да хвана самолета за насам веднага щом ти потърбявам.

— Прав си. През последната седмица беше отчайващо. Щом единият от нас е тук, изпълняваме задълженията си по договора. Но какво ще правя тук без теб, Дейвид? Направо ще откача.

— Йейл се връща утре. Много се съмнявам, че ще ти е скучно. — Телефонът на Дейвид звънна и той отиде да го вдигне.

Шийла се зае отново с кореспонденцията, но я обзе лошо предчувствие. Сигурно защото щеше да ѝ липсва присъствието на Дейвид. Съзнаваше, разбира се, че няма смисъл и двамата да работят в *Ковингтън* докато нещата не се пооправят, ако се оправят. Ако Джереми е прав и фирмата се разиграва, кой знае какво може да се случи с всички тях...

— Шийла?

Вдигна поглед и видя Уйизи, застанала на прага ѝ. Тя влезе и затвори вратата след себе си.

— Ще бъда кратка.

Шийла почти не се бе срещала с Уйизи, откакто я видя да сваля Йейл на рекламните снимки.

— Да, Уйизи?

— Брус ми се обади. Беше бесен. Изглежда си му казала всичко — каза укоризнено Уйизи.

— Съжалявам. Смятах да кажа на сестра си, но после реших, че ще е по-добре първо да говоря с Брус.

— Е, яд ме е на теб, задето си го направила, а още повече ме е яд на Брус. Той твърдо отрича всичко, но аз *наистина* го видях с онази червенокоса жена и освен това бях бременна от него. Той е единственият, с когото съм спала от месеци насам. Знам, че ти е роднина и би искала да му вярваш, но искам да знаеш, че не съм те излъгала за нищо.

— Изобщо не трябваше да се намесвам. Бракът на Ели си е нейна работа. Както и твоят живот си е твоя работа.

— Вземам си отпуската. Отивам за две седмици на почивка с *Клуб медитеране*. Ще бъдеш ли още тук като се върна?

Шийла вдигна рамене:

— Кой знае...

— Да, странни работи. Нещо става напоследък, но не мога да разбера какво. Атмосферата тук е много тягостна. Впрочем, този Йейл

Холандър е страхотен. Късметлийка си. Но е голям флиртаджия. Ще ти създава въртели, да знаеш.

Шийла кимна:

— Приятно прекарване на почивката.

Ще ти създава въртели, да знаеш повтори тя наум, след като Уийзи си тръгна. Измъчваше се какво да прави с Йейл от цяла седмица, мислеше за онова, което беше казал и колко щеше да ѝ е трудно да го дели с други.

И колко трудно би било да се *откаже* от него.

Джереми пристигна в Атланта уморен от преживяното покрай инфаркта на Едгар, но въодушевен от това, че братята Шулц бяха решили да се включат в играта. Не му беше лесно да стигне дотук, затова не се заблуждаваше, че сделката с *Ковингтън* е сигурна работа. Познаваше Даймънд и знаеше, че е способен на всичко.

Прегледа пощата си и телефонните съобщения и изпрати мисис Аткинс да зареди бира и сода. Канеше се да вземе душ, когато се обади Катлийн Симънс. Като чу гласа ѝ, той си отбеляза наум, че непременно трябва да започне да прослушва предварително кой го търси. Катлийн вероятно искаше да я изведе на вечеря, както ѝ беше обещал.

— Мислех, че ще ти е интересно да научиш, че току-що ме уволниха — започна грубо тя.

— Съжалявам. — Той закрепил слушалката под брадичката си и отвори хладилника, за да си вземе кутия портокалов сок.

— Струва ми се, че би трябвало — изсъска тя. — Лично Сам Шулц ме уволни. За пръв път се срещнах лице в лице с него. Каза, че тъй наречената ми дружба с Рик застрашавала моята *безпристрастност* в работата.

— Вероятно е прав — съгласи се Джереми. — Като се има предвид, че сега Рик работи за баща си. Много неприятно, Катлийн. Виж, ще се огледам наоколо и ще разпитам за някое вакантно място.

— Мисля, че не разбра какво искам да ти кажа — прекъсна го тя и почти изсъска в слушалката. — Откъде, по дяволите, е научил за мен и Рик? Предположих, че ти си му казал.

— Не съм. — После се сети, че Едгар може да е предал разговора им на брат си. Вината може би беше негова, но Сам Шулц беше прав за

себе си. Как би могъл да задържи Катлийн на работа, ако тя предаваше информация на двете страни?

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш? Джереми, аз рискувах заради теб. Казах ти, че информацията е поверителна и ти се закле да не казваш на никого.

— Каза, че искаш да ми помогнеш, Катлийн. Като ми даде тази информация, ми *помогна*. Обещавам и аз да се опитам да ти помогна по някакъв начин — каза той. — Дължа ти го.

— Дължиш ми много повече, Джереми. Аз ти вярвах. Мислех, че сме приятели.

— Ще позвъня тук-там. Скоро ще ти се обадя. Дай ми телефона си.

— О, телефонния ми номер! Разбира се — изсмя се подигравателно тя, но му го продиктува, а после додаде: — Какво копеле си само. С Шийла сте си лика-прилика.

— Шийла? — Джереми се изненада. — Тя какво общо има с това?

— Спести си преструвките, Джереми! Тя ме уволни от ВИП, защото се страхуваше, че хората ще разберат, че си приписва заслуги за моите идеи. После видя, че се сближавам с теб и не можа да го понесе. Тя е неуравновесена, ревнива кучка.

— Катлийн...

— А сега те използва, за да накара отново да ме уволнят. Да не би да си мисли, че не ми е ясно? Предай на тази проклета мръсница, че ще ѝ го върна. Няма да ѝ се размине! Тя...

— Катлийн! Не разбирам за какво говориш, но, струва ми се, много грешиш. Шийла няма нищо общо с това.

— О, Джереми! — Гласът на Катлийн изведнъж стана мек и състрадателен. — Още ли не си разбрал? Тя те използва, както използваше и мен. Както използва всички. Тя не те иска, но не можеше да понесе мисълта, че ти се *влюбваш* в мен.

Джереми мълчеше изумено, със слушалката в ръка. Имаше чувството, че държи студено парче олово.

— Катлийн? Там ли си още? — успя да каже накрая.

— Тя или аз — прошепна Катлийн като насън. — Вече ми е ясно. Тя ме принуди. Никога няма да ме остави на мира. Никога няма да ми

позволи да успее. Никога няма да понесе, че сме заедно. Не и докато е жива. Тя или аз...

Джереми усети как по гърба му полазват тръпки на ужас.

— Виж, не си разбрала добре...

— Обади ми се скоро за вечерята — каза тя с по-ведър глас.

Джереми чу леко прещракване и сигнала свободно.

Той затвори, после набра номера на Шийла в *Ковингтън*. Чудеше се дали тя въобще има представа какви чувства храни Катлийн към нея. Катлийн може би беше прекалено разстроена, че са я уволнили. При все това, омразата ѝ към Шийла, несвързаните ѝ обяснения за това, изглеждаха съвсем откачени. Още по-ненормална беше самозаблудата ѝ, че *той* е влюбен в нея.

Попадна на Дейвид, който го осведоми, че Шийла не се е върнала от обяд.

— Кажи ѝ, че трябва да говоря с нея колкото се може по-скоро.

Мисис Аткинс влезе суетейки се откъм гаража:

— Донесох ви разни лакомства, мистър Уелш. Ще направя шоколадов пудинг за вечеря днес. Любимият ви.

— Чудесно, мисис Аткинс. Аз излизам за малко да свърша някои неща.

Чак като изкара червеното си мазерати от алеята и пое по улицата, Джереми осъзна колко е изтощен от последните дни в Ню Йорк и от това, че беше в неизвестност по отношение на бъдещето. Излезе на *Пийчтри роуд* и внезапно реши да отиде в търговския център на *Ленокс скуеър* да си купи нови ризи. Имаше нужда да направи нещо лекомислено, каквото бе ходенето по магазините.

Вятърът духаше право в загорялото му лице и той се почувства някак освободен. По това време нямаше голямо движение. Вдъхна дълбоко няколко пъти, за да проясни съзнанието си и изведнъж чу сирената на полицейска кола. Отби встрани, за да ѝ направи път, но колата не отмина. Погледна в огледалото за обратно виждане и видя, че полицаят му прави знак да се приближи.

О, по дяволите, помисли си той. Не беше внимавал за скоростта. Изгаси колата и извади шофьорската книжка от портфейла си. Бръкна в жабката да вземе талона, но полицаят му извика да не мърда.

— Какво правите? — кресна той от няколко крачки.

Джереми го погледна стреснато:

— Вадох талона си.
— Аз ще го взема. Вие стойте неподвижен — нареди полицаят.
— Извинете ме, сержант, но какъв е проблемът?
— Карахте с шейсет и пет при забранено над петдесет.
— Съжалявам, сержант.
Знаеше, че няма смисъл да спори. Надяваше се да свършат бързо.

Обедът с Ланг Ковингтън съвсем я обезкуражи. Шийла харесваше луксозната делова атмосфера на *Сити грил*. В крайна сметка, обаче, беше получила само един скъп обяд, не и пълномощия.

Ланг Ковингтън се интересуваеше от идеите на ВИП, но когато го помоли да им съдейства пред Пинкни, той отговори уклончиво.

— Не бързайте, Шийла — посъветва я той. — Точно сега стават разни неща. Пинкни е твърде зает, както и всички висши ръководители. Не съм доволен от това положение на нещата, но с времето всичко ще се изясни. Просто трябва да изчакате и да се въоръжите с търпение.

Това бяха правила досега с Дейвид и тя щеше да продължи да го чака. В края на краищата, имаха договор и им плащаха. Но основното не беше да получат парите си. Шийла и цялата им група бяха дали всичко от себе си като професионалисти в програмата, която бяха направили за *Ковингтън*. Наивно бе си представяла как тя ще се превърне в модел за всички корпорации в Америка.

Ако *Ковингтън* се разпродава, а имаше всички признаци, че точно това ще стане, планът на ВИП за *Ковингтън* лесно можеше да се превърне в скъпоструваща жертва в битката за гигантската корпорация.

Сметките на ВИП щяха да бъдат платени, но репутацията им нямаше да скочи, както Шийла се бе надявала. Фирмата ѝ, която се бе специализирала в подобряване на имиджа, щеше да изгуби цялото това време, без да направи кой знае какво за собствения имидж.

Тя излезе с колата си на *Пийчтри роуд* и реши да се отбие в търговския център на *Ленокс скуеър* преди да се върне на работа. Беше обещала на Джеси да ѝ купи нови джинси. Дъщеря ѝ се беше източила през това лято и всичките дрехи ѝ бяха умалели.

Видя светлините на полицейския автомобил пред себе си, погледна машинално километража си и намали. До шосето беше спряна хубава червена кола, спортен модел, точно каквато би привлякла погледа на полицаите. Тя разпозна мазератито на Джереми Уелш. Той стоеше в колата и изглеждаше ядосан.

Тя намали и спря пред него. Нямаше търпение да разбере как е Едгар Шулц. Пресата бе разтръбила, че е получил инфаркт.

— Шийла! — извика той. — Опитвах се да се свържа с теб.

— Съжалявам, мис — каза полицаят, — но не можете да спирате тук. Трябва да се преместите.

— Надолу по улицата вдясно има търговски център — каза ѝ Джереми. — Можем да се срещнем на паркинга.

Шийла тръгна напред, а Джереми дойде след малко. Изглеждаше уморен и разстроен, че са го глобили.

— Съставиха ми акт за превишена скорост — каза, докато слизаше от колата. — Сякаш си нямам достатъчно проблеми в момента.

— Съжалявам. Като изключим това, как я караш?

— Нещата изглеждат по-добре от миналата седмица. Искаш ли фунийка сладолед?

Седнаха на една претъпкана маса в сладоледения салон на търговския център, където бе пълно с деца.

— Шийла, трябва да те питам нещо за Катлийн Симънс — поде той, като ѝ донесе замразено кайсиево кисело мляко.

— Катлийн? Защо?

— Как да ти кажа — седна и набързо разправи за срещата си с Катлийн и как тя е загубила работата си.

— Отначало си мислех, че трябва да се обадя тук-там и да ѝ уредя няколко интервюта. Но тази жена е луда. Ти защо я уволни?

— По куп причини, повечето лични. Някога бяхме приятелки, а сега тя не може да ме понася. Но що се отнася до професионалните ѝ качества, добра е в работата си, когато успее да се концентрира? Съжалявам, че пак са я уволнили. Горката. Реши да се премести да живее в Атланта, но май не ѝ провървя много.

Джереми кимна:

— Не искам да те плаша, Шийла, но Катлийн изперква, когато говори за теб. Беше разстроена, че са я уволнили, но обвинява теб за

това. Освен това изглежда мисли, че между нас има нещо. За бога, не мога да я препоръчам за работа...

— Катлийн има нужда от личен живот. Тогава няма да се занимава повече с мен или с теб. Би било добре да отиде на психоаналитик, но когато ѝ го предложих, се развилня. — Шийла загреба лъжичка от замразеното кисело мляко. — Знаеш ли, тя доста пиеше с бившия си приятел и взимаше кокаин. Откакто той я заряза, просто не е на себе си. Сякаш характерът ѝ се е обърнал на сто и осемдесет градуса.

Погледна часовника на стената.

— Става късно. С Дейвид имаме още работа.

ДжерEMI я изпрати до колата ѝ:

— Внимавай, само това ще ти кажа. Имам лошо предчувствие относно Катлийн.

— Щом не се налага да се разправам лично с нея, не ми пука какво говори за мен. Тя наистина е неуравновесена, но какво би могла да направи, всъщност? Може би трябва да ѝ уредиш някое и друго интервю. Така ще има какво да прави, а това е най-добре за нея.

— Твърде великодушна си, Шийла. Катлийн е много по-луда, отколкото си мислиш. Опасна е — въздъхна ДжерEMI. — Не знаеш какво би могла да направи.

— Защо не се ожениш за нея, ДжерEMI — пошегува се Шийла, докато изкарваше колата от паркинга. — Така наистина ще има какво да прави.

— Никак не е смешно, Шийла. Така че внимавай. Опасна е.

Шийла махна за довиждане и излезе от търговския център. Беше трогната от загрижеността на ДжерEMI, но той преувеличаваше. Въпреки че бяха скарани, тя познаваше Катлийн от години. Луда? Да. Опасна? Едва ли.

Погледна часовника си. Джинсите на Джеси ще трябва да почакаат, помисли тя. Дейвид заминаваше за Лос Анджелис, така че имаха да прегледат много неща.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Какво има, Шийла? — Йейл сложи ръка на коляното ѝ. — Не ти ли хареса предаването?

— Страшно ми хареса. Наистина внушаваш значими неща.

— Да, да...

— Говоря сериозно. Освен това изглеждаш много сладък.

Бяха в апартамента му в *Риц-Карлтън Бъкхед* и беше вторник вечер, когато вървеше *Дан Грийн*. Шийла бе посрещнала Йейл на летището по-рано същата вечер и той бе доста уморен. Беше предложила да гледат сериата, макар да беше повторение, и да поръчат вечеря в стаята, за да може той да си почине. Никога не беше проблем да накараш Йейл да гледа някоя от програмите си, дори да беше повторение.

Но в действителност Йейл искаше да говори за бъдещето им, а тя се опитваше да отложи разговора. Затова докато ядяха пъстърва на скара и салата, тя продължи да коментира тазвечерната смела акция на природозащитника.

— Нещо си замислена — промълви Йейл, докато вървяха последните надписи. Той бутна количката с вечерята в коридора. — Тази вечер изглеждаш угрижена. Искаш ли да се поразходим или нещо такова?

— Не. Да поседнем на терасата. Има приятен ветрец.

— Искаш ли още вино?

— Може.

Той донесе виното и двамата стояха известно време, загледани в светлините на града отдолу, без да говорят. Той обви ръка около талията ѝ, а тя облегна глава на рамото му. Всичко между тях бе толкова прекрасно, когато двамата бяха сами, както сега. Искаше ѝ се този миг да продължи вечно.

— Снимките ми тук завършват след няколко дни — каза той. — Ти кога ще се връщаш у дома? Знаеш ли вече?

— Не съм сигурна. Нещата в *Ковингтън* се объркаха, но все още ни плащат.

— Не може ли приятелят ти Дейвид да остане и да удържа крепостта?

— Не. Той тръгна днес за Лос Анджелис, за да държи крепостта там. Бих отишла аз, но Джеси толкова се забавлява тук. За нея беше много хубаво, че прекара известно време тук и се сближи с баба си и дядо си, с братовчедите си.

— Тази вечер изглеждаш толкова потисната, Шийла. Искаш ли да поговорим за нас двамата?

— Не — въздъхна тя. — Само че трябва. Йейл, аз наистина те обичам.

— Не ми харесва тона ти. Нещо се е случило.

— Не, нищо не се е случило, освен че цял уикенд мислех за нас двамата и как ще се оженим. — Тя се отдръпна на известно разстояние от него. Той я чакаше да продължи. — Трудно ми е да ти кажа това. Не можеш да си представиш колко ми е трудно.

Той наля малко вино в чашата си:

— Струва ми се, че ще имам нужда от това. Не искаш да се омъжиш за мен, нали, Шийла?

— Искан ми се да се омъжа за теб...

— Но няма да го направиш. Защо? — Йейл се приближи, взе я в прегръдките си и я притисна до себе си. — Преживяваме нещо прекрасно. Толкова щастлив се чувствах през последните седмици. Мислех, че и ти си щастлива.

— Щастлива бях. Щастлива съм. Но има две неща. Първото е онова, което ти казах миналата седмица, след като те видях да флиртуваш с Уйизи. Познавам се. Не бих могла да живея така цял живот, с теб, какъвто си сега. Не те карам да се променяш. Не мисля, че би могъл да се промениш, нито пък че искаш.

— Ей, слушай. Ходя на психоаналитик и работя върху това. Струва ми се, че съм готов да прекарам живота си само с една жена. С теб.

— Бих искала да ти повярвам. Но аз те видях с онази стюардеса когато слизаше от самолета. Явно беше, че ти си превърнал днешния й полет в незабравимо преживяване.

— Шийла, това не означава нищо. По дяволите, ти започваш да ревнуваш от най-малкото нещо.

— Знам. Точно това се опитвам да ти обясня. За теб може да е нищо, но когато те видя с друга жена, нещо ми става. Може би ревността ми е необоснована, но това е свързано и със самоуважението ми. Въпреки че разбирам непреодолимото ти желание да съблазняваш други жени...

— Хайде стига — прекъсна я той ядосано. — Само си говорех с онази стюардеса! Не я съблазнявах. Не сме се чукали в тоалетната, докато прелитаме над Литъл Рок, ако това си мислиш.

— О, Йейл! Не става дума за стюардесата. Нито за Уййзи. Става дума за жените. Те не могат да ти устояват... нито ти на тях. Ти си най-привлекателният мъж, когото познавам. Жените няма да престанат да те свалят, ако се ожениш. А, страхувам се, ти по рождение не можеш да казваш не или поне *твърдо не*. Не би понесъл да прекараш живота си с мен, ако аз вечно те гледам подозрително и се чудя кого си забърсал. Аз самата не бих могла да го понеса — завърши тъжно Шийла. — Този път искам да знаеш, че те напускам не с негодувание, а с болка. Повярвай ми, наистина ме боли. Но не бих могла да запазя уважение към себе си, нито към теб, ако останем заедно. Точно това би провалило връзката ни в края на краищата. Не ревността.

— Моля те, Шийла, не ме напускай отново — пророни той. — Имам нужда от теб. Ти си моят пристан. Вие с Джеси сте моето семейство. Моля те, не си отивай...

Шийла пое дъх и усети как коленете ѝ се разтреперват неудържимо. Тя се хвана за парапета на балкона, за да не се свлече на земята. Онова, което току-що бе казала на Йейл, бе едно от най-мъчителните неща, които бе изричала през живота си.

Следващото щеше да бъде още по-трудно.

— Трябва да ти кажа още нещо — започна тя. — Опитвах се веднъж, но не ми достигна смелост.

— Какво? — попита той унило. — Има някой друг ли?

— Да, но не каквото си мислиш. — Тя отпи още една глътка вино, но гърлото ѝ бе все така пресъхнало. — Става дума за Джеси.

— Какво за Джеси?

— Не знам как да ти го кажа, освен да ти съобщя направо. Тя е твоя дъщеря. Наистина е твоя дъщеря.

Йейл я загледа с изумен, невярващ поглед.

— Не разбирам. Не може да бъде.

— Тя е родена на втори юни. Ние се разделихме в началото на октомври предишната есен. Почти веднага след като се разделихме, разбрах, че съм бременна.

Изумлението по лицето му се смени от гняв:

— И никога не си ми казала? Изобщо не си ми се обадила? Ако Джеси е моя дъщеря...

— Повярвай ми, така е. Не съм спала с никой друг докато бяхме заедно.

— Чудесно! Значи имам дъщеря, която не знае, че съм ѝ баща. Дъщеря, която видях едва това лято и то само защото случайно се озовах в Атланта и ти, също случайно, се оказа тук. Защо, Шийла? Защо, по дяволите, не ми каза още тогава?

— Защото тогава те мразех. Дявол да го вземе, Йейл. Въобще ли не помниш? Чувствах се уязвена. И знаех, че ако заживеем отново заедно, ти сигурно пак ще ме нараниш.

По лицето на Йейл бяха изписани страдание и объркване, каквито напиреха и в нейното сърце.

— Но дори и да не живеехме заедно, поне можех да ти помагам. Да я виждам как расте.

— Все още можеш да я виждаш как расте. Не е станало твърде късно. Най-сетне ти признах истината. Сега мога да я кажа и на нея, ако все още искаш да я виждаш.

— Разбира се, че искам да я виждам. Не можеш просто да ми я размахаш под носа и да си я прибереш. Искам някакъв род попечителство, така че да мога да я виждам, независимо какви са отношенията ни.

— Между нас вече не може да се случи нищо повече — каза тя. — Не е останало какво да делим, освен да бъдем заедно родители на едно страхотно малко момиченце.

Йейл взе ръката ѝ:

— Това променя всичко, Шийла. Аз мога да бъда верен. Наистина.

— Можеш да опиташ. Може дори да успееш, но това не е в природата ти. След известно време ще започнеш да ме виниш — отвърна убедено тя. — Йейл, дълго премислях всичко. Няма да се получи. Най-добре е да се виждаш с Джеси когато поискаш. Да бъдеш неин баща. А ние с теб да си останем приятели.

— Просто приятели?

— И родители. Това никак не е малко. Това е най-доброто решение за всички ни.

В гърдите му се надигна нов прилив на гняв и лицето му се покри с червенина.

— По дяволите, Шийла, само ти вземаш решенията! Аз изглежда нямам никакво право на глас във всичко това, като се почне отпреди шест години.

— Съжалявам — оправда се тя. — Знам, че трябваше да ти кажа, но тогава бях толкова объркана.

— Е, аз пък съм объркан *сега* — избухна той. — Толкова съм ти ядосан, че не знам какво да правя.

— Тръгвам си.

Шийла остави внимателно чашата си на балконската маса и влезе в стаята, за да си вземе чантата.

Йейл я последва:

— Не казвай на Джеси за мен! И без друго достатъчно си объркала живота на това момиченце, не я обърквай повече. Остави всичко както си го искала. Тя си има теб. За какво ѝ е баща?

Болката и гневът в гласа му я зашлевиха като плесник и тя потръпна.

— Добре. — Шийла трепереше от вълнение. — Няма да ѝ казвам, щом така искаш.

Зад гърба ѝ настъпи тишина и тя за миг си помисли, че Йейл ще я вземе в прегръдките си и ще ѝ каже, че всичко ще бъде наред. Ако го направеше, Шийла би забравила всичко, което току-що бе казала, и би се омъжила за него още тази вечер. Само че вместо това го чу да затръшва вратата на спалнята си.

Шийла още дълго стоя в празната дневна, заслушана в грохота на затръшващата се врата, който продължи да отеква в съзнанието ѝ дълго след като беше заглъхнал наяве. Намери в чантата си хартиени кърпички и избърса очите си. Извади тъмните очила, които за голямо удоволствие на Джеси винаги слагаше, за да скрие сълзите си при тъжния край дори на най-глупаво сантименталния филм.

Е, краят рядко биваше по-тъжен от този, каза си тя докато отваряше тихо вратата, за да излезе.

Останалата част от вечерта беше гадна, точно както се очакваше. Шийла се прибра нещастна в стаята си и будува на тъмно, чак докато първите лъчи на слънцето проникнаха през листата на огромните кленове до прозореца ѝ. Опита се да напише писмо на Йейл, за да му каже колко нещастна се чувства, но не можеше да намери подходящите думи. Накрая се облече и направи пържени филийки за Джеси. Прочете сутрешния вестник и обсъди новините от Вашингтон с баща си. Тръгна за работа без никакво желание.

Тъй като Дейвид се бе върнал в Лос Анджелис, офисите на ВИП ѝ се сториха съвсем пусати. Тъй като се намираха в края на коридора, край тях дори не минаваха много хора. Всички, които въобще се отбиваха нататък, идваха за нещо, за да говорят по работа или, като в случая с Уийзи, да поклюкарстват. Сега даже Уийзи я нямаше, беше на екскурзия с *Клуб Медитеране*.

Първо ѝ се обади директорът по маркетинг, за да ѝ каже, че извадката по групи потребители, която бяха направили с Дейвид, е замразена.

— Но защо? — попита тя раздражено.

— Всичко е тъй да се каже *замразено* — отговори той унило. — Не е само ВИП, Шийла. Виж, ще ти се обадя веднага щом получа одобрение.

— Добре, благодаря. — Тя си наля чаша кафе, макар че не ѝ се пиеше, и седна на бюрото си, втренчила невиждащ поглед в книгата си.

— Виждам, че работиш здраво.

Шийла се стресна като видя Катлийн Симънс застанала на прага. Изглеждаше като предишната Катлийн, безупречно облечена и с модна нова прическа.

— Здравей — каза Шийла предпазливо. — Какво правиш тук?

— Да, с удоволствие ще вляза, благодаря ти. — Катлийн шумно затръшна вратата след себе си. — Освен ако моментът не е подходящ.

— Всъщност не е. Имам куп работа и трябва...

— О, я стига! — прекъсна я презрително Катлийн. — Всички тук сте удавници. Това място е като морга. Нищо няма да се случи, докато не започне битката за фирмата, така че ние с теб можем да се разберем на спокойствие.

— За какво говориш?

— Говоря за теб, Шийла. Отново си ми мътила водата, нали? Накарала си да ме уволнят от новата ми работа. И се опитваш да ми отмъкнеш гаджето.

— Какво гадже?

— Джереми е мой — каза Катлийн с мек плашещ глас. — Не можеш да ми го отнемеш. Боже мой, Шийла, какво да правя с теб?

— По дяволите, това продължи доста дълго. — Шийла усети, че се разядосва и дори не се опита да го скрие. Последното, което ѝ трябваше в момента, бяха щуротиите на Катлийн. — Каквото и да си мислиш, че съм ти направила, не е вярно. Не съм търчала след Джереми и не съм накарала да те уволнят. Писна ми от всички лъжи, които разправяш по мой адрес. А сега се разкарай отгук и ме остави на мира.

— А така, заприлича на себе си. Разкрий се, Шийла! Това е истинското ти лице, нали? Зад маската се крие истинска кучка.

— Говоря сериозно. Искам да се махнеш отгук или ще извикам охраната и ще накарам да те изведат. — Шийла посегна към телефона. — Какво трябва да направя, за да...

Тя вдигна поглед и видя, че Катлийн е насочила към нея пистолет.

— За бога, Катлийн, какво правиш? Остави това нещо.

— Мисля, че е по-добре ти да оставиш телефона, Шийла, или...

— Какво? Ще ме застреляш?

— А ти как мислиш?

Шийла не вярваше, че Катлийн наистина би могла да дръпне спусъка, но все пак внимателно остави слушалката на мястото ѝ.

— Това е нелепо, Катлийн. Мислех, че сме приятелки.

Катлийн се изсмя горчиво:

— С приятелка като теб за какво ми са врагове, както се казва в старата мъдра поговорка. Приятелките не интригантстват, за да те уволнят. Приятелките не ти отнемат любимия.

— Но защо ще ме убиваш? Наистина ли мислиш, че това ще оправи нещата? Само дете ще отидеш в затвора.

— Аз и сега съм в затвор — сопна се Катлийн. — Ти ме вкара там. Ти си моят тъмничар. Толкова дълго определяш живота ми. Но

сега ще избягам от този затвор. Не ти харесва, че не владееш положението, нали? Е, сега го владее аз.

— Не, Катлийн, не го владееш. Ти си превъзбудена. Последните месеци не ти беше леко, но нещата ще се оправят, ще видиш. Имаш нужда от помощ, от някого, с когото да поговориш — започна кротко Шийла. — Защо не се обади веднага на някого? Някой, който ще те накара да се почувстваш по-добре. — Тя посегна лекичко към телефона, без да сваля поглед от Катлийн. — Познавам един...

— Не! — Катлийн още по-решително насочи оръжието към Шийла, като вече го държеше в двете ръце. Дулото на пистолета се люлееше в ръцете ѝ. — Виждаш ли? Пак започваш, мислиш си, че можеш да направляваш живота на всички. Е, не можеш! Не аз имам нужда от помощ, а ти.

Шийла се отпусна на стола си.

— Може би си права, Катлийн — отрони тихо тя. — Може би си права.

— Какво? — Катлийн я погледна подозрително.

— Съгласна съм с теб — отвърна простичко Шийла. — Ужасно обърках живота си. Съжалявам, задето мислиш, че проблемите ти са по моя вина. Но може и да са. Кой знае?

— Не говори така! Не се опитвай да ме умилоставиш.

— Не се опитвам. Виж, не съм се опитвала да направлявам живота ти. Не мога да уредя и моя собствен. Моля те, Катлийн, махни пистолета и да поговорим. Бяхме толкова добри приятелки.

— Малко е късничко за това — сръза я остро Катлийн. — Ти ме спъваше на всяка крачка. Започнахме ВИП заедно, а ти ме изхвърли. Срегнах Джереми, но когато видя, че се влюбва в мен, не можа да го понесеш. Опита се да ми го отнемеш. Светът става все по-тесен, Шийла. Накъдето и да се обърна, се сблъсквам с теб. — Тя дръпна предпазителя. — Вече няма място и за двете ни, Шийла. Аз или ти.

— Катлийн, моля те... — Шийла усети, че гърлото ѝ е пресъхнало и тръпки на ужас полазват по черепа ѝ. Мислеше си единствено за Джеси, какво ще стане с нея сега?

Въпреки уплахата си, тя се опита да прецени разстоянието между себе си и Катлийн. Пистолетът подскочаше в ръцете на Катлийн като хвърчило при буря. Дали би могла да го грабне преди тя да успее да стреля?

Очите на Катлийн бяха широко отворени и блестяха:

— Аз или ти — продължаваше да повтаря като заклинание. — Аз или ти... аз или ти...

Шийла напрегна мускули под бюрото. Ако трябваше да умира, нямаше да се даде лесно. Пригответи се да скочи.

Разнесе се оглушителен изстрел. Шийла, която се бе изправила наполовина, се тръшна обратно на стола. Чак след няколко мига осъзна, че все още е жива и не е улучена.

Катлийн бе обърнала пистолета към себе си.

Около нея се носеше мирисът на риванол и глъчката на отделението на *Бърза помощ*, но Шийла почти не ги забелязваше. Тя седеше в чакалнята, все още като потънала в мъгла от преживения шок. Едно момиче с превръзка на коляното я наблюдаваше с любопитство, докато майката не му каза да престане да зяпа така.

Шийла бе свалила коприненото шалче от врата си и го бе увила около главата на Катлийн, която бе държала в скута си, докато дойде линейката. Цялата беше в кръв, Шийла никога в живота си не беше виждала толкова кръв. Беше се пропила в полата и сакото на деловия ѝ костюм и сега по тях имаше засъхнали тъмнокафяви петна. Никога няма да се изличи, улови се да мисли тя и осъзна, че няма предвид само костюма.

По коридора се зададе млад лекар с чорлава руса коса и смешни мустаци и спря пред нея:

— Мис Локууд?

— Да? — отвърна тя шепнешком.

— Приятелката ви ще се оправи. Куршумът е одрал черепа, но не е проникнал в него. Няма дълбоки увреждания. Разбира се, тя ще трябва да остане тук, под наблюдение, след като се касае до опит за самоубийство. Ще ни трябва малко повече време.

Жегата на Атланта я лъхна още на паркинга, веднага щом излезе от болницата, където имаше климатик. Прибра се по черния път, като караше в унес по непознати улички.

Ще ни трябва малко повече време.

Ще трябва да се обади на Джереми и да му каже какво се е случило, че предупрежденията му за Катлийн са се оказали верни. Но, някак си докато Катлийн лежеше на болничното легло с рана в главата, Шийла се чувстваше неудобно дори да се обади на Джереми. Съзнаваше, че това е безсмислено.

Ще ни трябва малко повече време.

Да, Катлийн ще се оправи. Но ако я нямаше Джеси, помисли си Шийла, какво значение би имало дори Катлийн да я беше убила? Дори да беше мъртва. Напоследък бе объркала живота на сума хора.

Алеята пред къщата на семейство Локууд беше пълна с непознати коли и Шийла си спомни, че днес беше ред на Грейс да бъде домакиня на групата по бридж. Паркира на улицата и извади ключа, но не слезе от колата.

Държеше здраво волана. Искаше ѝ се да заплаче, да изкрещи, дори да се върне обратно на онази планета, от която като дете си мислеше, че е дошла.

Беше направо смешно. Когато ВИП правеха рекламното си представяне в *Ковингтън*, тя си бе мислила, че ще ѝ бъде трудно да живее в Атланта. Но всичко, случило се тук, нямаше нищо общо с Атланта, осъзна тя. Всичко бе свързано с нея самата.

— Смяташ ли да слезеш от колата?

Тя вдигна поглед, изненадана. Беше Йейл.

Като видя засъхналата кръв по костюма ѝ, по лицето му се изписа изумление.

— О, Боже, добре ли си?

— Катлийн се опита да...

— Да, знам. — Той отвори вратата на колата и ѝ помогна да излезе. — Чух за това на снимачната площадка и веднага дойдох тук. Как е тя?

— Объркана е, но ще се съвземе. О, Йейл, аз...

— Не казвай нищо, Шийла. Просто ме изслушай. Мислих над това, което ми каза снощи и ти си права. Ако се оженим, ще ме направиш щастлив, но аз в края на краищата ще те направя нещастна. Затова промених решението си. Реших да се съглася с план Б. С други думи, казваме на Джеси и аз *поне* съм неин баща.

— А ние двамата си оставаме приятели?

— Приятели. *Добри* приятели. *Интимни* приятели понякога, но само ако искаш, разбира се. — Той ѝ се усмихна с прочутата усмивка на Йейл Холандър. — А сега свали тези тъмни очила и дай да те целуна.

Шийла направи каквото ѝ каза. И без друго сълзите се стичаха по страните ѝ. Очилата не скриваха нищо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Не е зле да се подготвиш, Джереми. Ще стане наистина напечено — каза му Едгар Шулц по телефона. — Защото сме готови. Адвокатите и финансистите приключиха с предварителните разчети. Споразуменията за комисионите, таксите и финансирането са подготвени. Започваме. Ще направим предварителна оферта още утре сутринта.

— Аз съм готов. Това е страхотна новина, Ед! — През последните няколко дни на бездействие и очакване направо се беше побъркал от скука. — Ти как си?

— Чувствам се като тигър в клетка — отвърна магнатът. — Но утре ще ме изписват оттук.

— Чудесно. Знам, че ще се радваш да се прибереш вкъщи.

— Пфу! Само ще сменя клетката. Иска ми се да ме пускаха до Атланта, но ще се наложи да следя тази сделка по телефона. Ще трябва да играеш със Сам и Крейг.

— Е, ще стискаме палци за успеха.

— Точно така. Виж, искам да ти благодаря още веднъж. Ако ти не беше се втурнал в апартамента, сега нямаше да съм тук. Длъжник съм ти.

— Ако получим *Ковингтън*, считай, че си се издължил.

— Само още нещо, Джери. Сключвал съм много сделки, а на теб ти е за пръв път. Трябва да си подготвен за всичко, защото всичко е възможно и вероятно да се случи.

И така, битката за *Ковингтън* започна официално. Братята Шулц, след ревизия на сметките си, направиха оферта да купят фирмата по шестдесет и осем долара на акция. Преди управителният съвет да успее да се опомни, *благородният рицар* Р. Ч. Даймънд се метна на белия си кон и направи контрапредложение за седемдесет и два долара на акция. След това неизвестно откъде се появи сър Виктор с група английски партньори и предложи седемдесет и пет.

От този момент нататък *Ковингтън* вече не беше същият.

Шийла наблюдаваше отстрани и отдалеко как рояци банкери, адвокати и счетоводители се стичат в Атланта и се събират по лагери на горните етажи на *Ковингтън*. Членовете на управителния съвет бяха отзовани от яхтите си и игрищата за голф, от семейни почивки или от кабинети и други заседателни зали, за да научат на място за кризата и да обмислят подходяща стратегия. Както си му е редът, между заинтересованите страни и управата се занизаха преговори. Всеки екип задаваше въпроси, отговаряше на други и изчакваше да види какво ще стане.

Специалният комитет от петима членове на управителния съвет, начело с Ланг Ковингтън, се опитваше да не затъне в блатото от подробности. Адвокатите на комитета ги посъветваха, след като има толкова много желаещи, да организират търг. Участниците в търга се споразумяха за правилата, все стандартни за подобна процедура. Определиха и датата на търга, петък, двадесет и девети август, т.е. след осем дни. До пет часа на този ден всички страни трябваше да предадат най-високата си оферта, както и подробни финансови разчети, икономически стратегии и предложения за реструктуриране.

По ирония на съдбата, петък, двадесет и девети август тази година, беше последният ден преди Празника на труда^[1]. Много от служителите на *Ковингтън* се чудеха как ще празнуват, след като съществуваше реална възможност като дойдат на работа на следващия ден да получат заповед за уволнение.

— Това заприлича на гадна игра на покер — каза сър Виктор на жена си, която го беше придружила до Атланта, за да наблюдава отблизо развоя на събитията. — Само дето в случая никой не блъфира.

Служителите на *Ковингтън* наеха адвокати, за да разберат дали има възможност те да изкупят предприятието, като се възползват от притежаваните от тях по статут акции. Казаха им, че са се съюзили твърде късно, за да бъдат сериозни претенденти в търга.

През следващите дни коридорите по директорските етажи на *Ковингтън* бяха пълни със смълчани, делови хора, които щяха да спечелят доста пари, който и да спечели търга. Коридорите по останалите етажи бяха пълни с притихнали и изнервени хора, много от които можеха да загубят работата си, независимо кой щеше да спечели търга.

Няколко застрахователни компании заведоха дела срещу фирмата, тъй като докато цената на акциите растеше, цената на застрахователните полици на *Ковингтън*, които те държаха, намаляваше.

Междувременно заинтересовани наблюдатели и акционери се питаха кой се разпорежда с фирмата, докато става всичко това.

Шийла остана в Атланта, тъй като *Ковингтън* все още им плащаха, но прекарваше доста време с Джеси и семейството на сестра си. Брус, като личен правен съветник на Джереми, бе денонощно зает в *Ковингтън*, поръчваше си пица и китайска храна и караше без сън.

— Наистина е срамота — каза Ели на Шийла един следобед, след като бяха изиграли вече три сета, — че добра стара фирма като *Ковингтън* е толкова беззащитна срещу подобни лешояди.

— Тъжно е — съгласи се Шийла.

Ели прибра тенисракетата си в калъфа:

— Кой мислиш, че ще спечели?

— Никой не знае със сигурност. Говори се, че всички участници в търга са решени да се борят докрай. Управителният съвет и акционерите вероятно просто изчакват с калкулатори в ръка и пресмятат печалбите си. Всеки ден, с всяко ново предложение те стават по-богати.

— Ние с Брус имаме акции в *Ковингтън*, които купихме преди години. Смятам да построя тенискорт с печалбите.

— О, как богатите стават все по-богати — въздъхна на шега Шийла. — Познаваш ли онзи компютърен специалист, който работи за нас, Ник? Още когато кандидатствахме за тази работа, той ни каза да си купим акции от *Ковингтън*. Предсказа, че ще стане така, но аз му казах, че преувеличава. Божичко, ще ми се да го бях послушала.

— А бедните стават все по-бедни — допълни шеговито Ели. — Можеше да си купиш акции още когато Джереми се беше напил и ти беше казал какво ще става.

— Това нямаше да е етично.

— Горкичката! Шийла, живееш в идеален и измислен свят.

— Може да е измислен, но съвсем не е идеален — отвърна Шийла. — Все пак, с Том отново си говорим. Дейвид му се обади и му разказа за Катлийн. Беше много разстроен и веднага ми се обади. Помирихме се, така да се каже.

— *Така да се каже?* Какво ще рече това?

— Извини ми се, че е повярвал на Катлийн, а не на мен, а аз му простих — отвърна Шийла. — Казах му, че можем да се виждаме, когато се прибера вкъщи, но да не очаква нищо постоянно. Наистина харесвам Том, но, струва ми се, че не съм създадена за брак.

— О, Шийла, кога ще престанеш да се опълчваш срещу обществото и ще се примириш с порядките в него? Бракът не е лошо нещо. Ние с Брус сме много щастливи.

Шийла се усмихна на сестра си и преглътна:

— Хайде да вървим да вземем децата от басейна. Тенисът ме поизмори.

— Разбирам, че искаш да смениш темата, Шийла. Но някой ден ще се задомиш и ще бъдеш щастлива, като *мен*.

В неделя Джереми си даде почивка. И без това не можеше да направи нищо повече, всичко беше в ръцете на други хора. Той игра голф с някои от служителите на *Ковингтън*, които бяха свързали бъдещето си с него. После спонтанно се обади на Шийла и я покани на вечеря. Като я взе, предложи да отидат до един ресторант извън града, за който му беше говорил Брус.

— През последната седмица почти не съм излизал навън и прекарах твърде, ама твърде много време с банкери и адвокати — отбеляза Джереми като поемаха извън града по шосе 75 Юг.

— Чудя се какво ли ще стане? — каза Шийла и бързо добави. — Знам, че не бива да говориш за това.

— Да управлявам *Ковингтън* както би трябвало да бъде управляван, означава толкова много за мен. Но има моменти, когато въобще не ми пука какво ще става по-нататък. Толкова ми писнаха тези безкрайни преговори и заплахи. Онзи ден случайно срещнах Рандолф и си помислих, че ще ме заплюе в лицето. — Той въздъхна, припомняйки си някогашните времена, много отдавна, когато Рандолф му беше наставник и двамата работеха като един екип. — Знам само, че ще бъде трудна надпревара до самия край.

— Все още не разбирам защо става това...

— Защо става *кое*?

— Защо една фирма си работи, произвежда продукти и печели и изведнъж всички решават, че искат да я купят — отвърна Шийла. — Защо? И защо точно сега?

— Хората се захващат с това по различни причини. Основното е, че, както се казва в клишето, корпорациите са като хубавите жени, трябва да бъдат съблазнени и накрая да стават нечии.

— На мен ми прилича повече на групово изнасилване, отколкото на съблазняване — избухна Шийла. — А и какво значи да искаш да притежаваш една жена? Къде си живял през последните десетилетия?

— Не става дума за мен, Шийла — оправда се Джереми. — Опитвах се да ти обясня всеобщото отношение.

— О?

Продължиха пътя си мълчаливо, заслушани в компактдиска на Беси Смит. На около двадесет минути извън града Джереми излезе с червеното си мазерати от магистралата и зави по тесен селски път с две ленти. Пътят криволичеше през полето, край оградено пасище, където две млади жребчета тичаха заедно с колата няколкостотин метра, преди да се откажат от надбягването.

Ресторантът беше хан от деветнадесети век, двуетажна тухлена сграда с широка веранда с бели колони отпред и голям вътрешен двор, който гледаше към два акра тучна зелена поляна зад къщата.

Избраха си маса отвън в двора и поръчаха питиета.

— Не се сърдиш нали? За онова, което казах?

— Реших да не го вземам под внимание — усмихна се Шийла. — И да се преструвам, че не си гаден женомразец. Особено след като ме доведе чак до това красиво местенце за вечеря.

— Значи все пак можеш да бъдеш купена?

— Не, но мога да бъда *нахранена*. Да видим менюто. Страшно съм гладна.

— Има нещо, за което искам да поговорим — поде Джереми, след като поръчаха. — Впечатлен съм от всичко, което ВИП направиха в *Ковингтън*. Ако се върна там като изпълнителен директор, искам да дойдеш да работиш за мен.

— Аз вече работя за *Ковингтън*, забрави ли?

— Не, не ВИП. Ти, Шийла. Продай ВИП и ела при нас като ръководител. Оплакваше се, че в *Ковингтън* няма много жени

директори. Предлагам ти възможност, каквато се появява веднъж в живота.

— Цена предложението ти, но...

— Не ми отговаряй веднага. Помисли си.

Тя поклати глава:

— Няма нужда да си мисля, Джереми. Аз съм щастлива там, където съм и харесвам онова, което правя. Знам, че ще ми плащаш много повече, отколкото вероятно някога ще печеля с ВИП, но на мен ми харесва сама да съм си господар.

— Затова ли никога не си се омъжила?

— Предполагам, че има нещо такова — усмихна се Шийла.

— Ти си много интересна жена, Шийла. Никога не съм срещал друга като теб. Ще ми липсваш, като се върнеш в Лос Анджелис. Знай, че ако промениш решението си...

— Благодаря ти, ще го имам предвид.

Като се върнаха в Атланта след вечерята, Джереми се отби у Шийла на чаша кафе. Побъбри с нея и родителите ѝ в кухнята и отклони неизбежните въпроси на Бил Локууд относно съдбата на *Ковингтън*.

— Късно е — каза накрая той. — А трябва да се наспя добре. Вероятно ще ми е за последно до другия уикенд.

Шийла го изпрати до мазератито:

— Благодаря за вечерята и за предложението за работа. Наистина ти желая късмет за сделката с *Ковингтън*! Надявам се да получиш каквото искаш.

— Аз също. Въпреки че след тази вечер знам, че няма да получа всичко, което искам. — Той я целуна по бузата. — Сигурна ли си, че няма да размислиш?

— Ей, та ти още дори не си получил поста. Какво ще правиш, ако не спечелите?

— Ще спечеля доста пари от акциите си в *Ковингтън*, а и говорих с някои евентуални работодатели. Каквото и да стане, няма да пропадна.

— Сигурна съм, че няма. Освен това, винаги можеш да дойдеш да работиш за мен — пошегува се тя.

Джереми се засмя:

— И да те оставя да ме командваш? Никога.

— Много ти благодаря.

— Не се разделяме, Шийла — каза сериозно той. — Ние двамата едва сега започваме както трябва.

— Лека нощ, Джереми. — Тя го побутна към колата. — На път си да станеш нежелан гост.

— Решила си винаги да се измъкваш, а?

— А ти таки'а ги аресваш, нали?

Той кимна замислено:

— Пожелай ми успех.

От понеделник до крайния срок в петък цареше истински хаос. Всеки се опитваше да спечели предимство пред всички останали. Счетоводителите преглеждаха сметки до прималяване. Всички лагери бяха заети да изчисляват колко всъщност струва фирмата, коя цена е твърде висока и коя — твърде ниска, както и разработването на плана за финансиране. Така дните преминаваха в нощи и отново в дни. От време на време хората тичаха до дома или до хотелската си стая да вземат душ и да се преоблекат, но общо взето не мърдаха от *Ковингтън* и всяка от участващите в търга групи избягваше да се среща с останалите, както и с журналистите, които висяха около сградата с надежда да уловят трошици информация за съдбата на фирмата в бъдеще.

Ланг Ковингтън и специалният комитет със страх очакваха крайния срок. Какво щеше да стане, ако две групи предложат еднаква цена? Ами ако това изпитание се проточи още седмица или седмици? Ланг копнееше да се върне в Колорадо при своите дървета. Противно му беше да гледа какво става със семейната им фирма, макар преди да си бе мислил, че мрази самата фирма. Каквото и да става, когато това свърши, той ще се махне завинаги отгук. *Ковингтън интернешънъл* вече никога няма да бъде собственост на семейство Ковингтън, ще бъде собственост на чужди хора. Да, той ще бъде дори по-богат отпреди. Но в действителност той и така беше достатъчно богат.

Р. Ч. Даймънд седеше в апартамента си в хотела, пушеше тънка пура и се наливаше с чисто уиски. Той, Рик, Пинкни, Фиг, bankerите, счетоводителите и адвокатите бяха решили каква ще е крайната им цена. Беше по-висока, отколкото някога бе мислил да стигне, деветдесет и два долара на акция, но той и хората му бяха измислили как да го направят. Щеше да има куп дългове, разбира се, но Р. Ч. знаеше, че е умел като опитен хирург, що се отнася до разрязването на корпорации. Знаеше точно кои предприятия ще окастри и точно как ще реструктурира *Ковингтън* преди отново да го обобществи и да го продаде с огромни печалби.

— Уверен съм, Рик — каза той на двадесет и девети август, петък, при приближаването на крайния срок, пет часа. — Ще имаш възможност да видиш как действам. Всичките ми планове ще се развият по часовник. Виждаш ли, важното е да постигнеш нещо. Не можеш да проявяваш чувства. Трябва да те е грижа, разбира се, но онези, които работят в тези корпорации, са твърде близко, за да виждат какво наистина става. Вземи Пинкни, например. Това е човек, който се е издигнал до по-висок пост, отколкото способностите му позволяват да заема. Няма и най-малка представа как да управлява фирма като *Ковингтън*.

— Татко — напомни му Рик, — Рандолф ще бъде твой изпълнителен директор. Подписал си петгодишен договор с него.

— Зарежи го — Р. Ч. махна с ръка. — След месец няма да е вече тук.

— Не можеш да направиш това — възрази Рик. — Рандолф ти е съдружник в това начинание. Управителният съвет иска него. Той ще докара повечето от ръководството. Рандолф ти трябва.

Р. Ч. се загледа право в Рик и се зачуди как този жалък и некадърен млад мъж може да е наистина негов син.

— Трябва да разбереш нещо отсега и никога да не го забравяш. На мен не ми трябва никой.

Рик го погледна стреснато и като видя обидата в погледа му, Р. Ч. си помисли, че момчето може да заплаче. По дяволите! Той изведнъж осъзна, че синът му никога нямаше да тръгне по неговия път, не му стигаше смелост за това. Можеше да го научи на всичко, което знае, но волята трябва да я имаш по рождение, решимостта и жаждата да побеждаваш.

Не, Рик ги нямаше. Парадоксалното беше, че единственият, който би могъл да управлява *Ковингтън*, освен него самият, беше свързан с една от групите, които наддаваха срещу него — Джереми Уелш.

— А сега, Ед — каза Сам Шулц на брат си по телефона от заседателната зала в пет без една минута в петък. — Искам да се опиташ да запазиш спокойствие.

— Линдзи вече е наела проклета медицинска сестра за уикенда — осведоми го Ед. — Страхува се, че каквото и да стане, ще получи втори удар. Но тя не разбира, че аз живея за това. Никая сделка не може да ме убие. Само липсата на сделки би ме повалила някой ден.

— Чувам те, братко — намеси се Крейг. — Слушай, ние сме в страхотна форма. Проверили сме сметките милион пъти. Знаем колко струва *Ковингтън* и няма да платим и долар повече, дори ако и друг предложи същата цена. Знаем, че искаш да биеш Даймънд, но не забравяй, че се споразумяхме за това.

— Знаем. Съгласен съм с вас. Но защо да спорим? Ние ще бием Даймънд. — Ед явно беше превъзбуден. — И какви са слуховете? Мислите ли, че групата на сър Виктор има шансове?

— Тъ. Ще бъде между нас и Даймънд — увери го Сам. — Сега е точно пет. Ще ти се обадя веднага щом научим нещо.

Сър Виктор седеше в напрегнато очакване заедно с партньорите си и международните си кредитори и от време на време поглеждаше към часовника на стената на кабинета. Срещу него бе седнала Керълайн, която от време на време се пресягаше и стискаше съзаклятнически ръката му. Тя така се беше заинтригувала от механизма на сделката, че бе настояла да бъде тук с него, когато обявят победителя.

— Скъпи — каза тя усмихната, — погледни на нещата от тази страна. Каквото и да стане, ние ще спечелим.

— Не, скъпа моя! Ще спечелим само ако сме предложили най-високата цена. Почти съм уверен, че е така. Другите нямат представа

на колко възлиза международната ни дейност. Нямаат достъп до нашите счетоводни книги. Честно казано, ние сме по-силни.

— О, Виктор, толкова се гордея с теб и толкова те обичам. Каквото и да се случи — повтори тя.

В пет часа Ланг Ковингтън и специалният комитет, заедно със своите финансови и правни съветници, влязоха в заседателната зала. Предложенията им бяха предадени и разтворени пред тях. Групата беше изтощена, но готова за края.

— Както казват при връчване на филмовите награди — Ланг се опита да се усмихне. — Пликовете, моля.

Знаеше, че колкото и да му се иска това изпитание да е преминало, не му се ще то да свършва. Чувстваше, че за *Ковингтън* това всъщност ще бъде наистина край, а не ново начало.

Всеки от членовете на управителния съвет си имаше свой предпочитан кандидат, за чийто успех се бореше. Ланг клонеше към братята Шулц и Джереми Уелш. Бъдещето на *Ковингтън* беше Уелш, а не Пинкни. Но Пинкни си имаше яростни привърженици, както впрочем и сър Виктор.

През следващите няколко часа задълбочено проучваха предложенията и преценяваха доколко са приложими финансовите разчети, като викаха представителите на всяка от участващите в търга групи, за да отговорят на възникналите въпроси. Предложените цени бяха много близки, но не съвпадаха. Въпреки това, комитетът обсъжда известно време възможността да удължи крайния срок и да даде на участниците една последна възможност да вдигнат цената. Все пак, това би било в интерес на акционерите. Накрая все пак решиха, че има само един явен победител, онзи, който бе предложил най-висока цена. Те бяха определили правилата, не можеха да ги променят отново.

Освен това, всички бяха уморени и искаха да си отидат у дома да починат през дългия уикенд.

Накрая, в осем и петнадесет, Ланг извика всички страни в заседателната зала на *Ковингтън*.

Време беше да се обяви победителят.

[1] В САЩ и Канада се празнува в първия понеделник на месец септември. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Шест месеца по-късно

Ширхан лежеше неподвижно в една лека папрати. Екзотичната растителност и редки дървесни видове, избуяли в неподвижния влажен въздух, приличаха на тропически лес, а охранената бенгалска котка имаше вид на преситен звяр в джунглата от платно на Дуание Русо.

С четка в ръка, Шарлот се опитваше да улови тази прилика на свое платно в оранжерийната джунгла край закрития басейн на плантацията *Даймънд бей*. Психоаналитичката й, Една Сейн Джеймс, плуваше наблизко. Затъмнените стъклени плъзгащи се врати се разтвориха и Р. Ч. влезе.

— А, ето къде си била, Шарлот. Търсих те навсякъде.

— Стоя си тук вече от часове. Ела да видиш. Правя маслен портрет на Ширхан сред папратите. — Шарлот се бе впуснала в хобито си с голямо въодушевление. Учителят по рисуване, който Р. Ч. бе докарал от Ню Йорк, доста я насърчаваше.

Той се приближи да разгледа картината:

— О-о. Това наистина е хубаво, скъпа. Как накара Ширхан да стои толкова мирен? Да не си го упоила?

— Само малко хлороформ.

— Какво?

— Шегувам се, скъпи — нервно се изсмя тя. — Понякога ми се струва, че обичаш тази котка повече от мен. Кълна се, така е.

— Хубава картина — каза той, за да заобиколи темата. — Когато си готова, можем да ти направим изложба в някоя от онези галерии в Ню Йорк, които толкова харесваш.

— Р. Ч., скъпи, благодаря ти, но аз никога няма да бъда толкова добра.

— Дявол да го вземе, ти си талантива жена! Можем да ти отворим галерия в Чарлстън или Атланта, искаш ли?

— Да — отвърна тя с усмивка. — Когато се подготвя.

— Рик се обади преди малко. Изпраща ти поздрав.

— Харесва ли му новата работа?

— Страшно му харесва да бъде част от филмовата индустрия, заобиколен от толкова много красиви жени. Само че ще му омръзне, както му омръзва всичко.

— Хайде, Р. Ч., това не е честно — сгълча го Шарлот. — Само защото за него беше непосилно да работи за теб, това не значи, че няма да успее, ако работи за друг.

— Той все още работи за мен. Нали знаеш, че *Форест филмс* са собственост на *Ковингтън*...

— Да, но не му се налага да бъде с теб всеки божи ден.

— Толкова лошо ли е това? — Р. Ч. я погледна. — Шарлот, може би се опитваш да ми кажеш нещо?

— Не съм мърдала от скапания остров от месеци! — изкрещя тя. — Започнах да откачам, по дяволите!

— Шарлот, време е за лекарството ти. — Психоаналитичката ѝ излезе от басейна и се изтри с хавлията си.

— Я се разкарай, Една! — кресна Шарлот. — Искam да говоря с Р. Ч.

— Ще ви оставя насаме — каза по-възрастната жена и побърза да се отдалечи.

— Скъпа — започна Р. Ч., — какво има? Какво е станало всъщност?

— *Ковингтън, Ковингтън, Ковингтън!* Искam ми се никога да не беше купувал тази тъпа фирма! Никога никъде не ме водиш. Миналото лято се отказа от онова сафари в Африка, което бях планирала месеци наред. А за последно сме имали тържество на Четвърти юли.

— Шарлот, знаеш, че не беше добре. Щом Една каже, че можеш да пътуваш, ще отидем на сафарито.

— Наистина ли? Обещавах ли?

— Разбира се. Ти ще организираш всичко. Ще тръгнем веднага щом Една прецени, че можеш.

— Благодаря, Р. Ч. — Тя взе друга четка и се върна към картината си. — Знаеш ли? Смятам да ти подаря тази картина за рождения ден.

— О, скъпа, не бих могъл да си представя по-хубав подарък. — Той я целуна по бузата. — Ще бъда в *Ковингтън* до края на седмицата, да видя как вървят нещата. Трябва ли ти нещо от Атланта?

— Да. *Ричс и Наймън-Маркътс*, и *Лорд & Тейлър* и *Сакс на Пето авеню*, ако обичаш.

Той се засмя:

— Имаш ги.

Р. Ч. се върна в кабинета си, за да даде някои последни указания на персонала, а после отиде в трапезарията да обядва с Фиг Болтън.

— Здравей, Фиги. Как върви ресторантьорският бизнес?

Някогашният борсов посредник се беше оттеглил с парите, които спечели от сделката с *Ковингтън*, и сега помагаше на жена си Ета да ръководи модното си кафене в Чарлстън.

— Не мога да се оплача. Вземам уроци от главния сладкар. Казва, че имам несъмнени заложиби. Донесох кутия карамели, които направих специално за Шарлот. Как е тя?

Р. Ч. сви рамене:

— Добре е. Докато я държим тук, не може да се забърка в нищо.

— Той седна начело на масата и кимна на иконома да започва да сервира. — Та, значи, какви са клюките?

Докато се хранеха, Фиг му разправяше новините оттук-оттам, както обикновено, но Р. Ч. си помисли, че клюките му не са така пикантни, както бяха, когато Фиг все още беше banker.

— Фиги — прекъсна го накрая той. — Имам нужда от помощта ти. Ти си един от малкото хора на света, на които имам доверие.

— Не, Р. Ч. — Фиг поклати решително глава. — Знам какво ще ме молиш, но аз се пенсионирах, забрави ли? Вече съм вън от играта.

— Моля те, Фиги, за последно. Никога повече няма да те моля за това, но, по дяволите, ти си единствената стара хрътка и знам, че винаги надушваш дивеча.

— Мислех си, че все още се занимаваш с *Ковингтън*.

— По дяволите, това вече не е предизвикателство. Досадно ми е. Знаеш как е. Ти не откачаш ли като работиш за жена си?

— Аз съм на седмото небе, Р. Ч. — ухили се Фиг. — Предполагам, че се задоволявам с по-малко от теб.

— Да, карамели. Добре, този път ще удвоя комисионата ти. Намери ми нещо. Само ти можеш да го направиш. Моля те, Фиги, ще пълзя на колене, ако трябва...

Фиг се изсмя на глас:

— Р. Ч., кълна се, че не се траеш.

— Направи го заради мен, Фиги. Вече нищо не раздвижва кръвта ми. Искам малко забавление. Не искам да свършва. Помниш ли, казах ти, че съм като звезда, която пропада в черна дупка.

— Добре, Р. Ч., добре — въздъхна Фиг примирено. — Ще си отварям очите.

— Не заспивай, докато не откриеш нещо голямо, Фиги, разбра ли? Дори не задрямвай.

В Лос Анджелис беше великолепна събота без смог и Шийла за пръв път от месеци насам работеше в доста занемарената си градина. Би свършила доста работа днес, ако деветмесечният Лъки, този дяволски далматинец, не изравяше всичко, което тя бе посяла. Шийла остави лопатата и пропъди една пчела от косите си, вързани на конска опашка. После влезе вкъщи да си сложи още лосион против изгаряне.

Беше съвсем сама вкъщи и се наслаждаваше на напълно заслужена почивка. Кирстен се беше върнала в Норвегия, а заместничката ѝ от Минесота щеше да пристигне чак в понеделник. Том се беше върнал от Мароко преди повече от месец и току-що бе отвел Джеси на посещение в Музея по естествена история. След това трябваше да остави Джеси в дома на Йейл в *Пасифик Палисадс*. Тя щеше да вечеря с баща си и да отиде с него на предварителната прожекция на новия му филм, римейк на класическия приключенски роман *Капитан Блъд* за телевизията.

ВИП бяха вече стабилно печеливши и процъфтяваха. Макар *Ковингтън* да бяха орязали повечето от кампанията им след като Р. Ч. Даймънд ги изкупи, имиджът на самите ВИП бе се вдигнал от работата в *Ковингтън*. След няколко дни тя и Дейвид летяха за Сиатъл с цял куп страхотни предложения за подобряване на имиджа на *Бармаш фууд*. Бяха наети от новия изпълнителен директор на *Бармаш*, Джереми Уелш.

Интересно, как се бяха подредили нещата. Преди година тя беше с Том, а ВИП бяха нестабилни. След още една година... Вероятно щеше да живее точно както сега. Всичко в живота ѝ се бе подредило идеално. Край нея имаше трима мъже и макар никой от тях да не беше въплъщение на идеала ѝ, тримата *заедно* бяха нещо такова.

Том от време на време споменаваше за брак, но тя предпочиташе сегашното положение. Те си подхождаха в толкова много отношения — все още играеха тенис през уикенда, ходеха на кино и спореха за актуалните политически събития. Предполагаше, че ще продължат да я карат така, докато Том не намери жена, която да го поиска само за себе си. С него така и не лумваха сексуални искри, каквито бе преживяла с Йейл, но страстта и без това беше нещо нетрайно. Или поне така пишеше в книгите.

Освен това имаше Йейл, за да подхранва самочувствието ѝ. Това, че бяха родители на Джеси, ги свързваше за цял живот. Винаги, когато се чувстваше непривлекателна или скучна, тя и Джеси се отбиваха на снимачната площадка на *Дан Грийн* и той повдигаше настроението ѝ, както успяваше да очарова всички жени, попаднали в обсега му. Той я обожаваше и тя него. Тъй като повече никога нямаше да станат любовници, той си оставаше внимателен. Беше ѝ доверил, че е единствената, която все му се изплъзва.

Освен това имаше Джереми, нейният делови душеприказчик. През последните месеци си говореха по телефона по няколко пъти на седмица, като обсъждаха предимно работата си и клюки от света на бизнеса. Той я водеше на вечеря винаги, когато беше в Лос Анджелис, а тя, разбира се, скоро щеше да пътува редовно до Сиатъл. Тъкмо от Джереми бе научила за изненадващото оттегляне на Рандолф Пинкни от *Ковингтън* само шест дни след като двамата с Даймънд бяха поели контрол над новия *Ковингтън*.

— Една седмица с Р. Ч. — разправи ѝ с усмивка Джереми. — И старият Рандолф изведнъж оцени прелестите на пенсионерския живот, за които Линда непрекъснато му говореше.

Пинкни бе прибрал в джоба си шестдесет милиона от сделката и сега с Линда щастливо обикаляха игрищата за голф по целия свят.

Даймънд се бе обадил на Джереми часове след напускането на Пинкни. Предложил му бе старата му длъжност на президент на *Ковингтън* заедно с огромен пакет премии, но Джереми бе отказал. Беше почти сигурен, че след около две години Р. Ч. ще обърне пак фирмата в обществена, а после ще я продаде. Особено като се имаше предвид, че синът му Рик бе заминал за Западното крайбрежие да си опита силите във филмовата индустрия. През последните няколко месеца Рик бе ходил всеки уикенд до Минесота, където с негова

помощ Катлийн Симънс бе настанена в клиниката *Хазелден*. Организмът ѝ се освобождавал от наркотиците и най-вече излизало постепенно нещо от старата Катлийн. След няколко седмици щели да я изпишат от клиниката и тя щеше да се премести в Лос Анджелис, където Рик ѝ бе намерил работа във *Форест филмс*. До този момент не се бе опитвала да се свърже с Шийла и Шийла бе благодарна за това. Освен това Катлийн изглежда бе преодоляла увлечението си по него, съобщи ѝ Джереми с облекчение.

Джереми бе казал на Шийла, че не съжалява заедно е отказал предложението на Р. Ч. Нямахме желание да бъде президент на *Ковингтън* или както Р. Ч. го бе прекръстил *Р. Ч. Д. индъстрис*, докато го оглозгват.

Наместо това, Джереми бе приел предложението на братята Шулц. Те бяха изкупили предприятията от хранителната промишленост на *Ковингтън* още щом Даймънд ги бе пуснал в продажба и ги бяха слели с фирмата на Едгар *Бармаш фудс*, която изведнъж бе се превърнала в гигант на хранителната промишленост. Благодарността на Едгар към Джереми заедно бе спасил живота му, го бе настроила направо бащински, обясни Джереми на Шийла. Не би могъл да мечтае за по-добри условия за работа. И без друго той поначало бе искал да се занимава с хранителните подразделения на *Ковингтън*.

Когато бяха заедно, Шийла все по-често усещаше, че Джереми би желал да се занимава и с нея. В разговора им току се промъкваша съблазнителни погледи и намеци, но Шийла нарочно не искаше да се обвързва. Беше разбрала, че Джереми е от типа мъже, които понякога си мислят, че им се ще да се оженят, но бе твърде отдаден на работата си в корпорацията, за да се справи добре с една връзка. Онова, което съществуваше между тях, беше нещо хубаво. Не я блазнеше мисълта да се опита да го направи по-хубаво, защото щеше да бъде грешка.

Въпреки че идеалният мъж го нямаше в живота ѝ, а тя често се питаше дали въобще съществува такъв вид, животът ѝ засега беше пълен. Имаше Джеси, ВИП и тримата си мъже, какво повече би могла да желае? Брак? Е, не всеки има нужда от него.

Майка ѝ все още се възмущаваше, че е останала *стара мома*, както я наричаше, но напоследък Грейс не се занимаваше много с Шийла, заради Ели. Сестра ѝ бе разбрала, че Брус има любовна връзка

с една разведена червенокоса от тайфата в клуба им. Тя го бе изхвърлила и бе подала молба за развод, а сега смяташе да завърши следването си, за да получи диплома по история на изкуствата.

Какво правеше една връзка днес нещо толкова непостижимо, зачуди се Шийла.

Защо нещо все не се получаваше, запита се тя още. Вероятно бе романтичка, родена няколко века по-късно.

След като се намаза с лосион против изгаряния, Шийла си сложи сламена мексиканска шапка и се отправи обратно към двора. Беше се въодушевила да насее подправки до кухненския двор. Смяташе да направи английска градина по снимката на най-красивата подобна градина, която беше виждала. Откри я в Архитектурен преглед и беше от имението на сър Виктор и лейди Керълайн Никълсън в Костуолдс. Градините бяха дело на лейди Керълайн, твърдеше статията. Сър Виктор бе зает с фирмата си *Никълсън лимитед*, която наскоро беше откупил от американския конгломерат *Р. Ч. Д. индъстрис*, някогашния *Ковингтън интернешънъл*. В момента сър Виктор разширяваше дейността си в Азия и на новопоявилите се пазари в Средна Европа.

Щом бодна и последното стръкче лавандула в наторената почва. Шийла огледа двора си, за да се порадва на свършената работа. Малкото хълмче до кътчето за игра на Джеси привлече вниманието ѝ. Засега беше обрасло в бурени, но би изглеждало великолепно покрито с калдъръмчета. Или може би трябва да избере нещо по-високо като делфиниуми?

Тя погледна часовника си. Ако скочеше в колата и отидеше сега до магазинчето, би могла да оплеви и насади всичко преди залез-слънце.

Шийла огледа хълмчето с поглед на майстор импресионист. Не, не делфиниуми, реши тя. Ще насади обикновени рози. Дузина розови храсти, посадени безредно, както са правели във Викторианската епоха. Розите ухаят по-силно, а меките пастелни тонове ще да се слоят чудесно с околния пейзаж.

Освен това ще изглеждат толкова романтично...

Издание:

Автор: Мередит Рич

Заглавие: Предпазлива оферта

Преводач: Иглика Стойнешка

Година на превод: 1996

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: ИК „Компас“

Град на издателя: Варна

Година на издаване: 1996

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ АД — В. Търново

ISBN: 954-701-031-x

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3592>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.